

virtual-project.eu

CELULA 7

KERRY DREWERY

KERRY DREWERY

CELULA 7

Original: *Cell 7* (2016)

Traducere din limba engleză de:
ANA-ELENA AGAFIȚEI
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2017

Există o
instanță
mai
presus
de orice
tribunal
, și
aceea
este
instanța
conștiin
ței.
Ea le
înlocuie
ște pe
toate
celelalt
e.
Gandhi

PROLOG

În capul meu se aud două sunete.

Bubuitura armei în liniștea mormântală de afară.

Și propria voce interioară, care îmi strigă „Pleacă!”

Amândouă răsună tare.

Simt o presiune puternică în piept. Căldură. Ca atunci când mă plimb nervoasă noaptea, prin întuneric, sau când aud bătăi în ușa, atunci când sunt singură acasă. Simt nodul ăla ciudat în stomac.

Sunt amețită, dar respir. Sunt conștientă. În viață.

„Ce am făcut?”

Cuvintele astea se tot repetă în mintea mea.

Mereu, mereu, mereu.

Întunericul e copleșitor.

Respirația mea scrâșnește prin el; inima îmi bate să-mi iasă din piept.

Aud o sirenă în depărtare; abia văd farurile.

„Ai putea să fugi”, îmi spun.

— N-are sens, răspund cu voce tare. Asta e o oportunitate să fac ceva. Să schimb lucrurile. Trebuie!

Sirena se aude acum mai tare, iar farurile sunt mai strălucitoare.

Mașina se întoarce, învăluindu-mă în spuma albă a farurilor. Ridic mâna în care țin pistolul și-mi feresc ochii. Lumini albastre îmi joacă pe piele.

Pornite, oprite, pornite, oprite, pornite...

Și sclipesc pe cadavrul de la picioarele mele. Pun în evidență sângele care se revarsă din el.

„Ce am făcut?”

Același ecou în mintea mea.

— Ce a trebuit să faci tu, îi spun. Era singura opțiune. Singura șansă.

Lumina farurilor se diminuează. Oameni în uniforme închise la culoare coboară din mașini vorbind, dând ordine. Eu nu ascult.

Las pistolul să cadă și-mi duc mâinile la ceafă.

— Eu am făcut-o! strig. Eu l-am împușcat! L-am ucis pe Jackson Paige.

Nu pot să spun ce mi-au răspuns. Mă privesc plini de dezgust, iar cătușele pe care mi le pun sunt reci ca inimile lor.

Ei trăiesc în balonul de săpun al bulevardelor și al orașului, lasă luciul să se reflecte și nu se întreabă ce se-ntâmplă afară.

Voi muri peste șapte zile pentru că trebuie, dar, după aceea, baloanele lor de săpun se vor sparge și toată lumea va afla

adevărul.

CELULA

1

Știri

— Știrea de ultimă oră din această dimineață este asasinarea șocantă a cunoscutului Jackson Paige, cel care a câștigat inimile națiunii cu aparițiile în emisiunile TV și neobosita muncă de caritate. Paige a fost împușcat la doar câțiva metri de locul în care mă aflu, pe strada Crocus, în zona orașului cunoscută ca High Rises. În mod ciudat, vinovata, care a rămas la locul faptei după ce l-a împușcat, și-a recunoscut deja vina și a fost identificată de poliție ca Martha Honeydew, în vârstă de șaisprezece ani.

Ea a fost arestată și, conform legii *Șapte Zile ale Justiției*, a fost închisă în această dimineață în Celula 1 pentru condamnării la moarte.

Acesta va fi un caz deosebit de important. Honeydew, la șaisprezece ani, este prima adolescentă care va fi condamnată la moarte și prima care va fi judecată prin sistemul unic al țării noastre, *Voturi pentru toți*, cea mai democratică formă de justiție din lume, în care voi, spectatorii, decideți soarta acuzatului.

Cu siguranță, vom urmări cu atenție ceea ce, foarte probabil, vor fi ultimele șapte zile din viața ei. Puteți fi la curent cu evoluția situației urmărind atât portalurile noastre obișnuite de știri, cât și canalul nostru TV, care transmite, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, *Ochi pentru ochi*. În emisiunea noastră *Moartea este Justiție* – difuzată în fiecare seară, de la ora 18.30 – se vor analiza detaliile acestei crime cu adevărat îngrozitoare și viața acuzatei, încercând să se afle ce ar fi putut să o determine să ajungă un asasin cu sânge rece.

Bunăvoința ei de a-și recunoaște crima i-a rezervat probabil deja un loc pe scaunul electric, chiar dacă publicul are șapte zile la dispoziție în care trebuie să voteze, iar rezultatele să fie verificate și prezentate oficial. Dumneavoastră, cei care urmăriți programul nostru, nu pierdeți șansa de a vota în cadrul acestui caz istoric!

Sunt Joshua Decker și închei transmisiunea, dând legătura înapoi, în studio, Kristinei.

Consiliere

Martha stă în penumbră la o masă așezată în mijlocul unei camere. Părul ei lung i-a fost ras, iar hainele i-au fost înlocuite

cu o salopetă albă.

Se uită la perete, urmărind minutarul ceasului supradimensionat, care ticăie zgomotos spre 9.05. Apoi, umflându-și obrazii și oftând adânc, se întoarce și se uită pe fereastra cu gratii. Undeva, nu foarte departe, o vrabie stă cocoțată într-un copac, lângă frunzele care devin portocalii și roșii în bătaia vântului. Vrabia deschide ciocul și îl închide din nou; Martha știe cum ar trebui să sune, dar nu îi aude cântecul.

Lanțurile din jurul încheieturilor mâinilor și gleznelor zornăie când se mișcă pe scaun. Își întoarce privirea de la vrabia mută și se uită la femeia de vârstă mijlocie cu păr blond și ochi albaștri care stă în fața ei.

— Ți-a spus gardianul cine sunt? vorbește femeia cu o voce caldă, în răcoarea camerei.

Martha încuviințează.

— Numele meu este Eve Stanton. Sunt avocatul tău din oficiu.

— N-am nevoie de avocat.

— S-ar putea să ai nevoie de cineva cu care să vorbești cu cât se apropie...

Femeia se oprește. Martha își împreunează mâinile, atingându-și degetele cu unghii roase în timp ce caută cuvântul potrivit.

— ... execuția mea?

Îi aruncă o privire urâtă lui Eve când termină propoziția.

— Știu că am să mor, spune ea. Sunt vinovată. L-am ucis.

O licărire stranie pâlpâie în privirea lui Eve și se uită în altă parte.

— Așa spui tu, mormăie ea.

— De ce aș minți?

— Exact. De ce ar minți cineva în legătură cu un asemenea lucru?

— Mda.

Amândouă tac.

Ceasul își continuă ticăitul monoton.

Vrabia zboară din copac.

— De ce am un avocat? întreabă Martha. Pentru că sunt o adolescentă?

— Nu, răspunde Eve. Toți prizonierii au.

— De ce?

Eve își împreunează degetele.

— Unii oameni nu sunt de acord cu pedeapsa cu moartea, mai ales când e vorba de adolescenți. Faptul că ai un avocat este... o *concesie* făcută lor. Ceva spre care guvernul poate arăta și spune „Da, dar uitați-vă la fapta bună pe care o

facem”, spune Eve zâmbind cu buzele lipite. E un licăr de umanitate pe care unii cred că l-am pierdut.

— Umanitate? Asta am pierdut? zice Martha, trecându-și degetele prin părul tuns scurt. Tu ce crezi?

Eve se uită la chipul tensionat al fetei și la îngrijorarea care i se citește în priviri; nimic nu se potrivește cu vorbele pe care le spune și cu atitudinea pe care o manifestă.

— Nu contează ce cred eu, răspunde ea. Asta este legea.

— Care? Ochi pentru ochi? întreabă Martha.

— Nu ești de acord cu ea?

— Tu ești? îi răspunde Martha.

Eve zâmbește crispat.

— Eu te-am întrebat prima.

— Și ce dacă? Oricum nu contează ce cred, nu-i așa? Spune-mi tu! Ești de acord ca oamenii să voteze pentru viața sau moartea altora? Fără tribunale. Fără martori. Fără dovezi... jurați... fără nimic.

— Dar faptul că toți spectatorii au drept de vot nu înseamnă că toți sunt jurați? Că ei influențează rezultatul?

Martha își dă ochii peste cap.

— Mereu răspunzi la o întrebare cu o alta?

Eve tace.

— Ești exact ca toți ceilalți din City, spune Martha uitându-se în altă parte. Și ca oamenii care locuiesc pe bulevardele din jurul lui. Nu, ești chiar mai rea, fiindcă tu crezi că faci o treabă valoroasă, când de fapt nu e așa. În orice caz, legile se pot schimba, nu-i așa?

— Eu nu locuiesc în City sau pe bulevard. Adică, nu chiar acolo. De fapt, locuiesc pe la periferie.

— Mda, ei bine, este același lucru. Nu ești din Rises, nu-i așa?

— Nu.

— Așa cum am spus. Ești ca restul.

Martha își întinde picioarele atât cât îi permit lanțurile și își încrucișează brațele pe piept.

— Cât de des am să te văd? întreabă ea.

— În fiecare zi, răspunde Eve. Mai puțin în a șaptea zi.

— În a șaptea zi? Ultima mea zi?

— Probabil ultima ta zi.

— Și am voie să primesc vizitatori?

— Nu, răspunde ea.

— Cum? Niciunul?

Eve confirmă din cap.

Afară, vrabia aterizează din nou în copac, cu un viermișor în cioc. Martha o privește, apoi se apleacă în față.

— Dar un mesaj? șoptește ea. Poți să trimiți un mesaj pentru mine?

— Nu pot face asta, răspunde Eve. Îmi pare rău!

— Dar nu va ști nimeni, insistă Martha uitându-se prin încăpere. Nu sunt camere aici. Nimeni nu va vedea.

— Nu pot...

Afară, vântul suflă printre crengile copacului, făcându-le să se izbească de geam în timp ce vrabia se leagănă pe o ramură.

— Pentru cine? întreabă Eve.

— De ce îți pasă? Tocmai mi-ai spus că nu o vei face.

— Mama ta este...

— Mi-ai citit dosarul?

Lanțurile de la încheieturile mâinilor Marthei zăngăne unul de celălalt când atinge ușor dosarul de pe masă.

— Atunci, știi că mama nu mai trăiește.

Eve se lasă încet pe spate și respiră adânc.

— Știu că mama ta este moartă, răspunde ea cu blândețe, și îmi pare rău pentru asta. Urma să spun că, de vreme ce mama ta nu mai este printre noi, iar tatăl tău a fugit înainte de a te naște, pentru cine ar fi mesajul? Cui i-l vei scrie?

— Am prieteni.

— Ai? spune ea luând dosarul de pe masă și deschizându-l. Pentru că aici scrie și citez – „La școală, Martha nu era un copil sociabil. Se chinuia să-și facă prieteni, se izola și nu făcea niciun efort să se alăture colegilor”.

— Asta spun profesorii. Nu m-au plăcut niciodată.

Eve ridică un deget...

— „... deși era o tânără foarte inteligentă și, dacă și-ar fi dat silința, ar fi avut posibilitatea să ajungă departe”.

— „*Dacă și-ar fi dat silința?*” pufnește Martha zeflemitor. Este un altfel de a spune „dacă ar fi făcut-o pe deșteapta”?

— Nu, cred că este un alt mod de a spune „dacă ar fi avut ocazia”.

Amândouă se privesc lung.

Ceasul ticăie.

Crengile copacului zgârie fereastra.

— A trebuit să abandonez școala, șoptește Martha. Ca să plătesc chiria, știi?

Eve dă din cap.

— Dacă nu puteam plăti... dacă ar fi început să pună întrebări... nu aș fi vrut să fiu...

Aerul îi umflă pieptul când inspiră.

— Autoritățile nu știau că ești orfană pentru că plăteai chiria la timp?

— Presupun că da. Altfel, mi-ar fi luat apartamentul și m-ar fi obligat să locuiesc în vreo instituție de îngrijire, cu toți copiii

ăia. Nu am putut...

Martha își freacă ochii cu mâinile și se întoarce într-o parte.

Eve împinge cutia cu șervețele spre ea.

— Înțeleg, spune ea.

Martha privește înapoi cu lacrimi în ochi. Suspină zgomotos și dă jos de pe masă cutia cu șervețele.

— Prostii, îi zice. Poți încerca, dar n-o să reușești!

Minutele trec în liniște.

Cutia rămâne pe podea.

— Am avut pe cineva apropiat, șoptește Martha. O persoană bună.

— Cum o cheamă?

Martha se uită la Eve.

— Cum îl cheamă, răspunde ea suspinând. A fost un el, un băiat.

— Cum îl cheamă? întreabă Eve.

Martha se întoarce din nou spre Eve.

— Este confidențial? șoptește ea. Ca la doctor?

Eve dă din cap.

— Bineînțeles.

— Dacă îți spun ceva, nu ai să anunți presa sau pe cei care fac emisiunea *Moartea este Justiție*?

— Nu, șoptește Eve.

— Nu ai să-l notezi?

— Nu, răspunde ea. Promit!

Martha se apleacă peste masă un pic mai mult și înghite cu greutate.

— El... L-am cunoscut... după ce mama a fost ucisă... el...

Ușa metalică din spatele lor se deschide și se izbește de perete.

Martha se întoarce. Un gardian intră cu burta clătinându-i-se peste pantalonii uniforme și cu nasturii cămășii albastre gata să-i sară de pe piept. Învârte în mână bastonul de corecție.

Eve îl fixează cu privirea.

— Am spus că voi suna după ce terminăm.

El ridică din umeri.

— Credeam că te-am auzit spunând că ai terminat.

— Nu, începe ea.

Martha se uită repede prin cameră.

— Sunt camere aici? întreabă, iar gardianul se apropie mai mult de ea. Se înregistrează? Se transmite la TV? se agită ea, vocea devenind tot mai stridentă. Credeam că întâlnirea asta e confidențială.

Scaunul scârțâie pe podea când sare în picioare, iar lanțurile zângăne când își ridică mâinile disperată.

— Așa ai spus, zice ea aplecându-se spre Eve.

Dar gardianul apucă lanțurile și o trage înapoi, iar ea cade pe podea, lângă picioarele lui; deasupra ei, cu bastonul ridicat, paznicul rânjește.

— Încetează! strigă Eve.

— Haide! strigă Martha. Lovește-mă! Lovește o fată fără apărare dacă te crezi bărbat!

Gardianul se uită chiorâș la ea.

— Încetează! strigă Eve.

— Este o criminală, spune el. Un animal! Trebuie tratată ca atare.

Martha dă din picioare încercând să-l lovească pe gardian, dar acesta o trage în lateral, iar capul și umerii fetei se izbesc de tocul ușii.

— Martha, spune Eve. Tot ce se întâmplă aici *este* confidențial, îți promit asta.

Gardianul pufnește.

— Mda, doar dacă nu aud eu, apoi...

Martha se retrage, lipindu-se de gardian. Pentru o clipă, forța ei îl dezechilibrează, iar el fandează înainte, dar trage din nou de lanțuri și ridică bastonul mai sus, deasupra ei.

— Încetează! strigă Eve înaintând în grabă, scoțând telefonul din buzunar și îndreptându-l spre el. Vrei să apară asta în presă? întreabă ea. La televiziune? Vrei ca votanții să vadă cum este cu adevărat aici?

El se holbează la ea.

— Nu ai face asta.

— Pune-mă la încercare, zice ea printre dinți.

— Din cauza unor sentimentali ca tine a ajuns țara în halul ăsta, îi spune el lui Eve, coborând bastonul și arătând cu degetul spre ea. Eliberăm criminalii din cauza unor amănunte, lăsăm pedofilii să umble liberi pentru că nu sunt destule dovezi. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să renunțăm la tribunale. Nu făceau dreptate. Asta, arată el în afara ușii, spre celulele de pe coridor, asta e dreptate! Moartea este dreptate, iar *tu* nu ai ce căuta în sistemul ăsta cu ideile tale sentimentale și stupide.

Scutură din cap, transpirat pe frunte.

— Eu știu cum am să votez! Și o s-o fac de mai multe ori.

O ridică pe Martha în picioare.

— Nu-mi pasă cât o să coste, mi-aș cheltui salariul pe o lună ca să mă asigur că ai să te prăjești, fato! Dacă ar fi fost după mine, chiar mâine ajungeai pe scaunul ăla.

El își înfășoară lanțurile în jurul pumnului și o trage mai aproape. Stau față în față.

— Cum ai putut s-o faci? spune el printre dinți. Cum ai putut să-l ucizi pe Jackson Paige? Omul ăla nu a făcut nimănui

niciun rău. Uită-te la toți pe care i-a ajutat! La toată munca lui de binefacere. Ar fi putut părăsi țara cu toți banii pe care îi avea, dar nu a făcut-o. A rămas și i-a ajutat pe cei de teapa ta. Era un simbol!

— Era un mincinos nenorocit! șuieră Martha.

Lovitura cu capul o forțează să dea înapoi, iar când el dă drumul lanțurilor, fata se lovește de zid și cade într-o parte.

Prea șocată, Eve nu se mișcă.

— Ai înregistrat asta? spune el. Cu telefonul? Ai prins un cadru bun? Nu-mi pasă! Du-te și vinde știrea presei. O să apară pe prima pagină, iar eu am să fiu considerat un erou, răcnește el rânjind cu satisfacție. Mă vor plăti să o fac din nou.

Martha e atentă la râsul răgușit al gardianului, care îi leagă tot corpul. Chipul i se crispează și mijește ochii în clipa în care se ridică în picioare și, fixându-l cu privirea, îl scuipe în față.

Înainte ca el să poată reacționa, Eve o apucă pe Martha și o scoate pe coridor.

— Calmează-te! strigă în urma ei gardianul. Mă ocup eu de asta! O liniștesc eu imediat.

Pe coridor sunt șase uși din metal închise, iar din spatele unora se holbează niște necunoscuți. A șaptea și ultima este chiar în capăt, încuiată și tăcută.

— Ce ai făcut, fată? se aude dintr-o celulă vocea baritonală a unui bărbat.

— L-am scuipe în fața lui de ignorant nenorocit, răspunde Martha.

Bărbatul izbucnește în râs.

— Mi-ai înveselit ziua, spune el. Ești din Rises?

— Haide, spune Eve, nu trebuie să vorbești cu nimeni. Gardianul va ieși imediat.

— Mda, îi răspunde Martha vocii.

— Aha. Ce te-a adus aici? Ce rău a putut face o fată ca tine?

— L-am împușcat pe Jackson Paige, răspunde ea.

— Serios?

— Serios!

— Fată, tocmai mi-ai făcut *anul* mai bun! Putere pentru cei din Rises! spune el, iar din nișa celulei apare un pumn înțeleștat, cu un trandafir tatuat pe partea laterală a mâinii.

— Haide, spune Eve, dar înainte să poată să o conducă, Martha se grăbește spre ușă și atinge pumnul bărbatului.

Își lipește fața de nișă.

— Tu ce ai făcut? șoptește ea.

Doi ochi negri o privesc sever.

— Fato, singura greșeală pe care am făcut-o a fost să mă nasc într-un loc nepotrivit.

— Martha, mișcă-te! Haide, repede!
— Noroc, îi șoptește bărbatului și pleacă.
Eve deschide ușa grea a celulei.
— Nu ar fi trebuit... începe ea. Gardianul este...
— Ce mai contează? răspunde Martha când intră în celulă.
— O să-ți facă viața grea, spune Eve.
— Vrei să spui ce a mai rămas din ea, nu? întreabă Martha ridicând din umeri. Ce se întâmplă aici nu contează. Contează ce se întâmplă afară.

Martha

Gardianul nu mă urmează în celulă. Mă întreb dacă l-a oprit Eve. Oare pot avea încredere în ea?

Celula este mică și rece. Pereții sunt albi și strălucitori, fără nicio pată. Sus, în zidul exterior, este o fereastră cu gratii albe – nu cred că se deschide –, iar pe peretele opus este o ușă albă, din metal. Este închisă și încuiată acum, inclusiv vizorul. Parcă sunt într-o cutie. Dacă ar fi un incendiu pe coridor, m-aș prăji ca un pui.

De fapt, totul aici este alb – patul lipit de zid este alb, cearșafurile sunt albe și perna e albă și, în colț, sunt o toaletă albă și o chiuvetă albă.

Dar asta-i tot.

Fără rafturi, birou, masă, lampă, șifonier (de ce aș avea nevoie de un șifonier?), cărți, pixuri... nimic. De ce aș avea nevoie de ceva?

Singurul lucru de prisos de aici este ceasul de deasupra ușii, care ticăie la fiecare secundă trecută din viața mea. Și acela este alb, cu limbi albe.

Celula este complet goală. Lipsită de orice fel de stimul. Parcă nu mai văd nimic sau sunt lovită de un fel de daltonism ciudat. Oricum, nu mi-aș putea da seama aici, unde nu e nicio culoare.

Salopetele astea de închisoare pe care mi le-au dat sunt de un alb imaculat și până și părul șaten mi-a dispărut. Ras și aruncat în coșul de gunoi al cuiva.

Simt că am pierdut o jumătate din mine. Părul și hainele mă defineau.

La ce mă așteptam? Este o închisoare, pentru numele lui Dumnezeu! Este celula condamnatului la moarte. Nu va fi drăguț, nu-i așa?

Este atât de strălucitor aici, încât mă dor ochii și capul. Nu-mi dau seama de unde vine lumina. În mijlocul celulei nu atârna niciun bec, iar pe tavan nu-i niciun neon. Cred că vine

probabil de undeva din dreapta sus, unde peretele se unește cu tavanul, dar...

Pereteii strălucesc?

Este vreun fel de vopsea care emite lumină?

Este vreo formă de tortură gândită de ei?

Aș vrea să închid ochii, să mă întind pe pat și să mă pierd, dar, chiar și atunci când închid ochii, totul este strălucitor. Nu trebuie să-mi imaginez că voi dormi mult timp aici și nici nu cred că ei vor s-o fac.

Tortură?! Da, cred că am avut dreptate.

Poate și-au dat seama că cel mai bun mod de a face față situației este să dorm. Însă ei nu vor asta. Ei vor să sufăr.

Totuși, nu pot să dorm în ultima săptămână din viața mea, nu-i așa? Ultimele șapte zile de respirat și trăit. De fapt, mai puțin de șapte zile. Câte ore mai sunt? Minute? Secunde? Nu vreau să știu! Dar ce pot face altceva decât să dorm și să-mi amintesc?

Mă întind, închid ochii și trag cearșafurile peste cap, încercând să fac întuneric, dar sunt sigură că totul devine și mai strălucitor. De ce vreți să mă torturați, când oricum voi muri?!

Îmi afund capul în saltea, închid ochii și mă concentrez la întunericul de dincolo de pleoape, încercând să-mi amintesc de tine.

Ne-am întâlnit în întuneric. Te ascundeai în umbre, la fel ca mine, urmărind strada, mașinile vechi care circulau pe asfaltul spart, mirosul urât al gazului de eșapament. Tu nu erai acolo în fiecare seară, ca mine. Uneori nu stăteai foarte mult, dar eu trebuia să merg acolo, știi? Nu puteam să adorm până nu-i spuneam noapte bună.

Dumnezeule, nu vreau să-mi amintesc! Îmi este dor de ea, mi-e dor de tine! Urăsc faptul că mi-e dor. Nu vreau să fiu slabă!

Când am luat pistolul, mă gândeam la ea, dar nu am făcut-o doar pentru ea. În seara aia, ți-am spus să pleci pentru toată lumea care poate fi salvată, pentru dreptate și justiție.

Voiai să dobori sistemul; tot ce voiam, la început, era să dobor omul.

Nu să-l ucid, deși asta s-a întâmplat, ci să-i arăt cum era.

Până la sfârșitul celor șapte zile ale mele aici, chiar și cei care-l iubesc sincer îi vor coborî amintirea de pe pedestalul pe care l-au așezat, iar misiunea mea se va încheia. Mă voi odihni în pace și, în cele din urmă, asta vor face și ceilalți.

Noi doi avem rolurile noastre, definite de locul în care am crescut – tu poți fi luptătorul, iar eu, martirul. La urma urmelor, este tot ce poate face o fată ca mine, din Rises. Nu

sunt suficient de inteligentă, nu sunt încrezătoare, nu am suficienți bani și nu aveam niciun viitor nici înainte să ajung aici. Credeam că putem fi împreună, dar era o prostie.

Iubește-mă atât de mult încât să mă uiți!

**STUDIOU
L TV**

**6.30 p.m.
Începe
emisiunea
*Moartea
este Justiție***

Pe un ecran albastru-închis sunt pete albe și se aude bâzâitul paraziților electrici. Un ochi supradimensionat, cu irisul albastru ca gheața, apare în mijloc. Clipește, iar cuvintele „Ochi pentru ochi” se rotesc în jurul pupilei negre.

NARATORUL: „Ochi pentru ochi” vă prezintă...

Cuvintele nu se mai rotesc. Fâșâitul electric se aude din nou, iar fontul cu care sunt scrise cuvintele se transformă într-unul zimțat. Ochiul se înroșește și se închide.

NARATORUL: ...emisiunea din această seară, *Moartea este Justiție*, cu gazda noastră...

Albastrul se estompează, iar luminile se aprind într-un studio de prost gust. Podeaua mare reflectă mulțimea de lumini din studio de pe suprafața albastră-argintie. În dreapta se află un ecran imens, având pe display sigla cu ochiul – cuvintele se rotesc încet, iar ochiul clipește –, în timp ce în stânga este un birou oval și lucios, cu scaune înalte și lucioase, așezate în spatele și pe laturile lui, cu spatele la spectatorii care sunt ascunși în umbră.

NARATORUL: ...Kristina Albright!

Luminile se îndreaptă spre Kristina, care se află în stânga scenei. Este înaltă și suplă, părul blond îi încadrează chipul perfect; zâmbește spre cameră. Rochia roșie este mulată pe corp, asortându-se cu rujul și pantofii.

KRISTINA: Bună și bine ați venit la *Moartea este Justiție*!

Aplauzele se aud prin studio. Kristina zâmbește și dă din cap spre spectatori.

KRISTINA: Numele meu este Kristina Albright și în această seară avem informații incitante pentru voi.

Tocurile înalte țacăne în timp ce ea se îndreaptă spre ecranul din dreapta. Ochiul este înlocuit de fotografia unui bărbat frumos care zâmbește alături de soția lui drăguță și de fiul adolescent.

KRISTINA: Știrea de seara trecută ne-a adus povestea șocantă a uciderii violente a celebrului multimilionar Jackson Paige.

Fotografia este înlocuită cu alta, în care bărbatul stă cu mâinile ridicate triumfător, în timp ce o mulțime de oameni aplaudă.

KRISTINA: în ultimii zece ani, Jackson a câștigat un loc în inimile a milioane de oameni, după multe apariții în cadrul emisiunilor televizate. Provenind din zona săracă, cunoscută ca High Rises, numită așa după șirul de blocuri-turn construite ca să rezolve criza lipsei de locuințe...

Pe tot ecranul apare o imagine panoramică a zonei High Rises – douăsprezece turnuri din beton care se întind spre un cer monoton, un câine vagabond slab, ambalaje goale de alimente în șanțurile murdare și un băiat care fumează o țigară având o cutie de bere în mână.

KRISTINA: El și-a investit profitul cu înțelepciune, a muncit din greu și a scăpat de sărăcie, devenind o inspirație pentru toți...

Griul cartierului High Rises dispare, fiind înlocuit de o casă mare și albă, cu porți uriașe din metal și cu o peluză verde, dincolo de ele. Flori roz, portocalii și galbene ies din ghivece și umplu marginile. O mașină roșie sport strălucește în soare, pe alee. Bărbatul zâmbitor – Jackson – pozează lângă ea.

KRISTINA: ...cu aparițiile lui publice, cu neobosita lui muncă de binefacere și, desigur, să nu uităm...

Imagini cu Jackson se succed pe ecran: una în care zâmbește la cameră stând pe covorul roșu, în timpul unui eveniment; un instantaneu în care este îmbrăcat în smoching și ține un discurs, altul în timp ce înmânează un cec imens unor asistente medicale.

KRISTINA: ...fapta altruistă de a adopta un băiat care, în urma unui tragic accident, a rămas orfan.

O fotografie alb-negru apare în centru. Jackson, încruntat și cu ochii în lacrimi, ține la piept un băiat de șase ani care plânge. În spatele lor, turnurile din Rises sunt neclare și monotone, dar pe asfaltul crăpat, abia vizibilă, se vede o dâră roșie de sânge.

Kristina își împreunează mâinile și le ridică în fața gurii, ca și când s-ar ruga. În studio este liniște. Își înalță apoi capul,

clipește și privește din nou spre cameră.

KRISTINA (încet): Dar vom afla mai multe despre Jackson Paige mai târziu. Să ne îndreptăm atenția asupra crimei și a autorului ei. Ce fel de persoană ar putea comite un act atât de îngrozitor? Să dăm legătura reporterului nostru de pe teren, Joshua Decker. Josh?

Kristina se întoarce spre ecran. O bandă albastră se întinde deasupra, un mic logo în care e reprezentat ochiul clipește în stânga sus, iar cuvintele „Joshua Decker – reporter de teren” strălucesc pe burtieră, în timp ce în partea de jos, pe ecran, rulează în buclă mesajul „Celula 1 – asasina adolescentă – Martha Honeydew”.

În mijloc este Joshua, având un licăr jucăuș în priviri și zâmbind în ciuda frigului de noiembrie, cu gulerul hainei negre ridicat, ținând microfonul în mâna îmbrăcată în mânășă de piele.

JOSHUA: Da, Kristina, bună! Sper că mă poți auzi în șuieratul vântului. Este frig de-a binelea aici, în Rises. Îți pot spune că abia aștept să mă întorc acasă, să fac o baie fierbinte și să beau un pahar cu vin.

Reporterul face cu ochiul spre cameră. Voci feminine murmură printre spectatori.

JOSHUA: Mă aflu cam la o sută de metri de locul în care a fost comisă crima. Acesta, pentru privitorii care nu au fost niciodată pe aici, este aproape de gara principală și de calea ferată ce duce spre City și bulevardele înconjurătoare, numit, pe bună dreptate, „pasajul subteran”.

Mâna înmănușată arată deasupra lui. Camera lărgeste cadrul, arătând partea de jos a unui drum lateral, întunecat și umed, cu balustrade îndoite și opritoare pe jumătate sparte, care erau menite să-i împiedice pe motocicliști să o ia pe scurtătură. Dincolo de zona umbrită este un drum mai mic, urmat de un rând de magazine cu vitrinele sparte sau acoperite cu scânduri și, abia vizibile de la distanță, se află rândurile de blocuri-turn, cu lumini licărind la ferestre.

JOSHUA: în această parte, departe de stație, este o zonă frecventată de traficanții de droguri și de oamenii fără adăpost.

KRISTINA: Spune-ne ce se întâmplă acolo, Joshua! Ce spun oamenii despre criminală?

Reporterul apare din nou în prim-plan.

JOSHUA: Ei bine, Kristina, de fapt, nu vorbesc. Nimeni nu vorbește. Pentru rezidenții din High Rises este ca și când nu

s-ar fi întâmplat. Spre deosebire de restul populației, pe care sunt sigur că o vedeți în jurul meu.

Camera îl urmează pe Joshua în timp ce se deplasează, mărind cadrul atunci când acesta se oprește să vadă florile, jucăriile drăgălașe, fotografiile, mesajele scrise de mână și lumânările care ard pe pământ. O femeie îngenuncheată pune mai multe flori și doi bărbați se îmbrățișează suspinând.

JOSHUA: Acesta este locul în care a fost împușcat. Oamenii abia își pot stăpâni lacrimile. Lumea s-a înghesuit aici toată dimineața. Adolescenți care și-au rugat părinții să-i aducă în acest loc în drum spre școală, doi doctori care au făcut un ocol înainte de o operație, niște asistente care au adus un omagiu după ce au ieșit din tura de noapte. Majoritatea erau prea triști ca să vorbească sau, chiar dacă puteau, erau incapabili să-și exprime în cuvinte durerea și șocul. Însă... am încercat să aflu și păreriile patronilor de magazine de pe aici, mamelor tinere care își duceau copiii la școală, adolescenților de la colțurile străzii, oamenilor care stăteau la coadă pentru ajutoare... nimeni nu vrea să vorbească.

KRISTINA: Foarte ciudat.

JOSHUA: Așa este! Rândurile se pare că sunt strânse. Dar, mă grăbesc să adaug, acest reporter de teren a reușit să obțină în exclusivitate pentru voi...

Zâmbește strâmb și își înclină capul.

KRISTINA (zâmbind către spectatori): Nu voi întreba cum a reușit să obțină un reportaj în exclusivitate, dar presupun că are legătură cu șarmul lui!

Spectatorii râd.

JOSHUA (făcând semn din ochi): Da, Kristina, avem o înregistrare a momentelor de după crimă. Cred că imaginile vorbesc de la sine.

Cadrul cu el se micșorează, devenind un chenar în stânga ecranului, iar în dreapta, o filmare tremurată ocupă un alt chenar.

JOSHUA: Aceasta este înregistrarea camerei poliției. Inițial, s-a crezut că alarma a fost dată prin camerele de supraveghere, dar se pare că cele din vecinătate erau defecte.

Filmarea arată străzile pe jumătate luminate, ploaia și parbrizul ascunzând vederii totul, în afară de ceea ce este evident. La distanță, umbrele întunecate ale blocurilor-turn se ivesc pe cerul de seară ca și când ar fi pietre de mormânt, iar în jurul lor străzile șerpuiesc aidoma unor râuri întunecate. Lumina albastră pâlpâitoare a mașinii de poliție se reflectă în

bălțile de pe stradă și în obloanele metalice ale clădirilor, iar sirenele urlă mânioase.

Apoi, mașina încetinește, virează și farurile inundă în lumină albă o zonă umbrită de sub pasaj. Vehiculul se oprește. Învăluită în lumină este Martha, cu părul lung și negru udat de ploaie și cu ochii mari ca ai unui iepure, cu mâinile ridicate în aer; într-una ține un pistol.

Imaginea se clatină în timp ce polițistul iese din mașină. În cadru se văd două mâini care țin strâns un pistol îndreptat spre Martha.

OFIȚERUL DE POLIȚIE (nu apare în cadru): Aruncă arma și pune-ți mâinile pe cap!

Fata se apleacă și lasă arma alături, pe asfalt. Camera se apropie de ea tremurând. Își duce mâinile la ceafă. Prim-planul cu fața ei umple tot ecranul.

MARTHA: Eu am făcut-o! L-am împușcat! L-am ucis pe Jackson Paige!

Pe ecranul din studio, un stop-cadru pe chipul Marthei, în timp ce, în stânga, Joshua oftează și scutură ușor din cap.

KRISTINA (încet): Mulțumesc, Joshua! Abia așteptăm să ne auzim din nou mâine.

Pentru o clipă, își coboară privirea, apoi se uită iar spre cameră.

KRISTINA: Martha Honeydew poate părea la fel de dulce pe cât ne sugerează numele ei. În realitate, ea este criminala cu sânge rece care ni l-a furat pe unul dintre cei mai cunoscuți și iubiți oameni ai zilelor noastre? Ea spune că este.

MARTHA (înregistrată, fără să apară pe ecran): Eu am făcut-o! L-am împușcat! L-am ucis pe Jackson Paige!

KRISTINA: Dragi privitori, sunt cuvintele ei! Arma este în mâinile ei!

Cuvântul „CRIMINALĂ” apare scris cu roșu peste stop-cadrul cu chipul Marthei. Stând în continuare cu fața la cameră, Kristina se îndreaptă spre biroul din lateral, cufundat încă într-o lumină obscură.

KRISTINA: Așadar, este un caz rezolvat. Ea este prima adolescentă condamnată la moarte și, foarte probabil, va fi și prima executată. La urma urmelor, de ce v-ați îndoi voi, cei care votați, de cuvintele ei?

Imaginea Marthei dispare, iar sigla cu ochiul ocupă tot ecranul.

Kristina ia loc pe scaunul din capătul biroului, așezându-și delicat picioarele într-o parte. Luminile devin mai

strălucitoare, iar telespectatorii pot vedea că pe scaunul din stânga Kristinei stă un bărbat scund, cocoșat, cu părul vâlvoi și capul aplecat.

KRISTINA: Dar, înainte să trecem mai departe, la un alt ocupant al celulelor condamnaților la moarte, ne vom îndrepta atenția pentru o clipă asupra asasiniei noastre, Martha Honeydew, ca să vedem ce face și cum se simte.

Îi zâmbește bărbatului.

KRISTINA: Bine ai venit, Gus!

Bărbatul își înalță capul. Îi zâmbește timid Kristinei, iar privirea i se îndreaptă spre spectatori. Își plimbă agitat un deget de-a lungul interiorului gulerului cămășii, părând că vrea să-și slăbească strânsoarea, și trage de mânecile jachetei.

KRISTINA: în urmă cu cinci ani, *ai fost* unul dintre acei oameni. Încarcerat pentru o crimă pentru care publicul votant te-a considerat nevinovat. Ești cel mai avizat să ne spui cum se va simți ea în seara asta. Ce îi va trece prin minte?

GUS (încet): Hmmm... Ei bine, da, așa cum ai spus, am fost acuzat de uciderea...

Vocea stinsă îi tremură de emoție.

KRISTINA: Scuză-mă, Gus, poți vorbi mai tare?

Pare un pic mai mare atunci când se îndreaptă de spate și inspiră adânc.

GUS (puțin mai tare): Da... da... mmm... în urmă cu cinci ani, am fost acuzat de uciderea cuiva, dar... dar mulțumită telespectatorilor tăi...

El se întoarce spre cameră, zâmbește larg, dar jenat; spectatorii aplaudă.

GUS: Am fost eliberat.

KRISTINA: Și cum a fost, Gus? Cum a fost acea primă seară? Cum vor fi pentru prizoniera noastră ultimele ei zile de viață?

GUS: Ei bine, în primul rând, doar ca să știe privitorii, ieri a fost arestată, dar abia azi a fost acuzată și introdusă în sistem ca să ajungă în celulele condamnaților la moarte. Așadar, după cum ai spus, astăzi este prima ei zi. Prima zi, în Celula 1. Până la răsărit. Dimineata, ești mutat în altă celulă.

KRISTINA: Și cum arată Celula 1?

Gus încearcă din nou să-și elibereze strânsoarea cămășii. E deja ud de transpirație. Își coboară privirea și se încruntă.

KRISTINA: Gus, știm că îți este greu și că îți cerem mult, dar sunt sigură că ești conștient că e important pentru noi, votanții, să înțelegem pe deplin situația pentru a ne asigura că votăm corect. Am spus de multe ori că transmisiunea video din celule i-ar face pe votanți să-i înțeleagă mai bine pe acuzați.

Se întoarce spre spectatori.

KRISTINA (dând din cap): Nu sunteți de acord?

Spectatorii aclamă și aplaudă.

KRISTINA: Gus? Celula 1. Spune-ne!

GUS: Ăă... da... era...

Își ridică privirea și se uită împrejur la chipurile răutăcioase. Apoi, se îndreaptă de spate, își atinge cu mâna urechea dreaptă și inspiră.

GUS: ...simplă. Erau un pat și... ăăă... o chiuvetă și... o toaletă...

KRISTINA: O toaletă în aceeași cameră în care *dormi*?

El își atinge din nou urechea și se forțează să râdă.

GUS: Ăăă... nu... nu, este o baie. Asta am vrut să spun. Nu este o chiuvetă, este un lavoar, și o toaletă, în baie. Și un duș.

Înghite cu greu și respiră tensionat.

GUS: În celulă... sunt cărți, multe cărți și un televizor... ăăă... și fotografii pe pereți...

Își frânge mâinile.

KRISTINA: Gus, nu așa te-ai aștepta să fie tratat un criminal, nu?

GUS (încet): Probabil că nu...

KRISTINA: Mi se pare că Martha nu va simți că este pedepsită. Mai urmează să-mi spui că ușile sunt lăsate deschise!

Gus își atinge urechea, se uită la cameră și înapoi la Kristina.

GUS: Chiar sunt deschise.

Kristina se lasă pe spate, cu gura deschisă și palmele întinse în lateral.

GUS: Și... ei... prizonierii... pot vorbi între ei.

Moderatoarea țâțâie zgomotos.

KRISTINA (spre cameră): Dragi votanți, haideți să ne gândim la asta. Fata a spus că a comis fapta. A recunoscut că a împușcat un om cu sânge rece și că a urmărit impasibilă cum viața se scurge din el; a recunoscut de bunăvoie, fără să aibă remușcări și stă degeaba și se uită la televizor, discută cu alți prizonieri... și mănâncă... Gus, ce mănâncă astăzi?

GUS (mormăind): Cartofi prăjiți cu pește și budincă de caramel. Cremă de ou cu vanilie.

KRISTINA: Ei bine, dragi privitori, dreptatea este în mâinile voastre, ca întotdeauna. Haideți să ne uităm la acele numere importante și la informațiile despre votare. Acum, în partea de jos a ecranului, puteți vedea numerele la care să votați pentru Martha. Sunați la 0909 87 97 77 și pentru a vota *vinovată* adăugați 7 la sfârșit sau un 0 pentru a vota *nevinovată*. De asemenea, puteți să votați trimițând un mesaj cu MOARTE sau VIAȚĂ la 7997. Pentru a vota pe internet, vizitați pagina noastră www.ochipentruochi.com, apăsați pe rubrica de sus „Martha Honeydew – adolescența asasină” și înregistrați-vă votul. Apelurile sunt suprataxate; mesajul costă 5 lire sterline plus taxa standard a rețelei, votul pe internet costă tot 5 lire, după o taxă inițială de înregistrare de 20 de lire. Pentru toate detaliile, accesați pagina noastră de internet.

O bandă albastră cu numerele și detaliile scrise cu argintiu traversează partea de jos a ecranului.

KRISTINA: Gus, ca întotdeauna, m-a fascinat să stau de vorbă cu tine și mai avem atâtea lucruri de discutat: motivul, copilăria distrusă, lipsa tatălui, moartea mamei și altele. Însă avem la dispoziție șapte zile pentru dezbateri.

GUS (mormăind): Și despre avocat.

KRISTINA: Avocat? Explică-ne!

GUS (încet, ca și când ar recita): Avocatul ei este Eve Stanton. Singurul avocat care nu a apărut în această emisiune. Nu acordă interviuri niciodată. Nu face comentarii niciodată.

KRISTINA: Bine punctat, Gus!

Camera se îndreaptă spre moderatoare.

KRISTINA: Foarte incitant, dragi privitori! Însă noi vă vom ghida în următoarele șapte zile. Sunt multe de discutat și multe lucruri de aflat. Vom reveni după mesajul promoțional din partea sponsorului nostru – Cyber Secure –, când vom vedea ultimele câteva ore ale acuzatului aflat acum în Celula 7. Ce îi va aduce judecata? Viața sau moartea? Iar peste șapte zile, vom afla ce se va întâmpla cu noua rezidentă, Martha Honeydew, adolescența asasină.

Intensitatea luminilor din studio se micșorează. Gus își scoate casca și pleacă repede din platou.

Eve

— La ce te uiți, mamă?

Eve își scoate ochelarii și se freacă la ochi. Zâmbește rapid când se uită la fiul ei, Max, care intră în bucătărie, își pune laptopul pe masă, deschide frigiderul și aruncă o privire înăuntru.

Instinctiv, își adună hârtiile împrăștiate pe masă în fața ei, întorcându-le pe unele sau punând altele în dosare, ca să ascundă vederii toate imaginile și numele.

— La nimic, mormăie ea. Pur și simplu l-am lăsat deschis.

Max se uită la televizorul din colțul camerei.

— *Moartea este Justiție?* întrebă el și își scoate căștile, iar o piesă interpretată la chitară răsună din ele.

— *Niciodată* nu te-ai uitat la asta!

El ia o sticlă de suc și se așază la masă, în fața ei, desface capacul și o urmărește cum își adună dosarele.

— Tu ești avocatul? Avocatul fetei ăleia? Care l-a ucis pe Jackson Paige?

— Cine *spune* că l-a ucis...?

— Uau, chiar ești, nu-i așa? Și nu știi dacă ea...

Eve închide ochii, se sprijină cu coatele pe masă și își ține capul în mâini. Pentru o clipă, Max se uită la televizor, apoi ia telecomanda și îl închide.

— Nu urmări emisiunea, mormăie el și se ridică din nou în picioare. Îi toarnă o cafea din cafetieră și o pune în fața ei. Este o porcărie. Și te manipulează.

— Max...

— Toată lumea știe asta, doar că nimeni nu o spune. Este o porcărie, nu justiție.

Eve tresare.

— Ai mâncat? o întreabă Max în timp ce bea o gură din cafeaua ei.

— Încă nu, mormăie Eve. Mai devreme... micul dejun... un sandwich la prânz.

El scutură din cap.

— Haide!

Luând-o de braț, o conduce spre canapea.

— Nu trebuie să-mi porți de grijă, spune ea.

— Cine altcineva o va face? o întreabă în timp ce se așază amândoi.

Ea se cufundă între perne, iar el îi ridică picioarele pe canapea.

— Rămâi aici! îți pregătesc ceva de mâncare.

•

Când se întoarce cu un bol de paste, mama lui doarme.

Max pune o pătură peste ea, închide lumina și se retrage în bucătărie. Întors la masă, duce mâncarea la gură și fixează cu privirea dosarele și hârtiile din fața lui.

În timp ce mănâncă, aruncă o privire spre Eve; fața ei este cufundată în pernă și respiră adânc. Lasă furculița din mână și dă prima pagină.

Martha

Nu știu ce m-a trezit. Nu mi-am dat seama că am adormit. Ochii mă dor atunci când îi deschid din cauza luminii orbitoare. Aud voci. Cineva cântă sau se roagă, altcineva plânge.

Oare este câte o persoană în fiecare celulă? Șapte celule și, în fiecare, șapte oameni așteaptă să moară?

Mă îndoiesc de asta. Am auzit că nu sunt niciodată ocupate toate. Se spune că amenințarea cu moartea îi face pe oameni să se poarte frumos. Discuțiile despre construirea unor celule pentru condamnații la moarte în Birmingham, Manchester și în alte orașe au rămas doar în stadiul de proiect – nu mai erau necesare.

Îl aduc pe acuzat în închisoarea asta londoneză, chiar dacă omul e din altă parte. Fără nicio persoană dragă lângă el. Fără familie. De ce naiba ar conta asta? Oricum, nu primește vizitatori. Un prizonier își pierde toate drepturile atunci când este acuzat.

Spuneai că ei conduc totul cu un zâmbet de fier – oamenii în costume văd doar zâmbetul, iar noi simțim fierul. Chiar nu mi-a părut – eu doar voiam să-l văd distrus pe nenorocitul de Paige. Cel puțin așa a început totul. Dar viața nu este atât de simplă pe cât ne-am dori noi să fie, nu-i așa?

Atunci, câți oameni sunt? Cine este treaz și plânge? Reușește cineva să doarmă mai mult de cinci minute? Mă întreb dacă am să-i văd în zori, când vom fi duși în alte celule.

Totuși, încă nu pare dimineață. Este întuneric dincolo de fereastră.

Vreau să văd afară!

Trag patul lângă perete. Picioarele acestuia scârțâie pe podea, dar nu vine nimeni să se intereseze ce fac. Mă urc pe el și mă întind în sus, dar fereastra este înclinată, așa că nu văd decât cerul. Acum sunt în partea opusă luminii. Văd că cerul nu este atât de întunecat pe cât pare, este de un albastru-închis și catifelat, cu stele mici. Îmi fac mâinile căuș în fața ochilor

ca să blochez și mai mult lumina. Luna este plină și se holbează și ea la mine, la fel cum se holba la noi doi aseară. Înainte să se întâmple porcăria asta.

Poate că ar fi trebuit să fugim împreună. Să-l uităm pe Paige și durerea pe care a cauzat-o, să ne clădim viețile și viitorul...

Pe cine încerc să păcălesc? Durerea ar fi continuat, consumându-mă până ce nu ar mai fi rămas nimic, iar noi am fi fost forțați să privim corupția îmbogățindu-i pe bogați, sărăcindu-i pe săraci și distrugând în continuare justiția.

— Cerul era tot ce puteam împărți vreodată, Isaac, șoptesc.

Întind o mână printre gratii, cât de departe pot, lăsând lumina lunii să-mi mângâie pielea.

— Și tu te uiți pe fereastră acum?

Norii trec, iar lumina lunii scade.

— Sper că merită.

CELULA

2

Consiliere

Martha stă în fața lui Eve în sala de consiliere, aproape la fel de albă la față ca și camera în care și-a petrecut noaptea. Salopeta ei de închisoare s-a murdărit pe la manșete din cauza lanțurilor și linii gri s-au format în față, unde acestea se unesc.

Ea zăngăne când se mișcă pe scaun și atunci când își sprijină mâinile pe masa din față, jucându-se cu marginea dosarului, cu agenda și pixul lui Eve.

— Cum ai dormit? întreabă Eve.

Martha ridică din umeri.

— Este prea multă lumină? Țștia chiar folosesc niște metode ciudate aici.

— Amuzante, răspunde Martha.

Eve se apropie puțin.

— Menite să te zguduie un pic, șoptește ea.

— Minunat! Asta înseamnă că astăzi o să am parte de altceva?

Eve o ignoră.

— Acum avem mai puțin de șase zile, spune ea.

— Te pricepi să încurajezi oamenii, răspunde Martha.

Ea se uită pe fereastră și vede crengile care se izbesc de geam în bătaia vântului.

— Nu ar fi trebuit să planteze copaci atât de aproape de clădire, spune ea.

Eve privește peste umăr.

— De ce?

— Nu este evident? Rădăcinile vor afecta fundația. Pot să fie cauza unei surpări sau ceva de genul ăsta. Pot dărmă clădirea. Pun pariu că nu vor afla asta decât atunci când va fi prea târziu.

Eve schițează un zâmbet.

— Știi destul de multe pentru vârsta ta.

— De ce l-ar planta acolo? întreabă ea meditativ și chipul i se schimonosește.

Ceasul ticăie în continuare și Eve o urmărește pe Martha cum dă să spună ceva, dar se răzgândește. O privește cum se foiește pe scaun, cum își încrucișează brațele pe piept, cum își plimbă palmele peste capul ras și cum lovește cu degetele în birou.

— Eu l-am plantat, spune Eve.

— *Tu l-ai plantat?* repetă Martha în timp ce se întoarce spre ea cu o sprânceană ridicată. Aha! De ce?

— Mi s-a părut că ar fi drăguț să-l vadă prizonierii, răspunde ea. O vrabie își are cuibul în el, completează ea uitându-se din nou la copac. Acum nu este acolo, dar se va întoarce.

— Am văzut-o ieri. Poți deschide fereastra? Să intre niște aer proaspăt?

— Nu, răspunde Eve. Este încuiată.

— Bineînțeles că este, mormăie Martha.

Se uită din nou la Eve.

— Pari obosită, spune ea.

— Nu suntem aici ca să vorbim despre mine. Spune-mi ce faci tu.

— Nu văd rostul chestiei ăsteia, răspunde Martha. Nu va schimba cu nimic situația. Oricum, am să mor peste șase zile.

— Dacă publicul votează că ești vinovată.

— Le-am mărturisit că am făcut-o, de ce nu ar vota că sunt vinovată?

— Poate că nu te vor crede. Poate vor crede că este prea ușor sau se vor întreba de ce ai recunoscut fapta, chiar dacă ai făcut-o.

Martha își încrucișează din nou brațele.

— Oamenii nu pun întrebări, este un efort prea mare. De ce s-ar deranja?

— Ce vrei să spui?

— Nu vor să știe adevărul, cred doar ce li se spune. Lasă pe altcineva să gândească în locul lor, spunându-și că se vor lua după mulțime. Nu le pasă dacă este sau nu adevărat, atât timp cât pare scandalos. Sunt ca niște oi.

— Martha...

— Oi gălăgioase cărora le place să behăie și să citească bârfe, o grămadă de porcării inventate ca să se vândă ziarele și pentru ca patronii să câștige bani.

Eve se încruntă, se apleacă înainte și își sprijină brațele pe masă.

— Martha, ai spus poliției că ești vinovată. Te-au înregistrat spunând „Eu am făcut-o, l-am împușcat, l-am ucis pe Jackson Paige”.

Martha dă din cap afirmativ.

— Încerci să-mi spui că n-ai făcut-o? Vrei să-ți schimbi pledoaria? Le pot transmite asta în numele tău.

Martha se holbează la avocată.

— Vrei să-ți schimbi pledoaria?

Martha clipește, iar îngrijorarea i se citește în priviri.

— Spune-mi, îi șoptește Eve. Nu tu ai făcut-o, nu-i așa? Nu a fost arma ta. A fost altcineva cu tine, nu?

Martha nu se mișcă.

— Dacă ești nevinovată, trebuie să vorbești! Nu-ți poți asuma vina pentru crima altcuiva.

— Nu o fac, spune ea și își șterge repede o lacrimă de pe chip. De ce insiști? Taci!

— Cine a făcut-o? Dacă-mi spui, te pot ajuta.

Martha înghite și respiră cu greutate. Se holbează la Eve.

— Ți-am spus, șoptește ea. Eu am făcut-o. Era arma mea. Am cumpărat-o de la un tip care locuiește în Rises.

— Dar mai era cineva cu tine, nu-i așa?

— Ți-am spus că eu am făcut-o! strigă ea. Ce mai vrei? Nimic altceva nu mai contează! Nici dacă a mai fost cineva cu mine, nici dacă era sau nu arma mea. *Eu* am făcut-o! L-am împușcat pe Jackson Paige!

— De ce?

— Pentru că... pentru că... Nu suntem într-unul dintre tribunalele în care ai lucrat! Nu trebuie să răspund la întrebarea asta. Pur și simplu l-am ucis pentru că așa am vrut. Bine?

— Dacă ar fi fost un tribunal, dacă am mai fi avut încă tribunale, ei te-ar fi putut întreba de ce l-ai împușcat exact în același loc în care a fost ucisă mama ta.

Martha împietrește.

— E o coincidență, mormăie ea.

Clipește și respiră greu. O fixează cu privirea pe Eve, cu ochii plini de venin, cu gura deschisă, încercând să spună ceva, dar fără să o facă. Se ridică în picioare și se îndreaptă spre fereastră. În timp ce crengile se leagănă în vânt, ridică o mână și atinge sticla printre gratii.

Eve rămâne așezată în spatele ei.

Amândouă tac.

Ceasul ticăie. Afară, pe coridor, se aud pași grei de cizme venind spre ele, apoi se îndepărtează. Într-una dintre celelalte celule, cineva strigă ceva neinteligibil, gutural, dureros.

— A lovit-o și a fugit, nu-i așa? întreabă Eve în liniște. Te-a lăsat orfană și singură.

Martha nu răspunde.

— Fiul vecinului tău a fost arestat pentru asta, nu-i așa? A fost aici, în celula condamnaților la moarte. A fost executat.

Lanțurile zăngăne când Martha își încrucișează brațele pe piept.

— Nu-mi mai pune întrebări.

— Îmi imaginez că îți este greu să te gândești că ești în aceeași celulă în care a stat ucigașul mamei tale. În același pat...

— Discuția asta nu trebuia să mă facă să mă simt mai bine?
spune Martha.

— De ce nu te așezi?

Martha se face că nu aude.

— Nu te-ai simțit ușurată că l-au prins atât de repede pe ucigașul mamei tale? Care era numele lui? Oliver...

— Ollie, spune ea. Toată lumea îi spunea Ollie.

— Probabil că ai fost mulțumită.

— Ai citit ce au spus despre el în tabloide?

— Nu citesc tabloidele...

Martha se întoarce de la fereastră, își trece o mână peste cap și se așază din nou la masă.

— Oamenii care votează la *Moartea este Justiție* o fac. Ei citesc și cred. Ollie avea grijă de mine când mama lucra, dar nimeni n-a scris asta. Nu au scris că el m-a învățat să joc șah, să repar motorul mașinii de spălat sau că am sărbătorit cu el și mama lui când și-a luat o slujbă, că i-am făcut o prăjitură când și-a cumpărat prima mașină.

— Mașina cu care a lovit-o pe mama ta?

Se fixează reciproc cu privirea.

— Mda, bineînțeles că am fost ușurată când l-au arestat, răspunde zeflemitor, continuând să se uite la Eve. Am fost *încântată* când l-au executat. Cine nu ar fi fost?

— Nu crezi că el a făcut-o?

Martha țățâie.

— De ce te interesează?

— Fiindcă este foarte important pentru tine.

— Probabil că l-ai cunoscut. A fost aici.

— Nu sunt avocatul tuturor, răspunde Eve. Suntem mai mulți.

— Ai fost avocatul lui?

Eve își împreunează mâinile și le ridică spre față.

— Nu-mi amintesc, șoptește ea.

Martha o fixează cu privirea.

— Timpul a expirat, spune ea, se ridică și se îndreaptă spre ușă.

— Martha...

— Apasă butonul, cheamă gardianul!

— Nu este ușor să-i văd pe oameni cum trec prin asta, știind că este foarte probabil să moară.

— Dar o merităm, nu?

Eve nu spune nimic.

Martha se întoarce la masă, își așază palmele pe blatul strălucitor și se holbează la Eve.

— Nu merităm?

— Dacă... mormăie Eve rezemându-se de spătar cu mâinile-n sân. Dacă... spune ea cu vocea scăzută ridicând din umeri... ai făcut-o... Legea spune că, dacă acuzatul va fi găsit vinovat de crimă, atunci va fi ucis.

— *Culpa poenae par este*, spune Martha. Pedepsa trebuie să fie pe măsura crimei. Știi ce *spune* legea. Eu însă am întrebat ce *crezi* tu.

— Ce cred eu nu contează. Contează ceea ce fac. Am meseria asta pentru că sunt de părere că toți ar trebui să fie sprijiniți în ceea ce ar putea fi ultimele lor zile de viață. Nimeni nu ar trebui să moară singur. Și o fac pentru că, mă crezi sau nu, chiar îmi pasă.

Eve înghite cu greu și își dă la o parte o șuviță de păr de pe față. Martha se așază și se uită la ea în timp ce secundele se scurg. La fereastră, mișcarea îi atrage atenția și, când privește peste umărul lui Eve, vede vrabia întorcându-se la cuib.

— Dovedește-mi că-ți pasă, șoptește ea. Fă ceva pentru mine.

Martha se întinde peste masă, trăgând agenda și pixul spre ea. Cu mâna stângă în față, ascunzând agenda de Eve, începe să scrie.

— Vreau să duci asta cuiva, zice fără să-și ridice ochii din foaie. Dar nu vreau să o citești, bine? Ai spus că-ți pasă. Dacă este așa, atunci fă asta pentru mine.

— Eu nu ar trebui să...

— Presupun că nu trebuia nici să plantezi copacul în fața ferestrei.

Termină de scris, rupe foaia din agendă, o împăturește și scrie ceva pe partea exterioară.

— Unde o duc? întreabă Eve.

Martha își ridică privirea spre ea și zâmbește.

— Adresa este scrisă pe bilet, îi zice împingând biletul peste masă și băgându-l sub dosar. Promite-mi că nu îl vei citi!

— Promit!

— Acum aș vrea să plec.

Eve apasă butonul de alertă, de sub masă, ca să cheme gardianul.

În timp ce cheia scârțâie în broască, Martha se uită înapoi la Eve și se încruntă.

— Ai spus că te cheamă Stanton.

— Da, spune ea.

— Ești rudă cu Jim Stanton?

Gardianul intră în cameră.

— Ați terminat, nu-i așa? spune el.

Ignorându-l, Eve dă ușor din cap spre Martha, atinge masa cu mâinile și își răsucesce verigheta pe deget.

Martha se îndreaptă spre ușa cu lanțurile zăngănindu-i, dar se oprește și se mai uită o dată la Eve.

— Dacă te ajută cu ceva, șoptește ea, mi s-a părut un om de treabă.

Eve

Eve trece pe lângă grămada de flori și bilete omagiale care au fost depuse la locul unde fusese omorât Jackson și staționează pe marginea drumului.

Oprește motorul și își mușcă o unghie când se uită în jur. Trotuarele sunt murdare, unele pline de gropi; vede pachete goale de biscuiți, ambalaje de chipsuri și cutii de burgeri adunate pe la colțuri sau în șanțuri și, dincolo de ele, iarba mică și uscată care se întinde până aproape de un parc cu două leagăne ruginite, o ramă ruptă de cățărare și o bancă din lemn cu numai două șipci rămase. Lângă bancă stau îngrămădiți în ger mai mulți copii cu glugile pe cap. Mai departe este un magazin cu vitrinele acoperite de scânduri și cu o siglă iluminată doar pe jumătate. Afară sunt câțiva tineri și tinere care discută cu mâinile în buzunare și cu gulerele ridicate.

Clădirile din cartierul High Rises aruncă umbre întunecate peste tot în jur. Blocurile înalte, monotone, din beton gri se profilează pe cerul încărcat de nori cenușii. Copaci din beton într-o junglă din beton.

Eve iese din mașină, își strânge mai bine haina pe corp, își înfășoară o eșarfă în jurul gâtului și își pune pe cap o căciulă din lână. În buzunar are biletul mototolit al Marthei.

Când traversează strada și se îndreaptă pe iarbă spre High Rises, simte privirile copiilor îndreptate asupra ei.

— Hei, femeie! strigă unul dintre ei. Te-ai rătăcit? Ai ieșit de pe autostradă prea devreme!

Ea își ascunde fața în eșarfă.

— Aici nu este nimic pentru cei ca tine. Doar dacă nu vrei să sfârșești ca Jackson Paige!

Râsul lui răsună prin aerul rece.

Eve continuă să privească înainte, cu ochii ațintiți asupra cartierului High Rises, care pare mai aproape, dar aude pe cineva alergând în direcția ei, tot mai zgomotos, până ce încetinește și-l simte lângă ea.

— Ești ziaristă? întreabă el. Turistă? Pot să-ți arăt unde a fost împușcat. Încă mai este sânge pe alee. Poți să faci și poze.

Eve îl ignoră.

— Pot să-ți spun multe lucruri despre asta. Pentru câțiva bănuți. Știi tot ce se întâmplă pe aici. Pot să-ți vând o știre pentru ziarul tău.

Din mers, ea îi aruncă pieziș o privire.

— Nu sunt ziaristă, spune ea.

— Atunci, ești de la televiziune. Cred că pot să conving una dintre femei să-ți acorde un interviu pentru prețul corect. Și câtă vreme nu îmi menționezi numele.

Eve se oprește.

— Ce femeie? întreabă ea. Vorbești despre Jackson Paige? Sugerezi că avea o aventură?

El o ia în râs.

— Voi stați în turnurile voastre de fildeș și nu aveți nicio idee despre ce se întâmplă în afara lor. Toată lumea de aici știe că avea o aventură! Și ei știu adevărul despre ce s-a întâmplat acum două seri.

— Tu ești Gus. Te-am văzut la *Moartea este Justiție*.

El își coboară privirea, scutură din cap și își târșăie picioarele.

— Nu, te înșeli, nu am fost eu.

Eve face un pas nesigur înainte, îl fixează cu privirea și, când își dă eșarfa la o parte, el se retrage un pic.

— Ba da, tu ai fost, îi zice ea încet uitându-se cum bărbatul se scarpină pe față cu unghiile murdare. De ce ai mințit? De ce ai spus toate acele lucruri despre celule? Lucrurile nu stau deloc așa!

— Mda, ei bine, știu asta.

— Ai mințit și când ai spus că ai fost în celula condamnaților la moarte?

El se oprește pentru o secundă.

— Tu să-mi spui.

— Nu! Tu să-mi spui ce știi despre Paige.

— Știu că informațiile sunt importante. Știu să nu spun nimic din lucrurile pentru care oamenii ca tine ar plăti.

Eve continuă să meargă.

— N-am de gând să te plătesc, mormăie ea.

El fuge după ea.

— Dar vrei să știi, nu-i așa?

— Cred că nu știi nimic, îi strigă ea peste umăr.

— Ei bine, știu! Îmi petrec timpul pe aici, înțelegi? Observ anumite lucruri, oameni care își văd de treburile lor. Nu sunt greu la minte, pot să pun totul cap la cap, înțelegi?

— Eu tot nu te cred.

— Ei bine, știu că avea aventuri cu femeile de pe aici.

— Deja mi-ai spus asta.

— Știu că aș putea să o aduc pe una dintre ele să discute cu tine, pentru un preț anume. Vezi tu, de asta venea el pe aici tot timpul. Și ca să vândă droguri.

Se oprește din mers, își bagă mâinile adânc în buzunare și lovește cu piciorul o grămadă de noroi din apropiere. Frigul îi mușcă fața, iar Gus se zgribulește în timp ce se uită atent la Eve.

— Nu te învinovățesc pentru faptul că nu-ți mai amintești de mine! strigă el. Am discutat... cam cât?! Șapte ore?

Eve se oprește.

— Nu trebuie să te simți vinovată sau ceva de genul ăsta. Înțeleg că sunt lucruri mai importante în viața ta decât oamenii ca mine care mor. Sau care nu mor, după cum s-a întâmplat.

Ea se întoarce strigând.

— Ești un mincinos patologic! Joci cu mine vreun joc ridicol? Ce vrei? Bani? Asta e?

— Bani, bani, bani, pentru voi totul se rezumă la bani!

— Tu ești cel care încearcă să mă taxeze pentru informații.

— Omul tre' să mai și mănânce.

Ea se întoarce cu spatele.

— Nu te înțeleg.

— S-a întâmplat acum vreo cinci ani. Vara. De pe 20 până pe 27 iulie. A fost cea mai fierbinte vară din ultimii Dumnezeu știe câți ani. Nu aveai aer condiționat în camera aia a voastră. Ei, polițiștii, au spus că am strâns de gât un bărbat pentru că mi-a furat drogurile. Aveau și cadavrul, și toate celelalte... M-am trezit și era acolo, în apartamentul meu. M-a speriat de moarte. În clipa următoare, au dat buzna pe ușă.

Eve îl fixează cu privirea.

— Le-am spus că nu m-am drogat niciodată, dar au găsit ei, până la urmă, niște droguri în apartamentul meu, nu-i așa? Le-am spus că au fost puse acolo. Și cadavrul la fel. Le-am cerut să-mi facă niște teste de sânge ca să le-o dovedesc, dar au refuzat.

Vântul la biciuiește fețele, gunoaiele zboară pe lângă picioarele lor și peste iarba scurtă, iar sunetul aerului printre lanțurile leagănului de la distanță se aude ca șuieratul unor fantome.

Gus lovește pământul cu piciorul.

— Trebuia să fac ceva. Nu puteam să renunț, nu-i așa? Nu voiam ca oamenii să-și amintească de mine ca de vreun criminal drogat. Nu era corect. Așadar, am făcut singurul lucru pe care am putut să-l fac. N-am mai...

— N-ai mai mâncat, îl întrerupe Eve, vorbind încet în timp ce-și amintește.

— Mda, spune el.

— Apoi, ai refuzat și apa.

Pentru o clipă, nu face nimic altceva decât să-i privească expresia de pe chip.

— Acum arăți diferit, spune ea. Nu te-am recunoscut.

Gus ridică din umeri.

— Îmi pare rău, continuă ea, ar fi trebuit să fac mai multe pentru tine atunci, dar...

— Ai încercat, spune el. Mi-ai adus ciocolată, nu-i așa? Ai încercat să mă ispitești, dar n-a funcționat. Oricum, nu mai contează!

— Contează, dar... Măcar ai fost eliberat.

Gus râde.

— Da, vezi să nu.

— Ce? Nu înțeleg.

— Haide! A fost falsificat. Totul! A fost un aranjament, pentru că voiau pe cineva. Ți amintești de doctorul care a venit în celula mea? Nu era de fapt doctor. M-a pus să aleg, asta a făcut. Mi-a spus că pot să ies, că aranjează voturile, dar trebuie să fac unele lucruri pentru ei. „Ce fel de lucruri?” am întrebat, iar el a râs fără să spună nimic. „Te-am prins”, și-a zis el. Știi ce a făcut cu toată chestia asta? Le-a dovedit tuturor că ne stăpânesc. Că pot face orice vor. Să acuze, să însceneze, să mintă. Știi unde sunt acum?

El îi ia mâna și îi deschide ușor palma.

— Chiar aici, spune el, atingându-i palma. Chiar aici, unde mă și vor și eu nu pot face nimic în privința asta. Nu pot schimba asta, nu pot scăpa, nu pot face nimic. Dacă ei vor să știe ceva, eu trebuie să aflu. Vor să urmăresc pe cineva? Trebuie să-l urmăresc. Parcă aș fi prostul lor sau ceva de genul ăsta. Dacă fac ceva ce nu le place... adaugă în timp ce-i strânge mâna în pumn. Voi dispărea...

— De unde știu că pot avea încredere în tine? întreabă ea. De unde știu că nu le vei spune că am fost aici? Oricine ar fi ei...

El ridică din umeri.

— Dacă era să le spun că ești aici, de ce ți-aș mai fi spus toate astea? Sunt doar un tip cumsecade într-o situație de rahat. Le spun *unele* rahaturi, dar nu pe toate.

— Nu este un joc periculos?

— Ei bine, unii oameni nu merită pârâți.

— Ca Martha?

Încet, îi lasă mâna.

— Este diferită, nu-i așa? insistă Eve.

Pentru o clipă, amândoi tac. Deasupra lor, norii se întunecă și coboară; furtuna este în aer, umezeala amenințării ploii, fiorul electricității statice așteptând fulgerul. Eve își strânge haina în jurul ei și își ascunde bărbia în guler.

— Spune-mi unde te duci și mă voi asigura că vei ajunge în siguranță acolo, conchide Gus.

— Ai de gând să mă taxezi pentru asta? întrebă ea cu o urmă de veselie în glas.

— Nu, o s-o fac gratis. Și asta doar pentru că sunt un drăguț. Eve îi aruncă o privire cu colțul ochiului.

— Casa Narcisa, spune ea. Etajul optsprezece. Apartamentul unsprezece.

Gus se încruntă.

— Nu-i apartamentul Marthei, ci ăla de alături, al doamnei B. De ce te duci acolo?

Eve îl ignoră.

— Bine, bine, nu-mi spune.

— Ai cunoscut-o pe Martha, nu-i așa?

— Nu vorbesc despre asta. Nici măcar dacă mă *plătești*.

— Încerc să o ajut, mormăie Eve.

— Mda, răspunde el. Sigur că da. Haide atunci! o îndeamnă Gus, începând să grăbească pasul. Este cel din mijloc. Nu prea arată a narcisă, nu?

— Mulțumesc!

— Pentru ce?

— Pentru că îmi spui lucruri pe gratis, îi spune Eve zâmbind.

Martha

Nu credeam că am să mă simt atât de singură.

Credeam că mi se va permite să primesc vizitatori sau ceva de genul ăsta. Sau că am să am măcar ceva de făcut. Poate să citesc sau să mă lase în afara celulei, să stau de vorbă cu ceilalți acuzați. În schimb, stau aici douăzeci și trei de ore pe zi. Sunt singură, cu gândurile și grijile mele. Cu amintirile vechi, câteva frumoase, e drept.

Nu m-am mai simțit niciodată atât de singură.

Când mama pleca noaptea la serviciu, iar eu stăteam în pat ascultând zgomotele și scârțâiturile din jurul meu, știam că se va întoarce dimineată. După ce a fost ucisă, televizorul mi-a ținut companie, iar doamna B. era mereu în apartamentul de alături și intra ca să se asigure că sunt bine.

Mi-e dor de tine, doamnă B.! Mi-e dor să iau cina cu tine și cu Ollie, după moartea mamei, amândouă la fel de triste, dar fără să spunem nimic. Ce-am fi putut spune? Îmi erai ca o mătușă și îmi pare rău pentru tot. Ai suferit atât de mult și ai fost atât de bună cu mine și cu mama. Sper că înțelegi...

Când Ollie a fost arestat și ai plâns în brațele mele spunând fără încetare că nu el a făcut-o, te-am crezut, pentru că știam deja, la fel ca toată populația din Rises, dar nu a contat, nu-i așa?

„Cum putea să o lovească, de vreme ce mașina i-a fost furată?” am strigat la televizor, la emisiunea *Moartea este Justiție*.

Toată lumea pe care o știam a votat pentru nevinovăția lui, până și oamenii pe care nu-i cunoșteam au venit pe strada noastră și ne-au spus că au votat și că la fel au făcut și mamele lor, frații, tații, surorile, unchii, vecinul de alături, că până și nenorocitul de câine ar fi votat „nevinovat” dacă ar fi putut!

Pentru că toți știam cine a făcut-o. Gunoiul ăla de om, cu toți banii și prietenii lui celebri și cu influența poliției și toate rahaturile astea.

Jackson Paige!

Nu ne ridicam la nivelul bogăției lui, nu-i așa?

El putea să-și lase telefonul să sune în mod repetat, să voteze de sute și mii și milioane de ori. Noi ne sfâșiam canapelele ca să găsim destui bani mărunți pentru încă un vot.

„Putem să mâncăm ca lumea săptămâna viitoare”, mi-aduc aminte că ți-am spus. „O să plătim facturile, chiria... totul, săptămâna viitoare”.

Am mers cu tine la execuția lui. Presa era pe teren.

„Fiica victimei o însoțește pe mama criminalului” era titlul. „Iertare în timp ce se face dreptate?” era altul.

Dreptate?

Care dreptate?

Nici măcar nu ai reușit să-ți îmbrățișezi fiul pentru ultima dată.

Când, după aceea, presa ne-a băgat microfoanele sub nas, am vrut să le spun ce credeam, dar, înainte să putem vorbi, am fost târâte de oamenii lui Jackson, băgate într-o mașină și aruncate înapoi în fața casei Narcisa.

După execuție nu mai ești o știre de actualitate, nu-i așa?

Nimeni nu mai este interesat. Altcineva înfruntă scaunul electric. Cui îi pasă dacă sunt vinovați sau nu? Este divertisment, nu-i așa?

Amărâtă?!

Mda, știi ce? Sunt amărâtă.

Dar acum sunt și hotărâtă.

Pot să fiu singură o săptămână.

Și pot să și mor.

Oamenii vor vedea și vor auzi ce am de spus și, poate, vor înțelege. Poate vor înțelege în sfârșit și vor fi șocați, iar misiunea mea se va încheia. Apoi, Isaac, va depinde de tine să folosești valul de șoc și să schimbi lucrurile în bine.

Eve

Ușile liftului casei Narcisa se deschid, iar Eve iese pe holului etajului al optsprezecelea. Luminile pâlpâie pe pereții goi și podeaua murdară.

— Nici măcar nu miroase ca o narcisă, mormăie în sine ea.

Banda galbenă a poliției și semnele care interzic intrarea o ghidează ca niște faruri spre numărul doisprezece. Alături, simplu și inofensiv, este numărul unsprezece. Respirând adânc, bate la ușă și așteaptă. Sirenele poliției și alarmele mașinilor se aud în depărtare.

După câteva minute, aude yala și niște chei răsucindu-se, iar ușa se deschide scârțâind. Doi ochi încadrați de riduri adânci privesc din spatele ochelarilor cu ramă groasă prin spațiul lăsat liber între toc și ușă de lanțul de siguranță.

Persoana ridică din sprâncene.

— Eve Stanton, spune femeia. Ce te aduce la ușa mea?

— Am un mesaj pentru tine.

Continuă să se holbeze.

— Ei bine? spune doamna B. Ce este?

Eve scoate hârtia împăturită din buzunar, se oprește o secundă cât să o poată privi, apoi i-o întinde.

Doamna B. o ia și, înainte ca Eve să poată spune ceva, îi trăneste ușa în nas.

Ea scutură din cap și închide ochii care o dor din cauza luminii intermitente.

— Minunat, își spune. Ce fac acum?

Înainte să poată lua o hotărâre, lanțul de pe cealaltă parte a ușii zăgăne, iar mânerul coboară scârțâind.

— Intră dacă vrei, spune doamna B.

Eve intră și închide ușa în urma ei.

— Nu am ce să-ți spun, dar îți pot face o cafea dacă vrei.

Doamna B. dispare printr-o ușă din lateral.

— Ești prima persoană care mă vizitează după mult timp, strigă ea. Poate găsesc și niște biscuiți...

— O ceașcă de ceai ar fi minunată. Mulțumesc!

Holul de la intrare duce spre sufragerie, care este liniștită, curată și primitoare: o canapea acoperită cu o cuvertură din lână, andrele de tricatat și reviste, un televizor așezat pe un suport alături de o floare în ghiveci, care stă pe o masă mică, cu trei picioare. Eve intră în cameră, oprindu-se în fața unor fotografii de pe perete.

Într-una este un tânăr cu păr zburlit și zâmbet larg, rezemat de capota unei mașini roșii; în alta este aceeași persoană, deși mult mai tânără, în pantaloni de școală bufanți de la genunchi în jos, cu o haină un pic prea lată în umeri și pulover cu mâneci ce-i acoperă mâinile. Ține în mână o vedere, degetele

atingându-i turlele în formă de bulb de ceapă ale Catedralei Visilî Blajenîi din Moscova.

— Prima zi de gimnaziu, spune doamna B. din spatele lui Eve. Băiatul meu deștept. Nu ne-am permis niciodată să ne întoarcem să ne vizităm familia, așa că le-am trimis fotografia ca să le arătăm că el se gândește la ei.

— Acela este Ollie? întreabă Eve.

Doamna B. încuviințează și pune pe masă o tavă cu două cești desperecheate cu farfurii asemenea, un ceainic cu capacul crăpat, un bol decolorat cu zahăr și un castronel de sos în care este lapte. Între ele se află un pachet nedesfăcut de biscuiți.

— Atunci, dumneavoastră trebuie să fiți doamna Barkova.

— Să-mi spui doamna B. Toată lumea îmi zice așa.

Toarnă ceai în cești.

— Vezi fotografia din capăt? Cea cu ramă albă? Este cea mai fericită amintire din viața mea.

Eve face un pas înainte, aplecându-se să vadă chipurile.

— Cine este? o întreabă.

— E făcută în ziua de Crăciun, acum nouă ani. În dreapta sunt eu, următoarea este Beth, mama Marthei, apoi micuța Martha, care avea atunci aproape șapte ani. Lângă ea, fără pălărie de Crăciun, este Ollie al meu.

— Bineînțeles, spune Eve. El are părul creț.

— Așa este, zice ea punând un alt ceainic pe tavă. Avea, șoptește. Ia loc, savurează ceaiul! Pari obosită.

Eve se așază lângă ea, pe canapea.

— Ești a doua persoană care îmi zice asta azi, îi spune în timp ce soarbe o gură de ceai. Martha a fost prima.

Cu mâinile în poală, doamna B. o privește pe Eve.

— Și ce face Martha noastră?

Eve suflă aburul.

— Este încăpățânată, răspunde ea.

Doamna B. zâmbește.

— Îngrijorată, cred. Tristă. Dar nu mi-ar spune asta.

Mai ia o gură de ceai și pune ceașca înapoi pe tavă.

— Nu ea a făcut-o, continuă Eve, deși insistă că l-a ucis.

Doamna B. nu se mișcă și nici nu scoate vreun cuvânt.

— Mesajul era pentru tine? întreabă Eve. Poți să-i răspunzi în scris și să-i spui să-și schimbe pledoaria?

— Mesajul nu e pentru mine. I-l voi da cui trebuie.

— De ce nu mi-a cerut mie să fac asta?

Doamna B. râde.

— Nu a vrut să știi pentru cine este! Dar cred că vei afla. Probabil că vei face cunoștință cu persoana respectivă înainte să se termine tot. În privința celeilalte întrebări... Nu, nu îi pot spune să-și schimbe pledoaria.

— De ce?

— De ce? De ce? Ce e cu toate astea? Doamnă Stanton, când o persoană cu voce puternică iese în față, majorității îi este ușor să o urmeze și o va urma oriunde, câtă vreme toți ceilalți fac la fel. Doar o persoană curajoasă, mai curajoasă decât cei care îl urmează pe lider, poate să iasă din grup. O persoană curajoasă, cu o părere diferită.

— Uneori, persoana cu cele mai puține șanse de reușită este cea mai potrivită pentru asta. Câștigă bătălia, iese în față.

— Te referi la Martha...?

— Nu spun nimic, doar ascult și aștept cu speranță. Sper că din ceva rău poate ieși un lucru bun. Sper ca Dumnezeu să poată câștiga. Sper că echilibrul este... cum se spune acum... acoperit?

Eve se încruntă la ea.

Doamna B. cade pe gânduri.

— Totuși, engleza este mai grea decât rusa. Care este? Echilibrul este *îmbrăcat*?

— O, răspunde Eve. Vrei să spui *restabilit*. Echilibrul este...

— Da, da, așa. Am văzut cum Martha a ajuns o fată minunată și s-a transformat într-o femeie puternică, deși i s-a luat totul. A căzut într-o groapă din care nu credeam că va mai ieși vreodată. Apoi, doamnă Stanton, am văzut cum o rază de speranță a intrat în viața ei, iar chipul i s-a luminat deoarece lucrurile *puteau* fi mai bune. Pe față i se citea o fericire pe care nu am văzut-o de mult timp, spune doamna B. uitându-se în altă parte. Mi-a frânt inima când a dispărut.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-i treaba mea să spun. Sunt o sută de fete ca Martha în Rises, sunt mii, un milion peste tot. Are propriile motive pentru care face asta pentru ea și pentru toți cei ca ea și ca Ollie.

— Dar nu face decât să își sacrifice viața pentru ceva ce nu a făcut. Va muri.

— Nu, nu va muri! Nu te uiți în jur și nu ascuți! replică doamna B. părând să apuce aerul cu degetele. Sperăm și ne rugăm și tot votăm cu fiecare penny pe care îl avem. Justiția va...

— Doamnă B., în mod clar știi mai multe decât mine despre motivele Marthei, dar pot să îți garantez că, dacă nu își schimbă pledoaria, o să moară peste cinci zile.

Doamna B. se uită la ea pe deasupra ochelarilor.

— Nu ești ghicitoare. Nu știi chiar totul. Încă este timp și are șansa de a fi votată nevinovată.

— Îți spun că nu există scăpare. De fapt, chiar dacă își schimbă acum pledoaria, va fi nevoie de multă muncă pentru a

schimba părerea oamenilor despre ea.

— Doamnă Stanton, este timpul să pleci.

— De ce renunți la ea?

— Nu o fac.

— Ai văzut-o crescând, iar acum vrei să vezi cum moare?

— Nu, doamnă Stanton.

— Așa vrei să-și amintească lumea de ea? Ca de o criminală? Pentru că asta se va întâmpla.

— Vreau să pleci acum.

Doamna B. se ridică, ia biscuiții de pe tavă și se îndreaptă spre ușă, urmată de Eve.

— Sunt dezamăgită...

Doamna B. se oprește cu mâna pe încuietoare.

— Și eu sunt dezamăgită. De viață. De sistemul ăsta. De justiție. Sunt dezamăgită că prietena mea a fost ucisă, că fiul meu a fost executat, iar acum și singura persoană dragă din viața mea poate să moară. Dar este decizia ei. Și... și trebuie să respect asta. Sunt sigură, doamnă Stanton, că, dintre toți oamenii din lumea asta, tu înțelegi cel mai bine.

— Dar...

— Nu există niciun dar. Nu pot spune sau face nimic.

Obosită, Eve își masează fruntea.

— Poți totuși să faci ceva pentru ea. Ai putea să o reprezinți. Are nevoie de cineva.

— Ce?! Să apar în emisiunea aia?

— Da, și să vorbești pentru ea. Să le spui ce înseamnă Martha pentru tine. Să le povestești despre... despre Crăciun și... să le spui că este specială.

Doamna B. ezită.

— Asta nu înseamnă că vei încălca vreo promisiune, că ești împotriva ei sau așa ceva. Oamenii trebuie să o vadă ca pe o persoană. Poți să faci asta! Cred că asta ar fi singura ei speranță.

Doamna B. răsucesce cheia în broască.

— Poate o voi face. Poate. Trebuie să mă gândesc.

Deschide ușa.

— Ia biscuiții, spune ea întinzându-i farfuria lui Eve. Sunt pentru Martha.

6.30 p.m.
Moartea
este
Justiție

Se văd pete și un ecran de un albastru-închis. Apoi, se aude un bâzâit. Sigla și cuvintele „Ochi pentru ochi” se rotesc.

NARATORUL: Studioul „Ochi pentru ochi” vă prezintă...

Cuvintele nu se mai rotesc. Se aude un fâșâit electric, literele capătă un aspect zimțat, iar ochiul se înroșește și se închide.

KRISTINA: Bună seara, doamnelor și domnilor, și bine ați venit la o nouă ediție a emisiunii *Moartea este Justiție!*

Dinții ei albi strălucesc în lumina reflectoarelor. Poartă o rochie strâmtă și albastră, asortată cu pantofi cu toc înalt. O muzică săltăreață de început și sunetul bătăilor inimii se aud în timp ce camera se ridică și filmează o imagine panoramică, deasupra spectatorilor care aplaudă. Apoi, obiectivul scrutează studioul și o aduce în prim-plan pe Kristina, care stă la pupitru, pe scaunul ei, și se uită printre hârtii.

Cu o ultimă bătaie de tobă, muzica se oprește, iar lumina reflectoarelor de deasupra spectatorilor scade în intensitate. Moderatoarea zâmbește.

KRISTINA: în emisiunea din această seară...

Camera se retrage, ecranul mare se vede în dreapta.

KRISTINA: ...vom examina statisticile privitoare la infracțiuni.

Cuvintele apar pe ecran.

KRISTINA: Să ne uităm la datele care certifică faptul că rata criminalității a scăzut în atât de multe zone odată cu introducerea sistemului *Voturi pentru toți*, în urmă cu zece ani...

Cuvintele sunt înlocuite de fotografia unui bărbat în costum negru, cu cămașă albastru-deschis, cu butoni strălucitori și ceas scump la mână.

KRISTINA: Vom discuta despre motivul pentru care acest bancher din City, care se află acum în Celula 6, este acuzat de uciderea unui traficant de droguri și de ce atât de mulți cred că totul a fost o înscenare. Vom asista mâine la o execuție? Asta, desigur, depinde de voi, de spectatori. Deși, mai importantă...

Fotografia lui Jackson Paige, care zâmbește grațios, ocupă acum ecranul.

KRISTINA: ...este continuarea poveștii tragice a lui Jackson Paige. Asasinarea brutală și fără sens a unuia dintre eroii țării. Vom face o incursiune în viața lui uimitoare și vom vedea cum și-a folosit prestigiul în beneficiul altora, sprijinind organizațiile filantropice și pe cei mai puțin norocoși decât el. Va fi o poveste tristă, dragi spectatori. Nu

vă uitați batistele! Dar, mai întâi, avem pentru voi un interviu în exclusivitate. Ni se alătură printr-o transmisiune video...

Fața ridată a unui bătrân îi ia locul lui Jackson pe ecran. Mustața îi ascunde buza superioară, iar ochelarii cu ramă groasă îi înceteșează ochii. Chiar dacă are păr mai mult decât sugerează vârsta, este totuși grizonant.

KRISTINA: ...fostul șef al Justiției la Curtea Supremă, onorabilul domn Justice Cicero. A devenit celebru cu mult înaintea apariției sistemului public de votare, *Voturi pentru toți*, grație proceselor pe care le-a prezidat și, în special, cazului legat de crimele lui Castle. După ce a fost achitat de Cicero pe temeiul lipsei de dovezi, făptașul, Antoine Castle, a ucis în continuare, cu cruzime, oameni nevinovați.

Ea se întoarce spre Cicero.

KRISTINA: Totuși, justiția a triumfat până la urmă, nu-i așa, Excelență? De fapt, a fost executat, nu?

CICERO (dând ușor din cap): După șapte ani în celula condamnaților la moarte, în vechiul sistem, bineînțeles, da, a fost executat.

KRISTINA: Iar acesta a fost unul dintre cazurile care au condus la schimbările din sistemul nostru de justiție?

CICERO (oftând): Așa este. Printre alte argumente, guvernul a considerat că este prea scump să țină pe cineva în celula condamnaților la moarte atâta timp.

KRISTINA: *Inuman* cred că era cuvântul folosit, Excelență. La urma urmelor, era vinovat. Fără discuție!

CICERO: Era activ un sistem care trebuia respectat...

KRISTINA: ...care trebuia actualizat.

CICERO: Să vă amintesc de cazul „Statul împotriva lui Dasher”? Dasher a fost acuzat că și-a ucis trei membri ai familiei și a stat în celula condamnaților la moarte zece ani, timp în care și-a declarat constant nevinovăția. În cele din urmă, a fost achitat când tehnologia a evoluat și s-a reușit să se dovedească faptul că era imposibil ca el să fi comis crimele. Dacă sistemul nu ar fi fost respectat, acel bărbat nevinovat ar fi fost mort.

KRISTINA: Dar acum dispunem de acea tehnologie.

CICERO: Cu toate acestea, justiția de astăzi nu o folosește!

KRISTINA: Exact!

CICERO: Nu e chiar așa. Acum nu cerem dovezi, nici măcar nu căutăm motivul. Nu este un sistem de justiție, ci un teren de exterminare, complet deschis corupției, activităților frauduloase, mitei...

KRISTINA (zâmbind): Ne îndepărtăm de la subiect, domnule judecător Cicero. O, îmi pare rău, cred că v-am înțeles greșit titulatura...

Ea își duce mâna la cască, dă din cap și se întoarce.

KRISTINA: Din moment ce, de la schimbarea sistemului de justiție, nu mai sunteți judecător, înseamnă că nu mai aveți nicio putere. Sunteți, de fapt, doar un simplu *domn* Cicero, nu-i așa?

CICERO: Kristina, știi prea bine că nu mai avem niciun sistem de justiție. La început, votam dând telefoane pentru acuzațiile de crimă, iar acum avem această emisiune chiar ridicolă, *Sunați pentru Justiție*, chiar și pentru acuzații mai mici! Deci, nu, nu mai sunt judecător, pentru că nu mai există tribunale în care să judec!

KRISTINA (zâmbind): Mă bucur să aud că ați reținut corect denumirea! Da, e vorba despre emisiunea de mare succes *Sunați pentru Justiție*, pe care o puteți viziona zilnic, de la ora douăsprezece la unu și, din nou, de la cinci la șase.

CICERO (întrerupând-o): Ce om întreg la minte a mai auzit vreodată de un sistem legal, de un sistem de *justiție*, în care apeși pe sonerii dacă tu crezi că acuzatul este vinovat?

KRISTINA (râzând): Domnule Cicero, cred că au vrut să-l simplifice! La urma urmelor, există un panou cu toți cei care sună. *Este* nevoie de o majoritate.

CICERO: Kristina, sunt cinci oameni care au cumpărat bilete pentru acest privilegiu.

KRISTINA: Și ce onorați se vor simți producătorii emisiunii când vor afla că un fost judecător al Curții Supreme este un spectator fidel!

CICERO: Abia dacă...

KRISTINA: În orice caz, iar ne îndepărtăm de la subiect, domnule Cicero. Cred că începem să ne plictisim audiența.

Ea se uită la spectatorii din studio, apoi la cameră. Zâmbetul îi piere. Acum este serioasă.

KRISTINA (pe un ton grav): Suntem aici să discutăm despre Jackson Paige și Martha Honeydew. Crima fără sens, nedreptatea pe care societatea o simte când le este luat un asemenea simbol.

Se întoarce spre Cicero.

KRISTINA: În calitate de persoană care este împotriva actualului sistem, împotriva dreptului publicului de a vota pentru ceea ce crede...

CICERO: Îmi răstălmăcești cuvintele.

KRISTINA: Credeți că a comis fapta?

Cicero închide ochii. Spectatorii tac. Kristina așteaptă.

CICERO: Nu.

Din public se aude un suspin. Oamenii se foiesc pe scaune și murmură agitați.

KRISTINA: Dar ea a recunoscut.

CICERO: Întreabă-te – *întrebați-vă!* – de ce ar face asta? Gândiți, puneți-vă întrebări... nu vă bazați pe o sonerie ridicolă sau pe ridicarea receptorului!

KRISTINA (neîncrezătoare): Pentru că este *vinovată?*!

CICERO: Întrebați-vă de ce l-ar omori? De ce era acolo? Ce căuta el în apropierea cartierului High Rises? Care este motivul ei? Puneți întrebări!

KRISTINA (spre cameră): Dragi spectatori, telespectatori, colegi votanți, să nu uităm că ea avea arma în mână atunci când a sosit poliția. Am văzut asta ieri, din înregistrarea camerei mobile.

CICERO: Doar pentru că ținea arma în mână, asta nu înseamnă că a apăsat pe trăgaci. S-au căutat amprente de pe pistol?

KRISTINA: De ce și-ar pierde timpul și banii făcând asta? Cicero, mi se pare că ideile tale despre justiție au rămas blocate undeva, în trecut. *Am trecut* mai departe. Astăzi, justiția este rapidă, eficientă, profitabilă...

CICERO: Nu! Este prea multă apatie. Nu poate funcționa. Se fac greșeli! Oameni nevinovați sunt omorâți, iar cei vinovați sunt eliberați!

KRISTINA: Greșeli? Am discutat mai devreme despre greșelile tale, domnule Cicero, și, cu siguranță, Castle nu a fost singurul caz. Aș putea să menționez crimele lui Moss – eliberat mai devreme din motive tehnice –, împușcăturile lui Sheperd – caz închis din cauza dovezilor făcute publice...

CICERO: Iar eu aș putea numi sute de mii de cazuri din lunga istorie a sistemului nostru juridic, bazat pe tribunale, care au fost corecte și zeci de la introducerea sistemului ridicol *Voturi pentru toți* care nu au fost rezolvate corespunzător. Pentru fiecare persoană executată pe nedrept, o alta este pe nedrept eliberată.

KRISTINA: Cicero, ar trebui să știi că, în istorie, s-a încercat să se abroge pedeapsa cu moartea. Sau nu ți-ai făcut temele? În 1965, pedeapsa cu moartea a fost anulată, dar *reintrodusă* în 1970, în urma presiunii publice și a numărului mare de cazuri grave. Să menționez acele cazuri, în caz că le-ai uitat? Trei polițiști împușcați mortal, cazul Moors...

CICERO: Cunosce spețele!

KRISTINA: În urmă cu zece ani, noi, societatea, *am ales* să luăm puterea tribunalului; am hotărât că cel mai bun, mai corect și mai echitabil mod de a face dreptate este să dăm o voce fiecărei persoane din această țară, să ținem cont de toate părerile, toate persoanele, indiferent de pregătire, devenind astfel jurați. Toată lumea egală.

CICERO: Dar nu sunt egali!

KRISTINA: Să ne amintim, stimați privitori, de crimele oribile...

CICERO (strigând): NU sunt egali!

El lovește cu pumnul în biroul din fața lui.

CICERO: Și NU votează toți o singură dată! Votează de câte ori își PERMIT! Asta este diferența! Nu este cel mai democratic sistem din lume, ci probabil cel mai *nedemocratic*...

Ecranul pâlpâie; liniile și paraziții acoperă imaginea.

CICERO: Oamenii cred că le dă putere guvernul, dar asta este o iluzie! O idee greșit înțeleasă! Guvernul controlează presa, iar aceasta manipulează oamenii! Guvernului nu îi pasă dacă dreptatea se face în mod corespunzător. Acestor oameni nu le pasă decât de putere. Acesta este țelul lor...

Vocea i se aude distorsionat și transmisiunea se întrerupe.

CICERO: Pe hârtie, rata infracțiunilor este scăzută... asta dă bine... publicul simte că are puterea... votează pentru ei la alegeri... Dar asta nu e toată povestea.

Nu se mai aude nimic.

KRISTINA (încruntându-se): Se pare că avem niște probleme tehnice. Cicero? Mă auzi? Cicero?

Imaginea revine, înfățișându-l cu degetul îndreptat spre cameră și dând din gură, dar fără sunet. Imaginea pâlpâie din nou.

KRISTINA: Cât timp încercăm să restabilim legătura, să recapitulăm ce a avut de spus domnul Cicero, *fostul* șef de la Curtea Supremă, care și-a pierdut funcția odată cu introducerea votului public.

Ea se îndreaptă spre spectatorii din public.

KRISTINA: *Oamenii nu sunt egali*, a declarat el, *Votul pentru toți* este un sistem *ridicol*, nedemocratic și a pretins că voi, cei din public, sunteți *apatici* și *manipulați*. Acest *fost* judecător, care a condus cazul Castle, printre alte parodii ale

justiției, a mai declarat că o crede nevinovată pe Martha Honeydew. Ei bine...

Ea privește înapoi, chipul lui Cicero apare din nou în ceață pe ecran, continuând să vorbească, dar tot nu se aude nimic.

KRISTINA: ...se pare că nu am reușit să restabilim legătura cu domnul Cicero, dar haideți să fim atenți la ce a spus despre sistemul nostru de justiție fostul avocat al vedetelor și actualul nostru prim-ministru.

Imaginea lui Cicero dispare în cele din urmă, fiind înlocuită într-o parte de linii de text pe un fundal albastru-deschis, iar în cealaltă parte, de fotografia unui bărbat zvelt, de aproximativ treizeci de ani – cu păr aranjat perfect, zâmbet cuceritor și dinți albi –, premierul. Kristina se retrage, în timp ce vocea lui înregistrată, autoritară, totuși caldă și calmă, răsună prin studio.

PREMIERUL: *Sistemul nostru unic de justiție este dovada supremei democrații care funcționează în țara noastră. Incluziunea este un drept, exprimarea unei opinii este un drept, să fii un membru de valoare al societății este un drept. Sistemul nostru promovează toate aceste lucruri, dându-ne tuturor o voce pentru a influența viitorul națiunii noastre. Împreună suntem lideri mondiali. Împreună suntem vocea justiției.*

Publicul aclamă. Kristina zâmbește larg și își tamponează ochii cu un șervețel, în timp ce este adusă în centrul imaginii.

KRISTINA: Doamnelor și domnilor, sunt sigură că premierul, deși se află într-o binemeritată vacanță, va sta *lipit* de ecranul televizorului din vila lui și va urmări evoluția acestui caz incitant – prima noastră adolescentă în celula condamnăților la moarte.

Privește în jos, iar spectatorii aplaudă din nou.

KRISTINA: Mulțumesc invitatului nostru din această seară și îmi cer scuze că nu putem continua fascinantă discuție despre a viziunea lui interesantă și cumva demodată asupra justiției. Amintiți-vă să validați votul pentru Martha Honeydew! Credeți că este vinovată de uciderea îngrozitoare a celebrului filantrop Jackson Paige sau o considerați nevinovată, așa cum a făcut-o controversatul nostru invitat de astăzi? Ne dorim un alt criminal liber pe străzile noastre? Să ne uităm la aceste numere foarte importante și la informațiile despre votare! Sunați la 0909 87 97 77 și pentru a vota „Vinovată” adăugați 7 la sfârșit sau un 0 pentru a vota „Nevinovată”. De asemenea, puteți să votați trimițând un mesaj cu MOARTE sau VIAȚĂ la 7997.

Pentru a vota pe internet, vizitați pagina noastră www.ochipentruochi.com, accesați secțiunea de sus, „Martha Honeydew – adolescenta asasină”, și înregistrați-vă votul. Apelurile sunt suprataxate; mesajul costă 5 lire sterline plus taxa standard a rețelei, votul pe internet costă tot 5 lire, după o taxă inițială de înregistrare de 20 de lire. Pentru toate detaliile, vizitați pagina noastră de internet. Soarta ei este în mâinile voastre! Totuși, vă rog să nu plecați nicăieri, fiindcă, după pauză, ni se va alătura fostul angajator al ocupantului Celulei 6, care ne va explica de ce crede că tatălui devotat al celor trei i-a fost înscenată crima.

Sigla cu ochiul se rotește pe ecran, iar lumina din platou devine difuză.

Eve

Eve închide televizorul.

Sufrageria este întunecată, iar casă, liniștită. În spatele ei, ploaia bate în fereastra înnegrită. În față, masa este plină de dosare și hârtii. Flacăra portocalie a focului din șemineu aruncă umbre mișcătoare în încăpere, în timp ce mica lampă de birou luminează discret. O ceașcă de cafea rece este abandonată într-o parte a mesei și jumătate de sandvici stă în echilibru, pe o carte.

— Ai agitat lucrurile, Cicero, mormăie Eve.

Se lasă pe spătarul scaunului și o fotografie de pe șemineu îi atrage atenția – una în care apare ea alături de Jim și Max.

Se freacă la ochi și privește din nou fotografia.

— Se întâmplă iar ce ți s-a întâmplat și ție, șoptește ea.

Focul trosnește și pâraie în șemineu ca și când i-ar vorbi.

— De ce spune că a făcut-o? Este de aceeași vârstă cu Max și o vor ucide, iar eu nu cred că-i pot opri.

Scutură din cap și lacrimile îi curg pe obraji.

— Nu am putut s-o fac nici înainte. Am făcut asta pentru tine fiindcă nu aveai pe nimeni. M-am luptat pentru *avocați*. Am luptat ca să ai cu cine vorbi, dar...

Vocea i se sparge și se bâlbâie.

— Mă doare de fiecare dată, iar de data asta este... mai rău... știi că este mai rău... pentru că... pentru că... nu pot... să... o... mai... fac. Ea trebuie să fie ultima.

Își înclină capul înainte și tot corpul îi tremură în timp ce suspină.

— Mi-e dor de tine, spune ea. Mi-e dor de tine, mi-e dor de tine, mi-e dor de tine și este vina mea. Fără tine este... Dacă nu ar fi Max...

Cineva sună la ușă.

Ignorând soneria, își cuprinde fața cu mâinile.

Soneria se aude din nou. Pentru o clipă, ascultă ploaia de afară, apoi se ridică de pe canapea și se îndreaptă spre ușă, ștergându-și nasul cu mâneca bluzei.

— Așteaptă! strigă atunci când ajunge pe hol, cu vocea răgușită.

Descuie ușa și o deschide.

— Max, ți-ai uitat... se oprește. Nu ești Max.

În întunericul de afară nu distinge persoana; gluga trasă îi ascunde chipul, hainele îi sunt negre și ude. Nu îl recunoaște.

— Nu!

Eve dă să închidă ușa, dar el își bagă piciorul în deschizătură, pășind la lumină. Este mai înalt decât ea și intimidant.

— Eve Stanton? întreabă cu o voce gravă.

— Ieși afară, răspunde ea. Chem poliția!

— Nu o face, spune el. Nu vreau să am probleme. Știu că fiul tău este în oraș. Știu că ești singură, dar nu țipa. N-am de gând să-ți fac niciun rău.

— Ce vrei? Bani?

— Nu, râde el. O favoare și o promisiune.

— Nu pot...

— Ai fost azi în vizită la doamna B., cu un bilet de la Martha.

— Cum de...?

— L-ai citit?

— M-ai urmărit?

— L-ai citit? întreabă el mai tare.

— Nu, răspunde ea. Nu!

El o privește.

— Am căutat informații despre tine. Știu ce s-a întâmplat cu soțul tău. Știu că fiul tău merge la școala Foxton. Știu că este în ultimul an.

— Îmi ameninți familia?

— Nu. Vreau să știi dacă pot avea încredere în tine.

— Ei bine, nu poți, așa că pleacă.

Ea împinge din nou ușa, dar mâinile lui o blochează. Acum, fața îi este luminată mai bine. Sub glugă, îi vede părul brunet și conturul feței slabe.

— Nu pot, răspunde el. Am nevoie de o favoare și trebuie să-mi promiți ceva.

— Ce? întreabă ea.

El ia mâna de pe ușă, o bagă în buzunar și scoate un plic alb.

— Scrisoarea pe care i-ai dat-o doamnei B. era pentru mine. Acesta este răspunsul meu. Te rog, dă-i-l Marthei!

— Nu poți corespunda cu prizonierii. Nu li se permite contactul cu nimeni din afară.

— În afară de tine, răspunde el. Dar trebuie să-mi promiți că nu-l vei citi.

— Nu trebuie să fac asta. Dacă află, mă vor concedia.

— Dar nu vor afla.

— Dar dacă refuz?

— Nu cred că o vei face, pentru că eu cred că ești diferită. Cred că îți pasă cu adevărat.

Eve se holbează, încercând să-i vadă mai bine chipul, dar el se retrage în umbră.

Ea ia scrisoarea.

— Cine ești? întreabă.

El se îndepărtează de ușă.

— Nu ți-ai dat seama? Să-ți fie rușine!

După alți câțiva pași, dispăre.

Martha

Am citit cândva că, dacă oamenii sunt lăsați prea mult timp singuri, încep să vadă chipuri în lucruri, ca și când creierul ar căuta companie. Dar eu nu văd niciunul.

Celula 2 seamănă destul de bine cu Celula 1, dar e izolată fonic. Pereții sunt de un alb murdar, la fel și cearșafurile. De parcă toate sunt folosite și vechi și miroase a umezeală. Cred că fereastra este mai mică. Celula cu siguranță este. Poate că următoarea va fi și mai mică, apoi și mai mică, până ce ultima celulă va fi doar o cutie. Un sicriu.

Este întuneric aici când apune soarele. Nu sunt lumini, lumânări sau torțe arzând; e aproape ca în Evul Mediu, cu excepția pietrelor de pe podeaua din hol, iar eu oricum nu le văd de aici pentru că ușa este închisă. Ușa este mereu închisă.

Lumina lunii intră prin sticla și gratiile geamului. Îmi place. Dacă mijesc ochii astfel încât să văd doar lumina lunii, aproape că uit de zidurile care mă țin înăuntru.

Și afară plouă. Aud cum picăturile de apă lovesc geamul, iar la marginea ferestrei e o fisură. Apa reușește să pătrundă înăuntru chiar dacă fisura nu e mare. *Pic, pic, pic*. Poate că o să plouă și-o să picure la infinit, iar celula asta o să se umple și-o să mă înec.

Pic, pic, pic

Stau întinsă pe pat...

Pic, pic, pic Mă uit la picături.

Pic, pic, pic

Mă uit la lumina lunii și...

Pic, pic, pic

Aștept ca fiecare strop...
Pic, pic, pic
 Să bată un ritm anume.
Pic, pic, pic
Vină, vină, vină.
Pic, pic, pic
Moartă, moartă, moartă.
Pic, pic...
 O, la naiba! Pic, pic, la naiba, pic! încetează cu picuratul
 ăsta nenorocit.
Pic, pic, pic.
Bang, bang, bang.
Armă, armă, armă.
Moartă, moartă, moartă.
Dispărută, dispărută, dispărută.
Pic, pic, pic.
 Ahh! Încetează!
Încetează, încetează, încetează.
 Rahat, plouă neîncetat.
Rahat, rahat, rahat.
 Încetează, te rog!
Nu, nu, nu.
 Te rog!
Mamă, mamă, mamă.
 Nu.
 Ol, lie, Ol...
 Nu ascult.
I, saac, I...
 Destul! Nu mă las torturată de niște stropi nenorociți de apă.
 Am să-i opresc.
 Sar din pat și mă duc la fereastră. Locul din care iese apa
 din perete și picură pe podea este cam la înălțimea umerilor
 mei, iar eu îmi bag degetele acolo și îmi curge pe umeri și pe
 braț.
 — Te-am oprit, șoptesc.
 Apa este rece, iar pulsul îmi încetinește. Parcă ating din nou
 lumea de afară.
 — Te-am împlânzit, șoptesc.
 Întind apa pe mână și pe față. Apoi, stau dedesubt, îmi
 sprijin capul de zid și las ploaia să-mi curgă pe umeri și pe
 piele și, deodată, nu mai sunt acolo, în celulă.

•

Sunt afară.
 Sunt din nou pe strada Crocus, așa cum sunt în fiecare seară
 de când ea a fost ucisă. Sunt în umbra pasajului – e scurtătura
 de la stația spre Rises, unde oamenii fără adăpost caută un

sălaș în colțurile din beton cu gunoaiele care sunt suflate de vânt înăuntru, dar unde ploaia nu poate ajunge.

Oamenii fără adăpost știu că sunt aici, ne vedem de la distanță în fiecare seară, dar stau departe de ei. Eu nu-i deranjez, ei nu mă deranjează.

Cel cu câinele legat cu o bucată de sfoară a văzut-o murind. A vorbit cu poliția. A spus că nu a fost un accident cu fugă de la locul faptei deoarece, la început, tipul nu era în mașina lui. A spus că s-a urcat în mașina lui, a pornit motorul, iar apoi a intrat direct în ea, intenționat. Mie și polițiștilor ne-a spus că, după aceea, mașina s-a oprit și a stat acolo destul de mult pentru ca un bărbat îndesat și bine îmbrăcat să coboare, să vadă ce a făcut, să urce din nou și să plece.

— Nu era Ollie B., mi-a spus. Nici nu era mașina lui.

Dar știam asta deja.

În amintirea mea, sunt în pasaj. Stau în singurul loc în care ploaia se scurge prin deschizătura de deasupra. Nu am haină pe mine și apa îmi picură pe cap și mi se prelinge pe față. Îmi ridic gluga și pășesc alături, în umbră. De cealaltă parte a drumului este un rând de magazine vechi; unele cu vitrinele sparte, altele cu vitrinele baricadate cu scânduri, desenate cu graffiti, sau cu reclame, sau cu alte lucruri lipite pe ele. Niciunul nu este deschis.

Mai fac un pas în lateral și văd ceva – nu... pe *cineva* în pragul ușii unui vechi magazin de dulciuri. O umbră neagră iese în ploaie. Gluga ridicată îi acoperă fața și își ține mâinile în buzunare.

Este înalt. Are umeri lați și se holbează la mine.

El merge înainte, traversând încrezător strada, spre mine, iar eu nu mă pot mișca.

— Te-am mai văzut, îi spun atunci când se apropie. Te ascundeai după ușă. Știu cine ești și te voi reclama. Îi vezi pe oamenii ăia, de acolo? Tipii fără adăpost? Ei au grijă de mine. Nu poți face nimic. Vor spune poliției...

Inima îmi bate cu putere în timp ce se apropie tot mai mult încuviințând din cap.

— Bineînțeles, spune el, pentru că nimeni nu poate fi ucis aici fără ca poliția și presa să știe exact cine sunt făptașii.

Are o voce gravă. Este caldă, prietenoasă, totuși controlată și fermă.

Îmi ridic privirea spre chipul lui pe jumătate ascuns în umbră.

— Ce vrei? îl întreb.

Se oprește, își ridică mâinile și își dă jos gluga, iar acolo, în luminile slabe și portocalii ale străzii, văd chipul pe care l-am

văzut de o mie de ori în ziare, în reviste și la televiziune. E fiul lui Jackson Paige.

— Îmi cer scuze, spune el.

CELULA

3

Martha

M-au mutat în Celula 3 înainte de răsăritul soarelui. Un gardian pe care nu l-am mai văzut a intrat la 5.30 în dimineața asta și m-a tras de la peretele lângă care am adormit, udă până la piele.

— Ce faci? Ce îmi faci? i-am strigat.

— Taci, gunoiule! mi-a strigat și el.

Apoi, m-am trezit aici. Mă doare capul, degetele îmi sunt umflate și încă mă simt udă și rece până la măduvă, dar o rază slabă de soare se strecoară prin fereastra și mai mică și se topește în umbră, iar eu mă uit la particulele de praf care se joacă în lumina ei și îmi doresc să fiu la fel de lipsită de griji ca și ele și la fel de mică pentru a putea zbura de aici, la tine, și să te simt cu mine pentru ultima oară.

Îmi înclin fața în căldura ei și închid ochii.

•

— Ia haina mea, mi-a spus el.

Eram udă și rece pentru că stătusem în ploaie. Urmăream cum mă privea și am scuturat din cap, refuzându-l.

— Nu vreau să am de-a face cu tine!

Am plecat de lângă el, am traversat strada Crocus și am ajuns dincolo de magazinele cu vitrine acoperite de scânduri.

— Am văzut că mă urmărești! i-am strigat. Poți să mă lași în pace?

A mers alături de mine.

— Cum faci față situației? m-a întrebat. Cum te descurci cu banii? Cum de te lasă să locuiești în apartamentul ăla, fără mama ta? Vor să ți-l ia?

M-am oprit și m-am holbat la el. Ploaia îmi curgea pe față și îmi uda hainele. Fără jachetă, tremura într-un tricou mulat și blugi uzi. Părul, care probabil era perfect înainte, îi stătea lipit de cap.

— De ce-ți pasă?

— Dacă nu-mi păsa, nu eram aici.

Am mers mai departe și am traversat parcul.

— Credeam că ai venit să te lauzi, i-am strigat peste umăr. Să te uiți de sus la noi toți, de pe podiumul tău, cu toți banii tăi, cu oportunitățile și influența și cu toate rahaturile alea. Ca într-o *excursie în lumea sărăciei* sau ceva de genul ăsta.

A alergat după mine, cu haina încă în mână.

— Știu că nu Oliver Barkova ți-a ucis mama.

— Ollie B.? am strigat eu prin vânt și ploaie. Mda, și eu știu. Toată lumea știe.

— Și voiam să-mi cer iertare.

Pantofii mei plescăiau în iarba udă.

— Nu ai fost tu, nu-i așa? Era un tip solid. De ce vrei să-ți ceri iertare?

Ploaia îmi udase hainele, iar eu stăteam cu picioarele într-o baltă. În fundal, cartierul Rises se înălța ca o santinelă ce ne supraveghea pe noi toți, cei săraci.

S-a grăbit să vină mai aproape de mine și a aruncat haina pe umerii mei. Am vrut să o dau jos sau să o las să cadă, dar nu s-a întâmplat așa. Nu am vrut să-i simt căldura sau mirosul.

— Nu știu... doar m-am gândit.

— Te-ai gândit că a făcut-o unul de-al *vostru*? Ai auzit vreun zvon cum că mașina era nouă și atât de strălucitoare încât era imposibil să fi aparținut cuiva de aici?

— De ce? Cine a văzut evenimentul?

Am pufnit în fața lui.

— Ei bine, te-ai scuzat, deci acum poți să pleci, i-am răspuns.

— Nu ești supărată?

Ploaia cădea cu putere, cerul s-a întunecat și mai mult și a tot coborât de parcă ne înconjură și ne ținea la pământ. În depărtare s-a auzit un tunet. Am grăbit pasul.

— Nu! Nu știu. În orice caz, ce contează?

— Vreau să fac ceva pentru tine.

Am râs și am continuat să merg.

— Ca să nu te simți vinovat pentru că ești milionar și noi nu avem nimic?

— Nu! Pentru că vreau să îndrept lucrurile pentru tine.

— Nu am nevoie de mila ta, am izbucnit eu.

Am ajuns la intrarea casei Narcisa când alt tunet a răsunat deasupra, iar fulgerul a spintecat cerul. M-am oprit și am apucat clanța ușii strângând-o cu putere.

— Știu ce poți face ca să îndrept lucrurile.

Am deschis ușa, iar haina i-a căzut la pământ.

— Orice, mi-a spus el.

— Poți să te duci naibii!

Am intrat și am trântit ușa după mine.

— Întâlnește-te cu mine mâine, lângă pasaj! a strigat în urma mea.

Eve

Cicero pune o cană de cafea pe masă, în fața lui Eve, și ia loc în partea opusă.

— Cu lapte, fără zahăr, spune el.

— Ți-ai amintit, răspunde ea, urmărindu-l cum presară zahărul din două pliculețe în spuma de cappuccino. Știi, nu ar trebui...

— Nu îmi mai pasă, intervine el.

Ea ridică din umeri și învârtă cu lingurița în cafea.

— Știi că ai fost urmărită, nu?

Eve scoate lingurița și privește pierdută lichidul maroniu care se prelinge.

— Te referi la bărbatul de lângă fereastră? Cel cu eșarfa albastră? Lucrează pentru *National News*. Mă tot urmărește de când a început toată treaba asta.

— Acum, va avea și fotografii cu noi.

— Bănuiesc, răspunde Eve. Totuși, nu-mi imaginez ce rău poată să mai facă.

Soarbe încet o gură de cafea și pune ceșcuța înapoi pe masă.

— Te-ai enervat ieri.

— Mi-au răstălmăcit cuvintele.

— Nu te așteptai să o facă? De ce naiba ai continuat? Ar fi trebuit să-ți dai seama...

— Trebuia să o spun, Eve! Nu ar fi trebuit să mă enervez, dar trebuia să fac ceva, intervine Cicero pe un ton sobru. Este a treia zi deja! Și știi care sunt statisticile?

— Nu urmăresc statisticile...

Eve se uită la masă.

— Nu, bineînțeles că nu o faci, dar... Știu că s-au înșelat în privința lui Jim, îmi aduc aminte situația lui, toți credeam că va scăpa. Îmi amintesc.

— Cicero, în ziua a șasea era nouăzeci și cinci la sută „Nevinovat”.

— Știu. Toată lumea a crezut că se va întoarce acasă, la tine.

— Nouăzeci și cinci la sută! îi spune ea printre dinți. Nu poți să ai încredere în statistici.

— Martha este nouăzeci și nouă la sută „Vinovată”.

Cicero se înclină spre ea, privind peste ochelari, iar Eve își înalță capul din nou uitându-se la el cu durere.

— Și, de când ai apărut în emisiune, probabil că este sută la sută.

— Eve, spune el aproape în șoaptă, o vor ucide. Trebuia să fac ceva. Trebuia să încerc.

Se întoarce cu spatele și se uită la marea de clienți. Unul ridică un ziar cu titlul „Criminala Martha se dezlănțuie”, altul: „Honeydew fură bunurile unui prizonier”.

— Toate sunt minciuni, spune Eve.

Un alt client, mai aproape de ei, aruncă ziarul pe masă. O fotografie a Marthei la scena crimei ocupă tot spațiul primei

pagini. Cea mai mare parte a fotografiei este întunecată, dar farurile mașinii de poliție o scaldă în lumină albă dezvăluind brațele ridicate în aer și arma de la picioare. Lumina strălucește pe asfaltul ud ca și când partea carosabilă ar fi fost din argint, ascunzând murdăria și transformând locul într-o scenă dintr-o piesă de teatru sau într-o secvență de film.

În spatele ei se poate distinge pasajul subteran în care stau oamenii fără adăpost, iar culoarea portocalie a unui foc strălucește slab pe fețele celor care se încălzesc lângă flacăra.

Eve se încruntă în timp ce scrutează imaginea. Ceva nu e în regulă. Umbrele par ciudate. Inegale.

Mișcarea de lângă fereastra cafenelei îi atrage atenția.

— Tipul de la *National News* pleacă. Probabil că a obținut ce voia, spune Cicero.

Eve îl urmărește cu privirea în timp ce se îndepărtează.

— Am avut un vizitator aseară, târziu.

Bagă mâna în geantă, scoate un plic alb și îl pune pe masă.

— Mi-a dat asta pentru Martha. Se pare că este un răspuns la biletul pe care i l-am dus doamnei Barkova, mama lui Oliver Barkova. Ți amintești de el?

— Da, desigur.

Cicero se încruntă și se apleacă înainte.

— Ai luat un bilet? De la Martha?

— Da, și știu că nu ar fi trebuit, dar...

Gânditor, el își înclină capul într-o parte.

— Ciudat, spune el ridicând biletul. Cine era?

— Nu știu. Un bărbat. Un tânăr. Mai înalt decât mine, brunet. Nu i-am văzut fața. Vorbea frumos, cu o voce familiară, pe care nu am reușit să o identific.

— Ai vorbit cu el?

Ea dă din cap.

— Nu mi-a spus prea multe. Mi-a zis că e surprins că nu mi-am dat seama cine este.

Cicero se încruntă.

— De unde ai fi putut ști cine e? Cum de o cunoaște pe Martha?

— Nu știu. Nu știu nici cum de o cunoaște pe doamna B.

Cicero examinează adânciturile de pe plic.

— Ai de gând să-l deschizi? întreabă el.

— Nu, răspunde ea.

Cicero ridică plicul în lumină.

— Probabil că e cineva pe care îl cunoaște. Poate un prieten de la școală.

Îl întoarce pe dos, jucându-se cu marginea sigilată.

— Ar putea să conțină ceva care să-i dovedească nevinovăția.

— Nu pot să-l deschid. Nu este corect.

— Păcat, spune el punându-l înapoi pe masă. Soluția ar putea fi chiar în fața ta.

— În orice caz, ce diferență ar face? Chiar dacă ar fi o mărturie semnată de criminal, ei au criminalul pe care îl vor.

— Eve, îți pierzi încrederea și în societate...

— Deja mi-am pierdut-o. Am luptat pentru slujba asta pentru că era singura cale de a face o diferență. Pentru că nu puteam să lupt cu noul sistem judiciar, dar puteam să-i ajut pe cei prinși în menhina lui. Dar știi ce? Nu știu dacă îi ajută. Și doare să-ți pese. Este atât de dureros! Nu pot s-o mai fac și nu pot lupta cu sistemul. Asta nu este justiție, este o interpretare proastă și cinică a ei. Tot ce putem face este să ne rugăm să nu ni se întâmple nouă niciodată să ajungem să fim puși sub acuzare.

— Dar ție ți s-a întâmplat.

— Nu *mie*...

— Soțului tău...

Cicero se întinde să-i atingă mâna, dar ea și-o retrage și își acoperă gura. Are lacrimi în ochi. Simte nevoia să se ridice.

— Jim a fost un om bun, șoptește el.

Ea dă din cap aprobator.

— L-a omorât pe omul ăla în legitimă apărare și știi foarte bine asta. Erai *acolo*.

— Nu există niciun număr la care să votezi pentru *circumstanțe atenuante*, nu? Ești vinovat sau nu. Am mai avut conversația asta de o mie de ori, Cicero... Este o zonă gri...

— Dar nu se permite nicio nuanță de gri! Este alb sau negru!

Cicero vorbește precipitat, din ce în ce mai tare. Clienții ceilalți încep să se întoarcă spre ei. Eve își ia ceașca de cafea și se așază din nou pe scaun.

— Ochi pentru ochi, spune Cicero cu o grimasă. Legea a luat-o razna.

Își ia ceașca de cafea și bea o gură, iar spuma i se lipește de mustață.

— Dacă nu ar fi acționat, probabil că ar fi fost ucis în bătaie. Sau amândoi ați fi fost omorâți. Ți-a salvat viața.

— Sau eu l-am făcut să o piardă pe a lui, zice Eve.

— Nu pune problema așa! Crezi că el și-ar dori asta?

Ea îi dă un șervețel.

— Poate că este ceva cu fata asta, Martha, spune Cicero ștergându-și spuma de la mustață. Ceva mai mult decât vedem noi acum.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt sigur, dar se pare că are un as în mânecă.

— Nimic din ce ar putea schimba ceva.

El ridică din umeri și ia o linguriță, jucându-se cu spuma rămasă în ceașcă.

— Cineva trebuie să lupte, spune el.

— Eu nu, răspunde ea. Nu pot...

— Atunci, cine?

Se gândește la ce i-a spus doamna B.: *este nevoie de o persoană mai curajoasă... de cea la care te aștepti mai puțin...* Împinge ceașca de cafea înapoi pe masă și bagă scrisoarea în poșetă.

— Trebuie să plec, spune ea. Mă văd cu Martha într-o oră.

Cicero se ridică odată cu Eve și merg împreună printre mese îndreptându-se spre ieșire.

Pe trotuar, se opresc.

Cicero se apleacă și o sărută pe Eve pe obraz.

— Du-te la emisiune, spune el. Ce s-ar mai putea întâmpla rău acum?

Cei doi se întorc și pleacă în direcții opuse, dar ea abia face zece pași după care se oprește din nou. În fața ei este un vânzător de ziare.

— Vedeți dovada cu ochii voștri! strigă el. Fotografii în exclusivitate cu scena uciderii celebrității.

Ia un ziar de pe un stand. Este același pe care l-a văzut și în cafenea: fotografia Marthei în pasaj, cu arma în mână, cu Jackson Paige și oamenii fără adăpost. Îl înclină spre lumină, îl ține mai aproape, scrutându-l.

În umbra pasajului se vede o siluetă doar dacă te uiți cu atenție, însă poate fi ignorată ușor dacă nu-ți pasă. Eve îi dă banii vânzătorului și pleacă.

Consiliere

Gardianul o conduce pe Martha spre camera de consiliere.

Mâinile îi sunt legate la spate.

— Ce se întâmplă? întreabă Eve.

Martha își ridică privirea și se uită la avocată. Are un ochi vânăt și fața umflată.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a lovit de ușă, răspunde gardianul. A trebuit să schimbăm celulele mai devreme, iar ea era somnoroasă și s-a izbit de ușă.

— Atunci, de ce are mâinile legate? Nu este periculoasă.

— Este o criminală, spune el.

— Scoate-i lanțurile și ieși de aici!

El se holbează la Eve pentru o secundă.

— De acum nu o mai legi! Nu e nevoie de lanțuri!

— Cum vrei.

Tonul este zeflemitor, iar gardianul nu se grăbește să identifice cheia potrivită și să scoată lanțurile.

— Mulțumesc, spune Eve după ce el îi desface cătușele.

— Sper că te simți în siguranță, mormăie gardianul trântind ușa în urma lui.

Eve ocolește masa, iar ea și Martha iau loc.

— Cum de s-a întâmplat asta? o întreabă măsurând-o din priviri. Și de ce ai părul ud? Și salopeta... De ce este udă salopeta?

Martha nu-i zice nimic, însă Eve continuă să o privească îngrijorată, așteptând un răspuns.

— A plouat aseară, nu-i așa? mormăie Martha.

Își ia jacheta de pe spătarul scaunului și i-o pune Marthei pe umeri.

— Am să mă asigur că-ți vor aduce o salopetă uscată, spune ea. Majoritatea oamenilor folosesc salteaua... dacă... picăturile... Ar fi trebuit să-ți spun, dar ei schimbă lucrurile... uneori nu fac nimic... alteori apelează la altceva.

— Nu contează.

— Am încercat să mă cert cu ei, dar neagă sau citează din contractul pe care l-ai semnat când ai venit.

— Am spus că nu contează, răspunde Martha și se așază din nou pe scaun. Își ridică picioarele pe marginea scaunului și își strânge genunchii la piept. S-a întors vrabia, continuă ea, dând din cap spre fereastră și copac.

Eve se întoarce ca să o poată vedea.

— Totul este bine în lume dacă vrabia este în copacul ei, nu? spune Martha.

— Mi-aș dori să fie adevărat, răspunde Eve. Atunci, pacea mondială ar fi mai ușor de obținut și aș ști adevărul despre ce s-a întâmplat între tine și Jackson Paige.

Martha zâmbește.

— Să-ți spun pe silabe? L-am împușcat!

Eve lasă plicul pe masă, iar zâmbetul Marthei dispare. Se holbează la scrisoare, își întinde degetele spre ea și-i atinge marginile.

— Ai citit-o? șoptește ea.

— Nu.

Martha o ia și o ridică până în dreptul buzelor, închizând ochii și respirând sacadat.

— Cum ai obținut-o? șoptește ea.

— Mi-a fost adusă personal.

Martha își ridică privirea spre Eve.

— Cine...?

— Cine crezi?

Martha o fixează cu privirea, fără să-și schimbe expresia feței.

— Nu știu, spune ea.

— Eu cred că știi.

Eve se apleacă spre geantă, scoate ziarul și îl pune pe masă.

Martha se uită la fotografia ei de pe prima pagină.

— Cine a făcut poza? întreabă ea.

— Este o imagine de la camera poliției.

— Ți-am spus că am făcut-o.

— Imaginea asta apare peste tot. Filmarea a fost difuzată în emisiunea *Moartea este Justiție*, a apărut și la știri. Și la radio vorbeau despre asta. Spuneau că îți dovedește vinovăția, fără îndoială.

— Vezi?

— Dar eu nu cred asta. Nu apeși pe trăgaci. Nu îndrepti arma spre el.

— L-am împușcat, totuși. Am aruncat arma când a sosit poliția. Ei mi-au spus să o fac. Nu voiam să mă împuște.

— De ce? Ca să poți petrece șapte zile aici și să mori în alt mod?

— Nu...

Eve atinge fotografia.

— Uită-te acolo, spune ea. Uite! Vezi? în jurul focului sunt oameni fără adăpost. Ei știu probabil ce s-a întâmplat, dar, în mod ciudat, acum au dispărut toți. Ieri, când m-am dus în vizită la doamna B., am parcat și am trecut din nou pe acolo după ce am văzut fotografia asta. Se pare că, din ziua crimei, și-au găsit alt loc în care să stea și toți au suficienți bani pentru haine noi și călduroase și pentru supă caldă.

Martha ridică din umeri.

— Dar uită-te aici! îi spune Eve indicând cu degetul marginea umbrită a fotografiei. Vezi silueta aia?

Martha se holbează la Eve.

— De fapt, nu trebuie să te uiți, pentru că eu cred că știi. Acela nu este un om al străzii. Poartă haine prea bune.

— Nu ai cum să vezi atât de bine, o întrerupe Martha. E în ceață. Probabil că este un fel de pată, de la tipar.

Eve își ridică privirea spre ea.

— Nu, ai dreptate, nu pot. Fapt pentru care, după ce termin aici, mă gândesc să mă duc să caut pe cineva care să o poată mări.

— Îți pierzi vremea.

— Eu cred că persoana asta, spune Eve arătând din nou cu degetul spre fotografie, este aceeași care a venit acasă la mine

aseară și mi-a dat plicul. Poate îmi va spune el de ce ești dispusă să mori pentru ceva ce nu ai făcut.

Martha nu se mișcă și nu rostește niciun cuvânt.

— Sau poate că are vreo legătură cu ce spunea doamna B. despre răsculatul împotriva majorității...

— La naiba cu majoritatea, nu mă interesează!

— Eu cred că te interesează.

— Crezi ce vrei, nu-mi pasă!

— Nu înțeleg de ce l-ai fi împușcat.

Martha se apleacă peste masă.

— Nu-i nevoie să înțelegi, dar o vei face! Toată lumea o va face.

— Când? Când îți vei rosti ultimele cuvinte? Dar știi că s-au mai răzgândit. În alte dăți n-au mai lăsat acuzații să vorbească la sfârșit. Atunci, cum va înțelege toată lumea?

— Nu știi nimic!

— Atunci, explică-mi.

Martha ridică din umeri și își încrucișează brațele pe piept.

— Nu, răspunde ea.

În cameră se lasă tăcerea, dar ticăitul monoton al ceasului încă se aude. Cele două nu se privesc. Respirația Marthei este inegală; lungă și înceată, urmată de trepidații scurte. Se uită pe fereastră la frunzele portocalii și roșii care se agită în vânt.

În cele din urmă, ia plicul, îl deschide și scoate o foaie de hârtie. Ținând-o în poală, citește clipind tot mai des, în timp ce privirea îi alunecă pe pagină. După ce termină, strănută, își freacă fața cu mâinile, împăturește hârtia și o pune din nou în plic.

— Uneori, când nu faci nimic, faci, de fapt, ceva mareț, șoptește Martha. Ești o rotiță dintr-o mașinărie și funcționezi în virtutea inerției la fel ca toate celelalte, pentru că e prea greu să te împotrivești.

Ea se uită la Eve.

— Dar, știi, ajungi într-un punct în care trebuie să iei o decizie; fie te tot rotești și te uiți indiferent cum mașinăria devine mai mare și mai puternică și distruge totul în cale, fie faci singurul lucru pe care îl poți face – o mică mișcare într-o direcție diferită, rugându-te că va bloca lucrurile sau că va face lumea să observe. Nu am vrut ca lucrurile să se întâmple așa cum s-au întâmplat. Adevărul ar trebui să fie simplu, nu-i așa? Oamenii ar trebui să știe. Dar Paige, el...

Martha se oprește, se uită la scrisoare și din nou la Eve.

— Ce știi despre el?

Eve ridică din umeri.

— Era milionar, star de televiziune, ambasadorul filantropiei, soția lui a fost model, are un fiu adolescent.

Tabloidele îl iubesc. Și publicul îl iubește.

— Poate publicul vostru. Pune-le întrebări despre el oamenilor care locuiesc în apropierea cartierului Rises. Caută-l pe Gus Evans! Poți avea încredere în el, mereu a avut grijă de mine. Întreabă-l pe el ce crede.

— L-am cunoscut ieri, când am primit biletul pentru tine.

— Mda, ei bine, atunci întoarce-te și întreabă-l. Sau află unde sunt acum bătrânii fără adăpost, pune-le întrebări despre noaptea în care a fost ucisă mama. Întreabă-i cine le-a dat bani atunci ca să dispară. Întreabă-i când au încetat să mai funcționeze camerele de supraveghere de la pasaj.

— Gus mi-a spus câte ceva... Dar ce sugerezi?

— Nu sugerez. Îți spun. Jackson Paige nu era bărbatul pe care îl cunoștea publicul, publicul *vostru*.

— Publicul *vostru*? Ce vrei să spui?

Martha râde.

— Mă refer la oamenii cu bani, ca tine, din City sau cei care locuiesc pe bulevarde, care văd glazura, dar nu și crăpăturile de dedesubt, pentru că așa este mai ușor.

— Eu văd crăpăturile.

— Dacă le vezi, atunci ești mai rea decât cei care nu le văd deloc.

— De ce?

— Pentru că le vezi și nu faci nimic în legătură cu ele.

— Fac *asta*!

Martha râde din nou.

— Da, cum să nu. Ai coborât din turnul tău de fildeș ca să vorbești cu noi, netrebnicii, ca să te simți mai bine. O, și da, ai plantat un copac.

— Nu mă face să mă simt mai bine.

— Nu, probabil că nu, spune Martha uitându-se chiorâș la ea. O faci ca să-ți amintești de soțul tău? Crezi că îi datorezi ceva pentru că l-ai văzut ucigând un om și fiindcă a ajuns aici?

— Bărbatul îl... bătea... Jim ar fi murit...

— Asta ai spus poliției când a sosit? Că ai stat așa, fără să faci nimic? pufnește Martha spre ea.

Eve o fixează cu privirea, incapabilă să vorbească.

— Nu trebuie să-mi explici, dar de asta nu renunți, nu-i așa? De aceea ai plantat copacul. De aceea ai slujba asta. Și de aceea nu vrei să apari în emisiunea *Moartea este Justiție*? Pentru că te simți vinovată? El și-a pierdut viața, dar tu trăiești.

Ochii lui Eve se umplu de lacrimi.

— Presupun că ai citit ziarele, că te-ai uitat la știri.

— Oamenii din zona în care locuiesc știu ce se întâmplă, dar nu din tabloide sau din altă parte, ci pentru că au ascultat și au

urmărit. Întreabă pe cine vrei! Noi, eu și cu tine, semănăm mai mult decât crezi.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spune Eve.

— Nici eu.

Amândouă tac din nou, fără să se uite una la cealaltă.

Ceasul ticăie.

Vântul suflă mai cu putere, iar frunzele copacului cad pe pământ.

Martha se uită la Eve și înapoi.

— Cred că te-a iubit foarte mult dacă a făcut asta, șoptește ea. Probabil că a știut că va fi executat.

Eve respiră greu.

— Probabil că și *el* te iubește foarte mult, spune ea.

— Cine? șoptește Martha.

Eve face un semn spre plic.

— Tânărul care a venit la mine acasă, aseară. Cel care a scris biletul pentru tine.

Martha schițează un zâmbet.

— De unde a știut unde locuiesc? întreabă Eve.

— Nu știu, răspunde Martha.

— Ar trebui să fiu îngrijorată?

— Deloc.

Eve se apleacă din nou spre geantă.

— Vecina ta este o doamnă foarte bună, spune ea. Și se gândește mult la tine.

Martha ridică din umeri.

— Ți-a trimis asta.

Eve lasă pachetul de biscuiți pe masă.

— Nu credeam... Pot să... *Am voie* să îl iau?

— Nu. Dar, spune ea în timp ce deschide pachetul, cât timp ești aici, cu mine, cine va ști?

Martha

Încă simt gustul minunat al biscuiților. Refuz mâncarea pe care mi-o oferă pentru că arată ca un rahat și probabil că are și gust asemănător. Tot sper să găsesc bucățele de biscuiți printre dinții din spate.

Binecuvântată fie doamna B.! Și Eve!

Toți știm ce s-a întâmplat cu soțul ei, cu Jim. Varianta oficială, cea pe care au spus-o poliției, era că un tip i-a atacat într-o seară, în drum spre casă. L-a lovit pe Jim de mai multe ori în cap ca să-l doboare, iar apoi a încercat să o violeze. El și-a revenit destul de repede, a apucat o bucată de metal și l-a lovit pe tip în cap de câteva ori ca să-l oprească. L-a ucis.

Mereu a spus că nu asta a fost intenția lui și că a făcut-o în legitimă apărare și ca să-și protejeze soția, dar, pe de altă parte, oamenii sunt complicați, nu-i așa? Mda, știu, ar trebui să mă uit mai întâi la mine. Râde ciob de oală spartă și lucruri din astea...

Adevărul este ceva ciudat și nu este mereu bine să-l cunoști sau să-l spui.

Totuși, îmi place de Eve. Este drăguță, dar este la fel ca toți ceilalți de aici.

Nu m-a lăsat să păstrez scrisoarea. Mi-a spus că ei o vor găsi. Nu contează, pentru că am reținut toate cuvintele. Dacă stau aici și închid ochii, îl aud rostindu-le.

Dumnezeule, îmi este dor de el!

Mi-aș dori să fiu prin preajmă, ca să văd ce se va întâmpla după ce oamenii vor afla adevărul. Dacă există un rai sau vreun fel de viață de apoi, atunci poate aș putea să urmăresc tot de acolo. Aș putea să fiu fantomă și să mă întorc să văd ce se va întâmpla după ce vor afla și alții adevărul. Mi-aș dori să pot fi cu el atunci. O, scandalul care va urma!

Mă întreb dacă va putea să mă simtă lângă el.

Dacă va putea să mă vadă.

Mă întreb... O, Dumnezeule!... Mă întreb dacă-și va găsi pe altcineva.

Bineînțeles că-și va găsi. Cum ar putea să nu o facă?

Mă întreb dacă își va aduce mereu aminte de mine.

Cum este să mori?

O să mă doară?

Iisuse, fato, taci din gură!

Gândește-te la vremurile bune, fericite!

Gândește-te la noaptea în care a plouat și erai cu el...

•

În noaptea aceea, când am urcat o mulțime de scări pentru că liftul era din nou defect, mi-am spus că nici nu se punea problema să ne întâlnim și în ziua următoare. Dar era totuși ceva în neregulă cu asta. Nu voiam să mă întâlnesc cu el, dar m-am dus acolo în fiecare seară. Asta am făcut. Și, dacă tot urma să fiu acolo, atunci poate că era drăguț să am cu cine vorbi.

Poate.

Așadar, în seara următoare, am stat în pragul cu copertină al unui magazin din fața pasajului, a cărui vitrină era acoperită cu scânduri, nu așteptându-l pe el, ci așteptând ceva. Cam mirosea a urină de pisică și erau ambalaje de alimente și mucuri de țigară pe jos, dar acolo nu bătea ploaia și puteam să urmăresc oamenii care treceau fără să fiu văzută. Chiar în acel loc stătea prima dată când l-am văzut.

Mergea pe partea cealaltă a drumului, cu gluga ridicată, cu mâinile în buzunare, în blugi și încălțat cu pantofi sport, negri. Era inobservabil. Putea fi oricine, de oriunde. Dar nu pentru mine.

— Nu eram sigur că vei veni, mi-a spus când a pășit pe prag.

— Nu aveam altceva de făcut, i-am răspuns. Deci, m-am gândit să vin.

El s-a întors și l-am văzut zâmbind, iar chipul îi era luminat de neoele de pe stâlpii de iluminat.

Pentru câteva minute, nu am făcut decât să ne uităm unul la celălalt. În afara pragului cu copertină, ploaia cădea pe beton și pe asfalt și deasupra noastră vuiau mașinile, dar acolo, în adăpostul nostru, eram singuri. Pentru câteva secunde, în mintea mea, eram doar noi în toată lumea.

Brusc, conștientă, mi-am întors privirea și m-am uitat la gunoaiile pe care le împrăștiam cu picioarele.

— Vrei să mergem în altă parte? l-am întrebat.

— Mda, mi-a răspuns. Unde este frumos?

— Aici, în zona asta, doar într-un singur loc, i-am răspuns.

•

Nici nu îmi mai aminteam de când nu mai fusesem în pădurea Bracken.

Aveam opt ani când am fost acolo ultima dată? Poate zece?

Când ne-am întors, mi-am dat seama că între crengi atârna o parte din copilăria mea. Acolo, aveam din nou opt sau zece ani, căutam castane cu mama, mă feream de urzicile care îmi amenințau picioarele goale, temându-mă că cineva mă urmărea din întuneric.

Totul era mai mic, de parcă mă uitam în jos, de undeva de la înălțime. Coroanele copacilor erau destul de dese încât să nu ne plouă, iar noi ne-am plimbat în întuneric și apa se prelingea de pe frunze pe scoarța și trunchiurile copacilor.

— Ce-i locul ăsta? m-a întrebat. Este fantastic!

I-am zâmbit.

— Pe aici, i-am spus eu conducându-l pe lângă cel mai mare stejar din pădure, pe o potecă accidentată.

— De unde știi că pot avea încredere în tine? mi-a șoptit el. Ai putea să mă atragi într-o capcană.

M-am oprit din mers și m-am întors spre el.

— De unde știi *eu* că pot avea încredere în tine?

Abia îl vedeam în întuneric. Câteva picături de ploaie i-au căzut pe glugă, scurgându-se pe jachetă, și am urmărit atentă cum una ciudată, care strălucea în lumina lunii, i s-a prelins pe față.

— Îmi pare rău pentru mama ta, a șoptit el.

Am scuturat din cap și mi-am scos apa din ochi clipind.

— Nu tu ai făcut-o, am șoptit eu.

— Nici Oliver B. Totuși, știi cine a făcut-o, nu-i așa? m-a întrebat.

Am continuat să mă holbez la el. Simțeam că totul se aduna în mine: frustrarea, mânia și toate celelalte și nu-mi doream să se întâmple asta chiar în acel moment.

— Nu, am reușit să zic. De ce? Tu știi?

I-am văzut silueta întunecată în lumina strălucitoare când și-a dat jos gluga și am simțit tristețea care i se citea pe chip. M-a privit mai mult timp fără să adauge nimic.

— Tu ai făcut-o? l-am întrebat. De aceea tot vii în pasaj? Pentru că te simți vinovat? Simți că trebuie să faci ceva ca să remediezi situația?

— Nu, a spus el. Nu, Martha, nu eu am fost, eu...

— Minți, nu-i așa? Tu *ai fost*. Bineînțeles, toate au sens acum.

— Nu, îți jur că nu am fost eu.

— Atunci...

— Tata a făcut-o. Bine? Jackson a făcut-o! Am văzut mașina când a venit acasă în seara aia. Dumnezeu știe cum de mai funcționa. Știu ce s-a întâmplat și, Martha, îmi pare atât de rău! Ar fi trebuit să...

Cuvintele i-au pierit. Nu înțelegeam prea bine ce spunea. M-am simțit de parcă aș fi fost lovită în față sau aruncată pe scări. Eram amorțită. Goală. Și sufeream. Eram confuză și neîncrezătoare.

— Ce? am spus eu ținându-mă de cap. Ce? Ce naiba...? Cum de ai știut și nu ai făcut nimic? Cum de ai lăsat pe altcineva să moară pentru asta? Ollie, o, Dumnezeule, Ollie *a murit*. L-au ucis! Tu i-ai lăsat să-l ucidă! Iisuse...

Cred că m-am foit încolo și-ncoace, printre copaci, timp de câteva minute; cred că am lovit unul pentru că degetele de la picioare îmi sângerau și erau vinete.

— Cum ai putut face asta? Cum...?

— Martha...

A venit spre mine cu palmele ridicate în semn de pace, dar eu l-am lovit în piept și peste ochi, iar el și-a ridicat mâinile ca să se apere, dar nu a încercat să mă oprească.

— Pleacă de lângă mine! am strigat. A ucis-o pe mama! Ollie era vecinul meu! El și doamna B. îmi erau ca o familie. Cum ai putut? Cum ai putut?

— Martha, a spus el pe un ton calm și reținut. Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău, nu am putut face nimic...

— Ai fi putut să spui cuiva! Ai fi putut să-i pui capăt!

Am luat o creangă noduroasă și ascuțită de pe jos și am ridicat-o gata să-l lovesc.

— Am s-o fac, i-am spus eu.

— Ce să faci? Să mă ucizi? Te va face să te simți mai bine?

— Ochi pentru ochi, i-am zis printre dinți.

— Chiar crezi în asta? Ochi pentru ochi?! Așa cum spune sistemul nostru stupid de justiție, care l-a ucis pe Ollie? Care nu a cerut nicio dovadă și nu i-a oferit nicio apărare? Care nu i-a făcut dreptate mamei tale?

— Ai fi putut să-l salvezi!

— Chiar crezi?

— Ai fi putut să te duci la poliție.

— Cine m-ar fi ascultat?

— Sau la presă... Sau... Sau să fi mers la emisiunea *Moartea este Justiție*... Sau să suni la emisiune... Sau... Sau...

— Ei, haide! Știi cum stau lucrurile în realitate, nu? Știi despre corupție și înțelegerile făcute. Știi cum putea Jackson să aranjeze liniile telefonice. Nu există justiție adevărată! Totul este doar manipulare și minciună.

M-am holbat la el. Știam cum stăteau lucrurile, cu toții știam. Dar... El a închis ochii și și-a coborât capul.

Voiam răzbunare? Amenințările astea erau o formă de răzbunare? Am încercat să gândesc... să mă calmez... să respir...

Avea dreptate și, în sinea mea, știam asta.

•

Ce mi-a spus m-a consumat.

Am stat în casă și m-am uitat pe fereastră să văd cum plouă, cum apune soarele și cum răsare din nou.

Nu puteam să înțeleg cum cineva care știa nu a făcut nimic și acest lucru a dus la sfârșitul lui Ollie. Eram mânioasă din cauza asta sau pentru că Jackson nu a fost adus în fața justiției pentru uciderea mamei? Nu știu.

În orele acelea, în mintea mea, am strigat la el, l-am lovit cu pumnii și picioarele și am țipat, dar, de fapt, n-am făcut decât să plâng.

M-am întrebat neîncetat ce aș fi făcut dacă aș fi fost în locul lui? Ce aș fi putut face?

Când a început să se întunece din nou, mi-am dat seama că nu am să primesc niciodată un răspuns și, chiar dacă mai ploua, știam că trebuia să ies. Fusesem destul timp îmbufnată.

Mă aștepta din nou acolo, dar, de data asta, cu un termos cu ciocolată caldă, o pătură și o umbrelă.

— Îmi pare rău, mi-a spus. Îmi doresc să fi făcut ceva, dar atunci...

M-am întins spre el, fără să știu cu adevărat ce făceam sau cum mă simțeam, și i-am cuprins mâinile ude.

— Nu ești responsabil pentru el, am șoptit eu. Nu este vina ta.

Încă ținându-l de mână, l-am condus dincolo de Rises și din nou în pădurea Bracken. Am mers iar pe potecă, dar, de data asta, am înaintat printre copaci până când am ajuns la un luminiș pe care îl știam din urmă cu câțiva ani.

M-am plimbat în jurul lui ca și când vizitam casa unei vechi rude. Semăna cu locul din amintirea din copilărie, însă era cumva diferit: adăpostul din crengi era dărăpănat, dar fusese reparat cu lemn nou în unele locuri; banca din lemn era uzată, cu mai multe inițiale scrijelite pe ea și cu șipcile mult mai șubrede. O saltea pătată cu Dumnezeu știe ce și colcăind probabil de purici era ascunsă pe jumătate sub o tufă mare și lângă ea erau câteva sticle goale și niște cutii de bere. Totuși, pe cealaltă parte, chiar acolo unde cădea lumina lunii, era un loc unde crescuseră flori.

Ne-am așezat în adăpost, chiar la intrare, unde era uscat, am făcut un foc măricel, ca să ne încălzească măcar partea din față, dacă nu și spatele.

La început, ne-a fost greu să vorbim. Nu știam ce să-i spun. Era ciudat și jenant, amândoi testând apele cu observații despre frunze, copaci sau flori.

Mă gândeam la mama. O parte din mine voia să știe totul despre acea seară. Evident, din punctul lui de vedere: cum arăta mașina când s-a întors, ce a spus Jackson despre asta, cum arăta. Dacă era supărat. Dar o parte din mine voia să renunțe. Știam că nu era bine.

El a încercat să se scuze din nou și, oricât de mult îmi doream să fiu supărată pe el, să-l fac să plătească, dintr-un motiv oarecare, n-am reușit. Părea sincer.

Încet, ne-am apropiat unul de celălalt. Apoi, când ploaia s-a mai oprit, s-a întors spre mine.

— Aș vrea să te cunosc, mi-a spus.

— De ce? l-am întrebat. Pentru că te simți cumva obligat să ai grijă de fiica femeii pe care a ucis-o tatăl tău?

El a tresărit și s-a uitat la mine.

— Nu, deloc.

— Atunci, pentru că te simți vinovat?

S-a întors din nou spre mine.

— Pentru că îmi place de tine, mi-a răspuns.

Cuvintele lui m-au lăsat mută. Nu am putut decât să îmi ridic privirea spre stelele de pe cerul nopții. În mintea mea, mi-am spus că nu era bine, că nu aveam nevoie de nimeni. Era

mai simplu să fiu singură. Mai ușor. Dar, chiar dacă o spuneam, nu însemna că așa era.

— Fără presiuni, mi-a spus el. Deloc. Niciodată. Putem încerca să fim doar prieteni.

— Isaac Paige, i-am spus întorcându-mă spre el. Fiul celebrului milionar Jackson Paige, prieten cu Martha Honeydew, fata orfană din Rises. Ar putea fi un titlu de ziar.

— Ca să fiu sincer, m-a adoptat.

— Sau ar putea să scrie: „Isaac Paige, adolescentul celebru al anului și ambasadorul știrilor naționale despre infracționalitate, văzut în suburbii”, am râs eu de el.

— Nu îmi pune etichete, a zis. Și toată prostia asta cu ambasadorul nu înseamnă nimic pentru mine.

S-a îndepărtat de mine. Am atins o coardă sensibilă.

— Totuși, am răspuns mai încet. În lumea reală, relația noastră n-o să meargă. Este imposibil. Viețile noastre sunt prea diferite. Ce ar spune tatăl tău?

— Nu-mi pasă de ce spune tata.

Am pufnit.

— Până când te va scoate din testament și îți va tăia alocația...

— Nu sunt așa.

— Isaac, am șoptit eu, singurul lucru pe care l-am putea avea noi doi vreodată este cerul, cu stelele de deasupra, nu familia sau prietenii...

El s-a întors din nou spre mine.

— Atunci, avem cerul și stelele și ne bucurăm de ele cât putem. Cât durează, cât este simplu.

L-am privit în ochi și am știut că nu va dura sau că va rămâne ceva simplu și am simțit că aerul se schimbă în cel mai ciudat mod, ca atunci când te înțepă ceva în ceafa sau când ceva în atmosferă avertizează că vine furtuna. Destul încât să mă facă să mă opresc și să observ, dar nu suficient cât să mă rețină să mă aplec înainte, să-i ating fața cu mâna și să dau aprobator din cap.

Mă ridic și privesc pe fereastră. Cerul se întunecă deja, iar stelele strălucesc.

* * *

Cerul nostru, Isaac, am șoptit în aer. Am împărțit cerul și stelele un an.

Un an întreg.

Opt luni înainte ca lucrurile să înceapă să meargă prost.

Zece, înainte ca el să înceapă să ne urmărească, unsprezece, înainte de ultimatumul lui.

Era doar o chestiune de timp.

Dacă voiam să fim în siguranță, ar fi trebuit să ne limităm la cer.

Dar am avut dreptate, vezi? Mi-am dat seama că vorbea serios încă din prima seară petrecută cu el, atunci când l-am privit în lumina lunii. Doar că nu mi-am dat seama în acel moment.

Asta este.

El este, nu eu.

Este mai puternic. Mai inteligent. Are mai mulți bani. Mai multă influență și putere.

La urma urmelor, cine m-ar asculta pe mine, o fată orfană din Rises?

Am să-mi joc rolul. Am să mă asigur că oamenii știu adevărul și o să-mi reglez conturile, dar cum rămâne cu restul? Aceea nu este lupta mea.

El este cel potrivit pentru asta.

El poate schimba lucrurile.

6.30 p.m.
Moartea
este
Justiție

Pe ecranul albastru-închis se văd pete albe. Se aude un pâraie. Sigla, „Ochi pentru ochi” se rotește.

NARATORUL: Studioul „Ochi pentru ochi” vă prezintă...

Cuvintele încetează să se mai rotească. Fâșăitul nu se mai aude, cuvintele capătă un aspect zimțat, ochiul se înroșește și clipește.

KRISTINA: Bună seara, doamnelor și domnilor, și bine ați venit în această seară la *Moartea este Justiție*!

Tema muzicală se derulează pe ritmul unei inimi care bate. Într-o rochie de culoarea cireșelor, cu decolteu adânc, tocuri înalte și coafură perfectă, Kristina traversează studioul spre ecran. Muzica nu se mai aude, aplauzele încetează, iar ea zâmbește.

KRISTINA: în această seară, doamnelor și domnilor, vă promitem un spectacol incitant! Cu toții vom aștepta cu respirația tăiată momentul în care ultimele voturi vor sosi în direct pentru prizonierul din Celula 7, Anton Kinsella.

O fotografie umple ecranul din dreapta ei. E fața rotundă a unui bărbat de vârstă mijlocie, cu ochi albaștri și barba încărunită.

KRISTINA: Va înfrunta scaunul electric? îl va prăji curentul electric în această seară ori se va duce acasă? Abia așteptăm să aflăm!

Spectatorii aplaudă.

KRISTINA: Vom urmări statisticile, vă vom întreba ce părere aveți despre crimă și făptaș și vă vom pune în legătură video directă cu Celula 7, de vreme ce ultimele lui ore și minute trec.

O transmisiune video în direct din Celula 7 înlocuiește fotografia acuzatului. În colțul de sus, un cronometru indică timpul, în vreme ce Anton Kinsella, îmbrăcat într-o salopetă albă, se plimbă înainte și înapoi pe lângă un scaun cu curele din piele în dreptul gleznelor și picioarelor și cu o coroană din metal deasupra.

KRISTINA: Dragi privitori, continuați să votați! Aceasta este decizia voastră! *Voi*, publicul, hotărâți ce este dreptatea și *voi*, oamenii, o puneți în aplicare!

Își coboară privirea spre un monitor de pe birou.

KRISTINA (încruntându-se): Cred că e îngrijorat. Dar haideți mai întâi să ne îndreptăm gândurile spre povestea care captează atenția tuturor...

Tocurile îi tăcăne când se îndreaptă spre pupitru.

KRISTINA (zâmbind): ...uciderea cu sânge rece a comorii naționale, Jackson Paige. Astăzi este ziua a treia din celula condamnatului la moarte Martha Honeydew și, ca de obicei pentru a treia zi, șocul s-a estompat cumva, iar lucrurile s-au mai potolit. Avem un invitat care o reprezintă pe acuzată și vorbește în numele ei.

Se oprește la pupitru.

KRISTINA: Sincer, dragi privitori, sunt foarte interesată să aud ce va spune acest reprezentant în numele cuiva care și-a recunoscut deja vina – ce ar mai putea spune cineva? –, dar suntem hotărâți să vă propunem o dezbatere corectă și echilibrată.

Se oprește, iar un val de apreciere se aude din public.

KRISTINA: Mai mult decât atât, vă prezentăm un reportaj în exclusivitate aici, la *Moartea este Justiție*. *Nimeni* nu a mai fost reprezentant de două ori! Dar așa stau lucrurile! Da, într-adevăr, este *a doua oară* pentru ea! Vă vine să credeți?

Chipul îi este serios, cu o răceală în ochi, dar pare să zâmbească.

KRISTINA: Da, dragi privitori! Și acum situația se complică. Această persoană și-a reprezentat înaintea fiului, care a fost executat pentru uciderea brutală a mamei Marthei Honeydew, Beth. Bineînțeles, sunt sigură că vă amintiți acest caz. Dar iată-o din nou, făcându-și apariția astăzi, la ora de maximă audiență a televiziunii, pe primul canal inovativ pentru justiție din lume, vorbind în numele fiicei victimei fiului ei!

Se oprește cu gura deschisă simulând groaza. Spectatorii suspină.

KRISTINA: Știu! Ce întorsătură a evenimentelor! Sunt *foarte* curioasă să aud ce are de spus și de ce a ales să accepte acest rol. Doamnelor și domnilor, v-o prezint pe doamna Lydia Barkova.

Spectatorii aplaudă acoperind ritmul electric al muzicii de introducere în timp ce doamna B., îmbrăcată în negru și cu părul dezordonat legat la spate, iese din culise și se îndreaptă spre Kristina, care stă la birou. Moderatoarea zâmbeste, o invită să se așeze pe scaunul din stânga, ocolește biroul și ia loc în mijloc. Muzica nu se mai aude, iar aplauzele se opresc.

KRISTINA: Bine ai venit la emisiune, doamnă B.! Cred că așa vă spune toată lumea, doamna B.?

DOAMNA B. (dând din cap): Corect! Prietenii îmi spun doamna B.

KRISTINA: Excele...

DOAMNA B. (întrerupând-o): Puteți să-mi spuneți doamna Barkova.

Kristina își înclină capul și zâmbeste forțat.

DOAMNA B.: Nu vă cunosc. Nu sunteți prietena mea.

Zâmbetul moderatoarei piere, dar numai pentru puțin timp.

KRISTINA: Trecând mai departe sau nu prea, să vorbim despre apariția ta anterioară aici, când ți-ai reprezentat unicul fiu, Oliver.

DOAMNA B.: Nu am nimic de spus despre asta.

KRISTINA: Nu dorești să comentezi dacă acesta e motivul pentru care o aperi pe Martha Honeydew? Simți că ești responsabilă pentru ea? Te stimulează sentimentul de vinovăție?

DOAMNA B.: Vinovăție? De ce vinovăție?

KRISTINA (râzând): Pentru că fiul tău a ucis-o pe mama ei!

Cu siguranță, ai sperat că l-ai crescut mai bine de atât!

DOAMNA B.: Nu fiul meu a ucis-o pe Beth!

KRISTINA: Vrei să spui doamna Honeydew?

DOAMNA B.: Da, bineînțeles. Eram prietene, îi spuneam Beth.

KRISTINA: Deci, el a ucis-o pe prietena ta?

DOAMNA B.: V-am spus că nu el a ucis-o...

KRISTINA: Totuși, publicul l-a găsit vinovat. Încerci să sugerezi că toți...

Se uită la notițele ei.

KRISTINA: ...cei șase sute de mii patru sute optzeci și nouă de oameni care l-au votat vinovat s-au înșelat?

DOAMNA B. (încet): Îmi cunosc fiul.

KRISTINA: Lăsând asta la o parte pentru un minut, să ne întoarcem la detaliul pe care l-ai menționat acum o clipă: tu și Beth Honeydew erați prietene?

DOAMNA B.: Da, poate bune prietene. Eram vecine de apartament.

KRISTINA: Te-a ajutat mult?

DOAMNA B.: Da, m-a ajutat. Era o doamnă cu suflet bun. Fiica ei este o fată bună, de aceea...

KRISTINA: Vom ajunge și la asta, doamnă B. Așa cum spuneam...

DOAMNA B.: V-am zis să-mi spuneți pe nume: doamna Barkova.

KRISTINA: Scuze! Din nou, așa cum spuneam, Beth te-a ajutat mult pentru că trecutul tău, originile, să le spunem așa, sunt diferite, nu-i așa? Valorile tale nu sunt valorile tradiționale ale țării noastre, nu-i așa?

DOAMNA B.: Am venit în această țară când aveam trei ani.

KRISTINA: Totuși, dacă ne uităm la trecutul tău, putem să înțelegem din ce motive lucrurile au mers foarte prost pentru tine.

DOAMNA B.: Ce a mers prost?

KRISTINA: Ai fost crescută doar de tatăl tău, care, incapabil să plătească o bonă, te-a luat cu el la muncă, la docuri și în șantiere navale...

DOAMNA B.: Tatăl meu a fost un om bun.

KRISTINA: Unde ai învățat o engleză proastă.

DOAMNA B.: Doamnă Albright, vorbești prostii! Nu am de gând să stau aici și să ascult...

KRISTINA: Doamnă B., poate că în cultura ta bunele maniere nu există. În a mea însă, cu siguranță, există. Lasă-mă să termin...

DOAMNA B.: Maniere? Astea sunt maniere? Mă invitați aici să vorbesc despre Martha și mă insultați? Nu, nu vă las să terminați, pentru că vorbești prostii. Vorbești prostii și spuneți minciuni! Nu sunt aici ca să discut despre fiul sau tatăl meu, Dumnezeu să le odihnească sufletele, sau despre cei

cincizeci și patru de ani pe care i-am trăit în țara asta. Sunt aici ca să vorbesc despre domnișoara Martha.

KRISTINA: Doamnelor și domnilor, spune că are maniere și totuși înjură ca un soldat!

Spectatorii râd.

DOAMNA B.: M-ați întrerupt din nou. Vă plac lucrurile doar în felul dumneavoastră. Acum, tăceți și ascultați!

Kristina se sprijină de spătarul scaunului, își încrucișează brațele pe piept și ridică o sprânceană.

KRISTINA: Te rog, continuă, doamnă B.!

DOAMNA B.: Nu contează de unde vin, ci contează cine sunt. Știu diferența dintre bine și rău. Și fiul meu o știa. Și Martha. Sunt aici pentru că Martha nu are pe nimeni. Este singură pe lume. Sunt aici ca să spun că nu merită să fie ucisă.

KRISTINA: Spui că minte?

DOAMNA B.: A trecut prin vremuri grele. Nu are familie. A fost nevoită să renunțe la școală ca să lucreze pentru a-și plăti chiria.

KRISTINA: Îmi pare rău, doamnă B., dar despre ce chirie vorbim? Este minoră, ar trebui să locuiască într-o casă de copii și să fie întreținută de guvern.

DOAMNA B. (oftând): Nu, Martha nu este așa. Spune că instituțiile alea sunt de rahat. Plătește chiria pentru apartamentul mamei ei și trebuie să câștige bani și pentru mâncare. Lucrează din greu, face ore suplimentare curățând toalete și alte lucruri de acest fel. Este o fată bună. Și grijulie. Ea a avut grijă de mine de la execuția lui Ollie încoace. Venea în fiecare zi. În unele zile beam ceai împreună și, uneori, rămânea la mine până târziu. Astfel, plăteam căldura doar pentru un apartament.

Moderatoarea se apleacă înainte, cu mâinile împreunate în față.

KRISTINA (cu vocea joasă): Deci, îi gătești cina și o lași să stea cu tine. Este foarte frumos din partea ta.

DOAMNA B.: Este o fată minunată și dulce. Nu a făcut niciodată nimic rău. Asta îmi frânge inima. Este un copil. Mama ei ar fi...

Doamna B. scoate un șervețel din buzunar, își șterge ochii și își suflă nasul. Kristina dă din cap și întinde mâna spre interlocutoarea ei.

DOAMNA B.: Încerc din greu să ajut. Mi-e dor de băiatul meu și de prietena mea și acum, în curând... Este o fată bună, vă spun. Mama ei, Beth, a crescut-o bine și ar vrea ca oamenii

să vadă ce fată bună este, nu să-și amintească de ea ca de o criminală. Ea s-ar pricepe la asta mai bine decât mine, ar face oamenii să vadă și să înțeleagă.

Se abține să nu plângă.

KRISTINA: Cred, doamnă B., că viața a fost foarte dură și pentru tine, iar eu și spectatorii îți știm necazurile și grijile și îți dorim fericire în viitor. Ți-ai făcut mândră prietena, nu-i așa, doamnelor și domnilor?

Dând din cap, se uită la spectatori și un val de aplauze răsună în studio.

KRISTINA: Ți-ai făcut datoria! I-ai oferit Marthei un reprezentant, ne-ai dat informații despre ea și ne-ai prezentat cazul ei, iar, pentru asta, societatea îți este recunoscătoare.

DOAMNA B.: Ea este o fată deșteaptă. Știe ce se întâmplă, vede corupția și vrea să...

Microfonul doamnei B. este întrerupt brusc. Kristina o ignoră și se ridică în picioare. Reflectorul o urmează spre spectatori, în timp ce lumina din jurul biroului și de deasupra doamnei B. scade.

KRISTINA: În timp ce ne apropiem de încheiere, haideți să recapitulăm ce am aflat în această seară de la reprezentanta Marthei care, conform propriei mărturii, o cunoaște mai bine decât oricine. Doamna Barkova, o imigrantă în această țară, care a crescut în mare parte pe docuri și în șantierele navale și care, după mai bine de cincizeci de ani, mai are de învățat cum să ne vorbească limba corect, a declarat că Martha a renunțat la școală, că plătește în mod ilegal chirie pentru un apartament social ce nu este pe numele ei și care este prea mare pentru nevoile ei. Ne-a mai informat și că Martha s-a crezut prea bună pentru a accepta grija statului.

Agitația tăcută din jurul biroului este acoperită de vocea moderatoarei.

KRISTINA: Am mai aflat și că acuzata o vizita pe doamna Barkova în fiecare zi ca să îi mănânce mâncarea câștigată cu greu, dar fără să plătească pentru asta. Însă, în ciuda tuturor acestor lucruri, singuratica doamnă Barkova insistă că fata nu merită să moară. Vă întreb, dragi spectatori: este aceasta descrierea unei fete nevinovate sau vi se pare că bătrâna singuratică este manipulată, în mod tragic, de sentimentul ei de vinovăție? Nu eu hotărâsc asta. Tot ce putem face aici este să vă oferim informațiile care ni s-au prezentat.

În spatele ei, luminile se sting încet, iar doamna B. nu mai e acolo.

KRISTINA: Vă vom lăsa să meditați asupra acestor întrebări și, în timp ce voi, spectatorii, vă gândiți la ce să votați, noi vom reveni în Celula 7.

Legătura video din Celula 7 ocupă tot ecranul din spatele ei; bărbatul stă pe podea în colț, ținându-și capul în mâini.

KRISTINA: La mai puțin de două ore înainte de închiderea liniilor de votare, putem vedea că statisticile indică...

Două coloane apar pe ecran, „Vinovat” și „Nevinovat”, însoțite de un ticăit, în timp ce urcă. Coloana „Nevinovat” se oprește la mai puțin de jumătate, iar cealaltă continuă să crească, ticăitul auzindu-se din ce în ce mai tare.

Se oprește cu un bubuit. „75%” pâlpâie roșu pe ecran.

KRISTINA: Și, ați văzut, doamnelor și domnilor, 75%! Va trebui să votați rapid pentru ca acel procent să scadă! Se pare că ne putem aștepta la o execuție în seara aceasta. Revenim după pauză.

Ea zâmbește, iar imaginea de pe ecran dispare.

Eve

Eve aruncă telecomanda spre ecran. Acesta se crapă și se face alb.

— O șansă să vorbească cineva pentru ea. Una! Și vaca aia...

Max intră în cameră, se uită la mama lui și la ecranul spart al televizorului.

— Îți amintești că am instalat camera aia la ușa de la intrare acum ceva timp? spune el.

Eve închide ochii și se sprijină de dulapul din bucătărie.

— Ce e cu ea?

— Am reușit să măresc imaginea și să-l văd pe vizitatorul tău de ieri. N-ai să ghicești cine era.

Ea deschide ochii.

— Arată-mi!

Martha

Au lăsat deschisă ușa celulei. Totuși, nu pot să ies. Are gratii. Nu le-am mai observat. Probabil că erau pe partea exterioară a zidului.

Nu văd prea multe, doar peretele opus și ușa spre camera de consiliere, dar aud mișcare și voci din capătul coridorului.

Cred că știu de ce.

Sunt șapte celule, dar nu și șapte oameni, pentru că nu este prins ori ucis cineva în fiecare zi. Nu știu câți oameni sunt aici.

Nu sunt doar eu, dar nu cred că toate celulele sunt ocupate.

Un lucru este totuși sigur: în Celula 7 este cineva. Este cel pe care l-am văzut în prima mea zi, care a râs când i-am spus că l-am ucis pe Jackson Paige. Ar fi trebuit să-i spun că nici crima și nici moartea nu sunt lucruri amuzante. Niciodată nu mi-am dorit să moară cineva. Mi-am dorit să plece și să mă lase în pace, să devină oameni mai buni sau să trăiască sub o piatră, departe de toată lumea sau ceva de genul ăsta, dar nu mi-am dorit niciodată să moară.

Mă întreb dacă pe bărbatul din Celula 7 l-am auzit plângând mai devreme.

Mă întreb cum îl cheamă, ce a făcut. Sau ce nu a făcut.

Nu știu unde a plecat gardianul. Poate că ne-a părăsit. Poate că nu este tot timpul aici. Toți suntem închiși, cum am putea să ne dăm seama?

Pentru o secundă, mă gândesc la faptul că s-ar putea să izbucnească un incendiu și că noi toți ne-am prăji ca niște pui, dar, pe de altă parte, cred că oricum nu ar conta, iar apoi mă întreb dacă m-am mai gândit la asta. Mă întreb și dacă o iau razna.

Se spune că singurătatea te înnebunește.

Și lipsa somnului, și picăturile alea nenorocite de ploaie de ieri.

Nu m-ar mira să-mi fi pierdut mințile.

La sfârșit, după șapte zile de iad, îi voi implora să mă ucidă.

Undeva, o ușă se deschide și se închide. Simt un curent rece; aud voci grave și cineva se agită, apoi aud pe cineva care râde. Altcineva suspină.

— Nu, nu, nu! se aude vocea unui bărbat. Vă rog, nu!

El o fi? Tipul din Celula 7?

— Vinovat! strigă un cor de voci.

După aceea se mai aud câteva aclamații, niște aplauze.

— Ucideți-l pe ticălos! strigă cineva.

— Ochi pentru ochi! spune altcineva.

Mă întreb dacă a făcut-o *cu adevărat*. Dacă el *chiar* a ucis pe cineva. Cu sânge rece. Mă gândesc la Eve și la soțul ei. A fost autoapărare. Ei bine, oarecum. Dar dacă omori pe cineva accidental?

Există atât de multe incertitudini. Dar de-acum și-au pierdut rostul.

S-a făcut liniște și atmosfera e apăsătoare. Mă simt copleșită de tristețe și, brusc, încep să plâng. Mă așez pe podea, lacrimile îmi curg șiroaie și cad pe jos.

Pic, pic. Picături mici, ca niște semne întunecate.

Dau să mi le șterg cu mâna și sunt aruncată cu forță în trecut. Iată-te! Ești în fața mea! Închid ochii.

— Știam că nu va dura, mi-ai spus atunci când Jackson a început să devină suspicios.

Îți amintești de seara din pădure? Mi-ai spus că relația noastră nu are niciun viitor, că singurul lucru pe care l-am putea împărți vreodată este cerul, cu stelele de deasupra, nu familia sau prietenii...

— Am avut-o pe doamna B. Ea ne-a acceptat. Începeam să intru în panică.

— Dar nimeni altcineva. Am fost de acord să avem o relație doar cât totul ar fi rămas simplu. Ei bine, nu mai este...

— Îi pui tu capăt?

— Martha, dacă nu o facem, o va încheia el pentru noi. Ne va termina!

— Nu merită să lupti?

— Dacă ar fi doar viața mea în joc, aș risca totul. Dar cum pot să o risc pe a ta? Știi ce va face. Nu pot risca să te rănească și nu pot risca să plătească altcineva pentru asta.

L-am luat de mână și l-am privit în ochi.

— Ce vrei să spui, Isaac? am șoptit. Ce vrei cu adevărat în viață, pentru viitorul tău? La ce visezi?

— Este diferit, a șoptit el. Ce voiam înainte să te cunosc... s-a schimbat. Presupun că am știut dintotdeauna cât de corupt este tatăl meu, iar crimele...

S-a oprit și a scuturat din cap.

— Dar... Sună îngrozitor, știu! A trebuit să le ignor ca să-mi pot continua viața. Altfel, nu știu, nu cred că aș fi putut face față. L-am văzut că face acte de caritate. Știi, mi-a plăcut asta și îmi plăcea să-l însoțesc în locurile alea și am crezut că aș putea să-i folosesc banii și influența ca să fac ceva bun pentru lume. Să încerc să echilibrez un pic lucrurile... Dar, când te-am cunoscut... Mi-ai deschis ochii și m-ai făcut să văd că sunt mai multe de echilibrat decât am crezut vreodată.

S-a oprit și a înghițit cu greu.

— Tu m-ai *inspirat*, m-ai făcut să văd că aș putea chiar să încerc să schimb lucrurile. La scară mare.

M-am așezat într-o poziție incomodă.

El mi-a zâmbit.

— Ești puternică. Ești o persoană mică într-o lume mare. Fără bani, cu puțină educație, fără familie...

— Vai, mulțumesc!

— Ascultă-mă! Nu ai nimic, dar vrei să continui să lupti ca să încerci să le arăți oamenilor adevărul despre ce s-a întâmplat. Chiar dacă nu ești nevoită.

— Le datorez asta.

El a scuturat din cap dezaprobat.

— De fapt, nu le-o datorezi, dar ești o persoană bună. Iar eu am bani, și influență, și educație, și o familie cam denaturată, și ce fac? Nimic. Tu... *tu*...

A înaintat din nou și mi-a cuprins fața cu mâinile...

— M-ai făcut să visez că lucrurile se pot schimba și pot fi mai bune. Pentru mine, pentru tine, pentru toată lumea.

— Toată lumea știe că sistemul judiciar este corupt, i-am șoptit eu, dar toți se tem să nu cumva să fie prinși de partea greșită. Chiar crezi că poți schimba lucrurile?

El a încuviințat.

— Dar nu singur, mi-a spus.

— Împreună? l-am întrebat.

Da, împreună!

Dreptate și adevăr pentru mama și Ollie erau singurele lucruri la care am îndrăznit să sper. Cele la care se referea el mă depășeau cu mult, însă, în acel moment, am avut curajul să cred că poate avea dreptate. Dacă ne jucam fiecare rolul, atunci, împreună *puteam* schimba lucrurile.

•

Revin în prezent și mă uit prin celulă: e rece, dură și atât de pustie. Totuși, lumina e diferită cu gratiile la ușă. Atunci nu m-am gândit niciodată că ceea ce am făcut va fi atât de important sau atât de hotărâtor, dar acesta este rolul meu și rolul meu aproape s-a încheiat.

Încerc, dar nu am fost decât o orfană din Rises; asta sunt și asta voi fi mereu.

•

Pe coridor sau într-o celulă se aude agitație și mi se întoarce stomacul pe dos de surprindere și frică.

— Cum te cheamă? spune o voce.

— Ce? întreb și mă ridic în picioare.

Îmi șterg lacrimile, încercând să-mi dau seama de unde se aude vocea.

— Cum te cheamă? mă întreabă din nou. E o voce de bărbat, răgușită, ca și când ar avea ceva în gât.

— Martha, răspund. Care este numele tău?

— Emilio, spune el.

— Ești prizonier? În care celulă ești?

— Aăă, 4, cred, mormăie el. Am cam pierdut șirul.

— Eu sunt în 3.

— Ei bine, eu trebuie să fiu în 4 atunci, pentru că sunt sigur că nu sunt în 5. Ești femeie?

— Mmm, fată, presupun. Am șaisprezece ani.

— Șaisprezece? Ce cauți aici?

— Am ucis un bărbat.

— Și recunoști asta? Vreau să spun... eu am ucis un bărbat, dar nu recunosc asta în fața nimănui. Am zis că sunt nevinovat, lasă-i pe ei să încerce să dovedească contrariul. Nu că ar fi nevoie să dovedească, dar... Pe cine ai ucis? Vreun prieten?

— Nu. Pe Jackson Paige.

Râsul lui răsună pe coridor și prin celule.

— Pe Jackson Paige? Poftim?! Pe *acel* Jackson Paige?

— Da, răspund.

Emilio râde din nou.

— Minunat, spune el. Era timpul ca cineva să-l coboare de pe pedestalul pe care s-a urcat singur. Minunat!

— Dar este mort.

— Fato, probabil că ai *salvat* niște vieți scăpând de el. Nu e probabil, chiar ai *salvat* vieți. Ar trebui să-ți dea o medalie, nu să te trimită pe scaunul electric!

— Totuși, răspund eu, nu poți ucide oameni doar pentru că tu nu ești de acord cu ei.

Tace pentru o clipă, iar eu îl aud cum respiră greoi și cum se agită prin celulă.

— Mda, ei bine, știi tu... Este complicat, nu-i așa? Cu siguranță nu l-ai ucis ca să te distrezi. Cred că ai avut un motiv.

— Mda, am avut un motiv, dar tot am să mor, șoptesc.

Tace din nou. Din cealaltă parte a coridorului se aud zgomotul unor scaune și o ușă care scârțâie.

— N-am să te mint, spune el. Probabil c-ai să mori, mda. Îi avea pe mulți la mână. Dar dacă ies, fato, am să folosesc toți banii pe care am să-i găsesc ca să îți votez nevinovăția.

— Emilio...

— Probabil nu ar conta deloc. El și-a câștigat simpatia mulțimii. Însă, într-o zi, nu-i așa?, oamenii vor vedea cât de proști au fost.

Din cealaltă parte a coridorului se aud voci, râsete și zăngănitul metalic al unor roți.

— Chiar ai făcut-o? întreabă el.

Ușa din capătul coridorului se deschide brusc, iar eu tresar.

— Ai făcut-o? întreabă el din nou.

Printre gratii, văd un cărucior venind pe coridor, roțile învârtindu-se pe podeaua pietruită și nu-i pot zări decât cizmele celui care-l împinge. Mă uit cu mai mare atenție și văd întins pe targa metalică un corp îmbrăcat cu aceeași salopetă albă de închisoare ca a mea. Brațele i se leagănă în lateral, pe lângă trup, degetele îi sunt aidoma cârnaților din frigider și pe mână are un tatuaj cu un trandafir.

Este bărbatul pe care l-am văzut în prima mea zi aici.

Mă uit cum este împins pe lângă mine, întins pe cărucior și se îndreaptă spre capătul holului. Aud cum se închide cealaltă

ușă.

— Am avut ideea asta, șoptesc eu.

— Care?

Ușa se deschide din nou și apare gardianul.

— Stingerea, doamnelor! strigă el.

Cheile îi zăngăne în mână, apoi se aude un zgomot metalic surd, iar ușile încep să se închidă.

Mă las în genunchi și-mi lipesc fața de gratii când ușa se mișcă spre mine.

— Am avut ideea asta nebunească! îi strig lui Emilio.

Cineva lovește cu bastonul printre gratii și îmi dă peste degete. Țip, dar nu mă mișc.

— Că noi chiar am putea face lucrurile mai bune! strig din nou, dar totul se întunecă.

•

Ceva mă trezește. Un fâșâit. Ca și când cineva dă cu spray sau cu un odorizant de cameră. Apoi se oprește.

Stau întinsă pe podea, lângă ușă. Este întuneric. Este atât de întuneric, încât aș putea pluti în spațiu. Nu, este mai întunecat decât atât, pentru că nu sunt stele. Este și frig. Iar acum este o liniște absolută.

Simt ceva ciudat pe frunte și ridic o mână să o ating, iar ceva se desprinde de pe vârful degetului meu.

„Sânge încheagat? mă întreb. Oare m-a lovit?”

Ochii mi se obișnuiesc încet cu întunericul, iar formele încep să se zărească – patul, toaleta, chiuveta – mda, lucrurile obișnuite.

Și fereastra de sus. Cerul mă atrage spre ea. Îmi place. Mă întreb ce este acolo, cum este să fii sus și să te simți atât de singur.

Așa? mă întreb eu. Nu! Aș fi liniștită și calmă. Liberă. Și lipsită de toate rahaturile de pe pământ.

Ar trebui să locuiesc acolo. Să fac o colonie.

Mda, sigur, în visele tale.

Visele sunt tot ce am aici. Și amintirile.

Mă târăsc pe podea și mă întind în pat.

Celula asta a fost simplă, cred. Dar apoi clipesc, clipesc din nou și văd ceva venind spre mine din umbră.

Cineva vine spre mine.

La început în întuneric, dar apoi însoțită de lumină, silueta capătă formă. Este o femeie cu părul până la umeri, mai scundă decât mine, slabă, cu fața rotundă. Are ochi negri, un zâmbet larg și își întinde brațele spre mine.

Clipesc, clipesc. Închid ochii, îi frec.

Nu, nu, nu, nu, nu, îmi spun în mintea mea. Nu o lăsa să te păcălească. Deschid din nou ochii.

Ea este în fața mea. Se apleacă spre mine. Îmi zâmbește cu brațele întinse.

— Mamă? șoptesc eu.

— Martha, răspunde ea. Mă bucur atât de mult să te văd.

— Dar... Dar... Mamă, nu ești... Nu ești...?

— A trebuit să vin să te văd, spune ea.

Vocea ei este atât de caldă, de bună și de liniștitoare. Mă bucur atât de mult să o aud din nou. Și să o văd din nou.

Mă ridic.

— Mi-a fost atât de dor de tine, îmi spun. Mă bucur atât de mult să te văd!

— A trebuit să vin să te văd, îmi zice, după care se oprește, coborându-și privirea spre mine. Ceva s-a schimbat, ceva e în neregulă, fața ei, pare... Să-ți spun cât de *dezamăgită* sunt de tine.

— C... ce?

Se apleacă spre mine, cu fața foarte aproape de a mea.

— Cum ai putut? Cum *ai putut*? Fiica mea, o criminală, o asasină. Cum crezi că mă face să mă simt?

— Dar...

Se ridică și începe să se plimbe prin celulă în sus și-n jos.

— Nu am crezut c-ai să ajungi *așa*! Tu... tu... O ființă *fără inimă*.

Se oprește și vine spre mine...

— TICĂLOASĂ fără inimă!

— Ce? Dar, mamă, trebuie să înțelegi...

— Înțeleg! Să nu crezi că nu înțeleg, îmi spune și vocea ei tot mai stridentă umple celula, răsunând din pereți. I-ai găurit inima îndrăgitului națiunii! Ai ciuruit cu gloanțe un simbol! I-ai distrus corpul eroului nostru! Pentru ce?

— Nu! strig ținându-mi capul în mâini, legănându-mă. Nu, mamă, nu, nu așa a fost. A fost un singur glonț, unul, doar unul, iar el...

— Ai înțeles GREȘIT! Știi ce?

— Ce?

— Nu Jackson Paige m-a ucis! strigă ea. Isaac te-a MINȚIT. Este un MINCINOS și te URĂȘTE!

— Nu, nu ar...

— Ești o criminală și te URĂSC! Mă răsucesc în mormânt din cauza ta!

— Nu, te rog, nu! Mamă, mamă, te iubesc, nu face asta, te rog! Nu așa a fost, nu așa, nu așa. Te rog! o implor în timp ce trag cearșafurile în jurul meu și mă prăbușesc pe saltea. Îmi pare rău! Îmi pare rău! Mamă, te rog, iartă-mă!

Suspin neîncetat, iar sunetul pașilor ei se estompează.

— Martha?

Este o altă voce.

— Lasă-mă în pace, răspund. Te rog, pleacă!

— Mi-ai mai spus asta și nu ai vorbit serios.

Cunosc vocea asta.

— De fapt, mi-ai spus să mă duc naibii, îți amintești? Prima dată când ne-am întâlnit? În fața blocului?

— Îmi amintesc, șoptesc eu, bineînțeles că îmi amintesc.

— Nu vrei să mă vezi? M-am strecurat înăuntru. I-am furat cheile gardianului.

— Mi-ar face plăcere să te văd, spun eu.

Mi se pare că aud pași și mă întorc să văd cine e.

Pielea îi strălucește în lumina lunii și razele discrete ale astrului i se reflectă în ochi. El zâmbește, iar corpul mi se încălzește și inima mi se topește.

— Isaac, șoptesc eu și mă simt relaxată. O, Dumnezeu, mă bucur atât de mult să te văd! Nu credeam că te voi mai întâlni vreodată. Credeam... Plâng din nou acum, dar de ușurare. Cum ai ajuns aici? O să mă iei cu tine?

Nu îmi pot lua privirea de la el. Toată ființa lui mă alină și mă face să mă simt ușurată.

— Ți-ar plăcea asta? întreabă el. Să fugim! Doar noi doi. Ai vrea să începem o viață împreună, într-un loc sigur unde putem fi singuri?

Eu dau din cap aprobator.

— Da, da, o, ar fi minunat! Ar fi atât de bine. Da, Isaac, da, hai să o facem, te rog.

— Ei bine, GHINION!

Vine spre mine strigându-mi cuvintele în față.

— De ce aș vrea să fiu cu o CRIMINALĂ? Doar asta ești. O CRIMINALĂ!

Nu mă pot mișca. Deschid gura, dar nu pot să vorbesc.

— Crezi că te-am iubit? Hei?! Chiar crezi că cineva ca mine s-ar îndrăgosti *vreodată* de una ca tine? îmi spune.

— Eu... eu, nu pot vorbi.

— Nu te-am iubit niciodată! NICIODATĂ! Nu ești decât o târfă nenorocită. O scursură. Așa cum a spus tata. Te-am *folosit*!

— Isaac, te rog, nu!

Lacrimile îmi curg șiroaie și nu le pot opri. Lumea mea se destramă. Sunt distrusă. Cad. Nu pot... nu pot...

— Mori, iar cuvintele astea să-ți răsună în urechi: eu... nu... te-am... iubit... niciodată! Ai înțeles? strigă el.

Mă holbez în acei ochi pe care știu că i-am văzut privindu-mă iubitori.

— Ai înțeles? strigă el din nou.

Dau aprobator din cap, pentru că trebuie să o fac.

Când se întoarce, vreau să-l iau de mână, dar nu reușesc...
Închid ochii, trag cearșafurile peste cap și mă prăbușesc din nou.

Inima îmi e sfâșiată. Sufletul îmi arde. Sunt goală.

Plâng. Suspin. Până când începe să mă doară capul și renunț, epuizată. Doar atunci privesc de sub cearșaf. Cumva, mă aștept să-i văd pe amândoi, dar bineînțeles că nu sunt acolo. Chiar și în lumina slabă și cu vederea încețoșată, îmi dau seama că ușa este încă închisă și văd cât de mică este fereastra.

„Știi că nu a fost nimic real, nu-i așa? Erau holograme, sau halucinații, sau alte rahaturi ciudate”.

Capul îmi este greu. Am un gust ciudat în gură. Mă simt ca un rahat.

Mă rostogolesc pe spate, mă holbez prin celulă.

Se aude din nou fâșâitul.

Ce este asta?

Clipesc din nou și mă ridic. Pentru că am plâns, nu văd bine și-mi simt ochii grei, dar zăresc ceva aproape de ușă... ceva care se chinuiește să treacă prin lumina lunii iese pe dedesubt.

Ca o ceață... sau ca un abur... sau... ca un gaz.

Mă *gazează*? Ce? De ce?

— Pentru că pot!

Mă uit într-o parte, iar Ollie stă lângă mine, pe pat, învârtind pe deget cheile de la mașina lui. Părul lui creț îi învăluie chipul.

— Pentru că te urăsc, pentru că te *controlează*, controlează totul...

— Nu, nu, nu! spun chinându-mă să cobor din pat, trăgând cearșaful cu mine. Nu ești adevărat! Nu te ascult!

— Ești slabă și inutilă și nu vei putea realiza niciodată nimic...

— Nu te ascult, nu te ascult...

Mă prăbușesc pe podea.

— Nu m-ai salvat, nu-i așa? Nu ai votat de suficient de multe ori. Iar eu te-am iubit. Erai ca o surioară pentru mine.

Mă târăsc spre ușă și îl pipăi acum cu mâinile. Pipăi vaporii, gazul, orice ar fi. „Nu este corect, gândesc eu. Cum pot ei să-mi facă asta? Cum...”

— Vrei să știi cum este să mori?

Vocea lui este atât de dură... Bag cearșaful în spațiul de sub ușă, împingându-l cu vârful degetelor cât de mult pot.

— Vrei să știi cum este durerea?

Încerc să nu ascult.

— Știi că nimeni nu te place. Nimeni în afară de mine nu te-a plăcut, iar tu m-ai lăsat să mor. Isaac doar se folosește de

tine. Cum te-ai putut gândi vreodată...

Mă ridic și mă holbez la fantoma lui Ollie. Camera se rotește în jurul meu, îmi simt capul greu, dar nu am de gând să mă las învinsă.

— Taci naibii din gură, spun. Nu ești adevărat, iar eu nu te ascult!

Picioarele mi se înmoaie și, brusc, mă trezesc pe podea și zac acolo ca și când aș fi ieșit dintr-o luptă; emoțiile se scurg din mine ca sângele.

CELULA

4

Eve

Femeia de la birou agită un pix între degete, în timp ce fixează cu privirea ecranul calculatorului.

Eve stă în fața ei.

— Cum spuneți că vă cheamă? întreabă ea fără să-și mute privirea.

— Eve Stanton.

— Doamnă Stanton, să știți că nu lăsăm pe oricine să apară pe post, răspunde ea. Este o televiziune de știri foarte respectată. Este important pentru integritatea noastră să impunem cele mai stricte metode. Invitații noștri vin de obicei doar chemați și numai cei mai pricepuți în domeniul lor sunt solicitați să-și împărtășească părerile, deoarece pot influența voturile spectatorilor și, astfel, pot altera cursul justiției.

— Îmi citiți asta? întreabă Eve.

Ea își ridică privirea.

— Nu.

Eve se întoarce. Pe peretele opus este un șir de câteva televizoare. Deasupra lor este scris numărul fiecărei celule.

Se întoarce din nou.

— Acestea sunt... Sunt acestea...?

— Ceea ce vedeți acolo testăm momentan în birourile noastre și sperăm să le putem introduce pe piață, să fie disponibile în toate casele, firmele și birourile, la un preț special, pentru o transmisiune constantă de douăzeci și patru de ore.

— Din celule?

— Da, doamnă. Din celule. Avem și capacitatea de a focaliza, de a vedea pe timp de noapte, de a capta sunetul...

— Îi urmăriți?

— Și dumneavoastră o veți putea face în curând, pe canalul nostru plătit, dedicat verdictelor Departamentului de justiție.

— Dar asta e o încălcare a intimității.

— Prin încălcarea legilor noastre, se uită din nou în jos, prizonierii au renunțat la orice intimitate.

— Asta e împotriva drepturilor omului.

— În conformitate cu termenii contractului pe care îl semnează la intrarea în celula condamnaților la moarte, ei renunță la drepturile omului.

— Ei știu că sunt urmăriți?

— Toate informațiile în legătură cu folosirea datelor sunt incluse în partea de jos a contractului și toți prizonierii pot să le citească atunci când li se cere să-l semneze.

Eve se încruntă și se uită din nou la ecrane. Făcând un pas mai aproape, se concentrează asupra Celulei 4 – Martha stă întinsă pe pat, cu capul ascuns sub cearșaf.

Eve ridică un deget și atinge ecranul.

— De când sunt ferestrele mai mici? întreabă ea.

— Nu avem voie să discutăm despre arhitectura celulelor, dar purtăm discuții constante în vederea asigurării calității transmisiunii.

Eve se uită peste zid.

— Mai este o priză aici, spune ea. Șapte ecrane pentru șapte celule, dar este o priză în plus. Ce scop are?

Chipul femeii se luminează și o privește zâmbitoare pe Eve.

— Acea este pentru cea mai nouă inovație, spune ea. Și a opta interfață a noastră. Un ecran de calculator care va asigura transmisiunea în direct pentru cea mai nouă tehnologie CV.

Eve se întoarce spre birou.

— CV. Conferință video?

— Consiliere virtuală, spune ea bucuroasă.

— Poftim?

— Conform cercetărilor făcute în rândul privitorilor, s-a aflat că cei mai mulți simt că plăcerea vizionării a fost diminuată din cauza lipsei unei legături cu acuzații, mai ales pentru că lipsește accesul la gândurile care i-ar fi putut conduce la comiterea crimei. Sunt sigură că tu, ca privitor, vei considera că asta poate să influențeze nedrept votul spectatorilor și astfel...

— Să altereze cursul justiției.

Recepționista își ridică privirea și zâmbeste larg.

— De fapt, continuă Eve, nu sunt unul dintre spectatori.

Femeia nu mai zâmbeste și rămâne cu gura căscată.

— Oh!

— Nu urmăresc. Cred că deja cursul justiției a fost influențat în mod nedrept prin introducerea unui sistem care se bazează pe bani.

— O, dar...

Eve ridică mâna.

— Nu, de fapt... dă Eve să spună, dar se oprește și privește împrejur. Câteodată, domnișoară... îmi pare rău, nu știu cum vă cheamă... uneori nu te trezești într-o situație anume și te întrebi cum naiba ai ajuns acolo?

Se uită din nou la ecrane.

— Nu pot decât să mă întreb dacă, la un moment dat în trecutul nostru, nu am ales o direcție greșită; dacă, la un

moment dat, cineva probabil că a avut puterea să se ridice și să spună nu, dar, dintr-un motiv oarecare, nu a făcut-o. Este ca și când au împins o bilă la vale, ca să vadă ce se întâmplă, dar acum nu o mai pot opri.

— Ce bilă? întreabă femeia.

— Iar acum, vorbește Eve pe un ton mai ridicat, acum este atât de mare și de puternică, încât... încât... și toți acei oameni, care erau poate nevinovați... sunt... și suntem blocați în acest loc infernal.

— Cum spuneți că vă numiți? întreabă femeia, cu telefonul în mână.

— Chemați paza? Nu vă deranjați!

Se întoarce și pleacă.

— Eve Stanton! strigă în urma ei. Avocatul desemnat al acuzatului!

Trânțește ușa din sticlă și iese în stradă.

Martha

Îmi bubuie capul. Am fața umflată. Cred că am degetele rupte.

Nu vreau să cobor din pat și, oricum, nu cred că pot.

Nu îmi mai pasă. Sunt epuizată. Secătuită. Terminată.

Nu mai vreau timp sau zile, vreau să mă omorâți acum!

Nu vreau să fiu jucăria pe care o torturați. Mă faceți să halucinez ca să vedeți cum îmi pierd mințile. Sau ca să mă distrugeți.

Dacă nu v-aș fi spus deja că sunt vinovată, sunt sigură că aș fi făcut-o acum, doar ca să încetați.

Mă întreb când ajunge Eve.

Ce-o să-mi spună?

O să facă ceva?

În orice caz, ce mai contează?

Sunt în Celula 4, dar nu știu cum am ajuns aici. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am prăbușit pe podea, gândindu-mă că totul este de rahat, întrebându-mă dacă mama, și Isaac, și Ollie chiar cred asta, gândindu-mă că așa trebuie să fie, încercând apoi să găsesc o metodă prin care să fac din cearșafuri un fel de laț și să termin acum cu toate.

În clipa următoare, mă trezesc aici, simțindu-mă deja pe jumătate moartă.

Știu că sunt în Celula 4 fiindcă cineva a scris „încă 3 zile” pe perete cu litere mari, maronii.

Mă holbez la litere și mă întreb cu ce le-a scris, de vreme ce aici n-au pixuri sau creioane.

Mai este ceva pe perete, deasupra scrisului, chiar în partea de sus, la îmbinarea cu tavanul; seamănă cu o cutie sau ceva de felul ăsta. Nu știu. Mă rostogolesc și stau cu fața la perete.

Trei zile.

Mai apuc să dorm de trei ori.

Încă trei răsărituri de soare prin ferestrele care devin tot mai mici. Asta dacă următoarea celulă mai are fereastră.

Încă trei apusuri de soare.

Putem sări câteva, vă rog? Putem să o facem acum și să terminăm treaba?

Nu, stai așa, încă patru apusuri. Desigur, execuția are loc după ce toată lumea ia cina, își plimbă câinele și se face comodă pentru divertismentul de seară, în fața televizorului, cu o ceașcă de ceai în față sau cu un pahar cu vin, în funcție de zi.

Fericire!

Dar nu știu cât este ceasul. Nu vreau să mă uit la ceas. Am să stau aici toată ziua. Am să stau întinsă și am să dorm.

Sau să mor. Vă rog!

Dumnezeule, mă doare capul.

Trag de cearșaf sperând că răcoarea va face bine ochilor mei, iar patul pare că se mișcă de lângă perete.

Ceva de acolo îmi atrage atenția. Marginea unui cuvânt sau a unui tipar. Mă uit pentru o vreme. Nu vreau să fiu curioasă. Nu pot să mă deranjez. Nu vreau să știu ce este.

Dar...

„Nu, Martha, culcă-te, lasă chestia aia în pace, ignor-o!”

Dar... invoc energia de undeva, împing patul mai departe și văd mai mult.

Îl împing mai departe și...

Zidul ascuns în spatele patului este acoperit cu un scris roșu.

Mă ridic – nu mă pot abține – și mă uit mai de aproape.

Ted McNally. Thomas Redfearn. Alison Holmes. Craig Stiller. Marcus Allcock. Ahmed Johnson. John Reinbeck. Oscar DeVillo. Clarice Netenberg.

Numele sunt scrise ciudat. Încețoșat. Unele sunt pătate cu picături și dungi.

Sunt scrise cu sânge.

Continuă la nesfârșit. Sunt cu sutele.

Brusc, mă trezesc din nou. Sunt vie și îmi fac griji.

„Acea nu a fost mama ta și acela nu a fost Isaac”, spune acea parte din mine, mai puternică acum, iar eu ascult. „Ei te-au gazat, te-au făcut să-ți vezi propriile amintiri, dar mama ta și Isaac nu cred asta, nu au crezut-o și nu o vor crede vreodată. Iar tu știi asta. Nu-i lăsa pe ticăloși să câștige!”

Dau din cap. „Știu”, îmi spun eu în gând.

„Fii puternică! Rămâi puternică!”

Mă uit din nou la nume. Simt un fior pe șira spinării.

Câți oameni au fost în celula asta, în ultimele trei zile din viața lor, când mai aveau atâtea de făcut sau de spus? Să își ceară scuze, să explice, să implore înțelegere, sau dreptate, ori justiție corectă?

Citesc numele ca și când aș avea o obligație sacră față de sufletele lor.

Boris Axenborough. Corrine Hamah. Edith Chalabi. Oliver Barkova.

Ollie. Vecinul și prietenul meu. Confidentul și sentimentul meu de vinovăție.

Mă aplec în față și îmi prind degetul într-un arc de la pat; acesta îmi intră în piele, iar sângele curge. Îl strâng și mai mult și iese afară ca o bulă închisă la culoare.

Când mă ridic, se aude un zbârnâit pe peretele din spatele meu. Îmi întorc privirea, sunt sigură că se mișcă acea cutie de lângă tavan.

O urmăresc.

6.30 p.m.

Moartea

este

Justiție

Pe ecranul albastru-închis se văd pete; se aud bâzâituri și pârâituri. Sigla cu ochiul se rotește.

Titlul – „Sâmbăta pe canapea” – plutește pe ecran când începe să se audă coloana sonoră, mai lentă și mai dulce decât în zilele săptămânii; bătaile de inimă se deslușesc mai încet. Titlul dispare într-o sclipire, iar luminile se aprind într-un studio mai intim. Kristina, care poartă o pereche de pantaloni gri și o bluză roz, mulată pe corp, stă pe una dintre canapelele din piele, iar în fața ei este o masă joasă de cafea, plină cu ziare și reviste. Lângă ea se află Joshua Decker, îmbrăcat cu o cămașă deschisă la piept un pic prea mult.

Coloana sonoră nu se mai aude.

KRISTINA (zâmbind): Bună seara, dragi privitori, și bine ați venit la ediția specială de sâmbătă a emisiunii *Moartea este Justiție!*

Din public se aud slab aplauze.

KRISTINA: Astăzi ni se alătură reporterul nostru de teren, Joshua Decker, la adăpost de vremea rece de afară.

Aplauzele spectatorilor se aud mai tare, însoțite de un val de voci feminine.

JOSHUA: Mulțumesc, Kristina, este o plăcere să mă aflu aici!

KRISTINA: Ei bine, ca în fiecare sâmbătă, scopul nostru este să vă prezentăm ceva special, iar în această săptămână nu facem nicio excepție, pentru că astăzi avem doi invitați care ni se alătură! În primul rând, îl avem pe nimeni altul decât Rafi Mannan, președintele corporației media Life Visions, compania ce a preluat sistemul nostru de justiție și l-a transformat în sistemul inovativ de vârf care este astăzi. Cel mai corect din lume, spun mulți, în care fiecare dintre cei aflați în public este jurat și poate lua decizii. Bună seara, Rafi!

Camera se retrage ca să-l arate pe Rafi pe cealaltă canapea: relaxat, cu părul neglijent, îmbrăcat în blugi și pulover.

RAFI: Bună seara, Kristina! Joshua!

JOSHUA: Și, în al doilea rând, alături de noi se află redactorul-șef al *National News*, Albert DeLonzo.

Un bărbat slab, purtând o cămașă albă și o haină gri, se apleacă de pe celălalt capăt al canapelei, ridică o mână și zâmbește.

ALBERT: Este o plăcere să mă aflu aici!

KRISTINA: Vă mulțumesc amândurora că ați venit! Rafi, aș vrea să discut mai întâi cu tine. Cred că ai să le oferi privitorilor noștri niște informații incitante.

RAFI: Niște informații foarte incitante, da! După cum poate știți, Life Visions cercetează în mod constant modalitățile prin care se poate îmbunătăți experiența vizionării celulelor, încercând să-i apropie pe votanți de acuzați și de culoarul morții și, astfel, să le permită să ia decizii în privința voturilor pe baza unor informații. Confruntând și analizând părerile privitorilor, a devenit evident că nu erau complet implicați în această experiență și, pentru a îmbunătăți acest lucru, sunt foarte bucuroși să anunț că acum putem să le oferim un sistem mult mai performant și incluziv, care permite implicarea mai intimă din partea privitorilor, de oriunde s-ar afla.

JOSHUA: Ne ții în suspans...

RAFI: Chiar din acest moment, lansăm programul de *vizionare de douăzeci și patru de ore* a tuturor celor șapte celule!

Spectatorii aplaudă. Rafi zâmbește și face o plecăciune.

Din cealaltă parte a canapelei, DeLonzo dă din cap.

RAFI: Pentru o taxă lunară, privitorii vor putea să se conecteze pe baza televizoarelor, a calculatoarelor, a telefoanelor sau a oricărui dispozitiv pe care îl folosesc și să se apropie de acuzați în timp ce aceștia stau în celule. *Așa ceva nu s-a mai întâmplat până acum.* Veți putea să urmăriți fiecare moment,

fiecare expresie facială, să vedeți toate defectele și slăbiciunile caracterului lor și orice sfidare, scuză, motiv sau *nevinovăție* pe care credeți că le-ar putea manifesta.

KRISTINA: Rafi, am sugerat asta de multă vreme. Sunt atât de mulțumită să văd că, în sfârșit, așa ceva s-a realizat.

RAFI: La Life Visions ne-am asumat întotdeauna serios răspunderea față de privitori și față de acuzați, înțelegem suferința pe care o poate simți un votant dacă, la un moment dat, în viitor, și din orice motiv, descoperă că a votat greșit și, desigur, realizăm care sunt implicațiile acestui lucru asupra acuzatului. Într-un fel, e ca și cum acuzatul ar fi în casele voastre, dar, desigur, fără ca privitorii să fie în pericol!

JOSHUA: Și cred că acum ai o ofertă exclusivă pentru noi, Rafi.

RAFI: Avem. Cu ocazia lansării acestui proiect, oferim acest serviciu gratuit pentru următoarele șaptezeci și două de ore. Adică, puteți să vă conectați acum, să alegeți celula pe care doriți să o vedeți apăsând butonul roșu, să schimbați celula ori de câte ori vreți și să o urmăriți non-stop până marți seara, moment în care puteți alege să cumpărați pachetul la un preț redus, de început, disponibil chiar de astăzi. Dacă veți profita de această ofertă, veți reuși să o urmăriți pe Martha Honeydew în Celula 7 – ultima celulă.

KRISTINA: Să o urmăriți în vreme ce timpul conduce spre decizia cea mai importantă. Să vizionați ceea ce ar putea fi ultimele ei ore. Și ce coordonare excelentă! E extraordinară surpriza introducerii sistemului chiar în timpul acestui caz important al primei adolescente care s-a aflat vreodată pe culoarul morții.

RAFI: Suntem binecuvântați că avem ocazia de a fi parte activă în sistemul de justiție, mai ales într-un asemenea caz. Este cu adevărat o acțiune democratică. Am vrut o lume mai sigură, ni s-a prezentat una, dar cu răspunderea asigurării că nu ne gândim doar la viața pierdută a victimei, ci și la amenințarea vieții acuzatului.

JOSHUA: Ei bine, dragi privitori, înainte de încheierea emisiunii, vom viziona un reportaj în exclusivitate despre noul sistem și vom intra direct în Celula 4, cu Martha Honeydew. Așadar, rămâneți pe acest post! Dar, înainte de a face asta, haideți să ne îndreptăm atenția spre cel de-al doilea invitat, redactorul-șef al *National News*, Albert DeLonzo. Este o plăcere să te avem aici, Albert!

ALBERT: Plăcerea este a mea și trebuie să spun că sunt *foarte* entuziasmat de acest nou proiect al Life Visions! Uau, va fi bun și sunt sigur că cititorii mei se vor înghesui să se înscrie.

Nimic nu se aseamănă cu urmărirea activității oamenilor, nu-i așa?

JOSHUA (zâmbind): O, *îmi place!*

KRISTINA: Albert, știi cum funcționează societatea. Spune-mi, ce cred oamenii despre asta acum? Cum *se simt*?

ALBERT: Este o întrebare interesantă, Kristina, iar acesta este un caz *fascinant*

JOSHUA: Totuși, este un caz închis, nu?

ALBERT: Așa ai crede. Există multă furie și indignare față de Honeydew. Am văzut suferința publicului. De exemplu, pe străzi a avut loc un priveghi cu lumânări aprinse, care a adunat aproximativ cinci mii de oameni la porțile casei familiei Jackson. La catedrală s-a deschis o carte de condoleanțe, iar oamenii au stat la o coadă de mai mult de un kilometru așteptând să o semneze și poate cel mai șocant lucru dintre toate au fost florile și darurile lăsate la locul crimei, care devin un adevărat *covor-mărturie* al suferinței.

KRISTINA: Cred că vedem acum pe ecran o fotografie de la acest eveniment.

Camera se retrage. În studioul de weekend, ecranul din dreapta pare mai mare. O fotografie a scenei crimei îl umple – în fundal se pot zări betonul monoton al cartierului High Rises, un cer gri și întunecat și un drum de asfalt; în prim-plan se vede o explozie de culoare. Flori, jucării de pluș, panouri scrise de mână, cu numele lui Paige, plante în ghiveci, cruci strălucitoare, fotografii cu chipul lui zâmbitor, lumina lumânărilor care strălucește asupra tuturor lucrurilor.

Un ofițer de poliție stă de veghe lângă un grup de oameni care se roagă.

ALBERT (șoptind): Ca să vezi! Nu îți dai seama de adevărata importanță a unui om decât după felul în care îl percepe lumea după moarte. Sute și mii de oameni merg în pelerinaj în Rises, o zonă în care probabil că înainte le-ar fi fost frică să se ducă. Și, acum, uită-te la ei!

Pe ecran, camera aduce în prim-plan un copil care ține în mână un trandafir roșu; din ochii închiși îi curge pe obraz o lacrimă.

În studio este liniște. Imaginea dispare. Camera se întoarce spre canapea; Kristina se șterge la ochi, iar Albert își bagă servetelele în buzunar, în vreme ce ceilalți doi bărbați scutură din cap exasperați.

ALBERT: Ne-a fost furat un erou al vremurilor noastre.

JOSHUA: Este o tragedie care afectează atât de multe vieți.

RAFI: Putem doar să fim recunoscători că, datorită sistemului nostru, astfel de acte sunt relativ rare și foarte aspru

pedepsite.

KRISTINA: Albert, cred că totuși ai o bârfă pentru noi; ceva ce ai auzit pe stradă.

ALBERT: Ei bine, Kristina, n-am auzit chiar pe stradă, ci am văzut cu ochii mei.

KRISTINA: Spune-ne!

El se apleacă în față; camera îl aduce în prim-plan.

ALBERT: Ieri, cred că am fost martorul unei întâlniri dintre două persoane importante care, în trecut, și-au exprimat nemulțumirea față de sistemul nostru actual. Unul dintre personaje nu era nimeni altul decât Justice Cicero.

KRISTINA: Domnul Cicero.

ALBERT (râzând): Da, domnul Cicero a băut o cafea cu avocata desemnată a acuzatei. Cu doamna Eve Stanton. Unul dintre fotografiile mele a reușit să immortalizeze momentul.

Camera se retrage din nou, iar imaginea care îi înfățișează pe Cicero și pe Eve în cafenea ocupă ecranul din dreapta. El se apleacă spre ea, uitându-se peste ochelari, în timp ce Eve își ține capul în mâini, privind în jos.

JOSHUA: Este o fotografie tristă.

ALBERT: Mă întreb despre ce vorbesc. Despre crima Marthei, despre sistemul de justiție, despre faptul inevitabil că ea va fi, cel mai probabil, prima adolescentă din culoarul morții care va fi executată? Sau despre cum ar putea să o scape?

KRISTINA: Ai reușit ceva interesant, Albert. Domnul Cicero și-a expus destul de clar viziunea când a apărut în emisiune.

ALBERT: Totuși, Eve Stanton este, cumva, o enigmă. Soțul ei a fost executat în urma uciderii unui bărbat despre care a pretins că i-a atacat. Ea a făcut o petiție pentru introducerea rolului de avocat-consilier, citând legi umanitare.

KRISTINA: Prizonierii nu au dreptul la vizite.

ALBERT: Tocmai acesta era și argumentul ei, și anume că este inuman să nu li se permită contactul cu oamenii.

RAFI: Totuși, au ucis pe cineva – la ce se așteaptă?

ALBERT: Să discute cu ea. Apropo, asta ar fi o știre de senzație.

KRISTINA: Ceea ce mă nedumerește este lipsa de comentarii din partea familiei Paige. În dimineața de după crimă, purtătorul lui de cuvânt a dat o scurtă declarație, dar nu am auzit nimic din partea soției sau a fiului.

JOSHUA: Poate că sunt pur și simplu copleșiți de durere.

ALBERT: Da, sunt de acord cu tine, Josh. Probabil că suferința îi sufocă și, din această cauză, sunt incapabili să comenteze. Noi, publicul, trebuie să le respectăm intimitatea în aceste momente îngrozitoare și să le așteptăm răbdători

comentariile. Acum, am trimis mai mulți ziariști să stea în fața casei lor, în așteptarea momentului în care vor fi pregătiți să vorbească. Totuși, ce comentarii ar putea să facă, în afară de a-și exprima șocul, groaza și sentimentul de pierdere în fața crimei tragice. O crimă fără sens, comisă de o *copilă*, de o fată care, după așteptările societății, ar trebui să fie inocentă.

Pe ecran apar două fotografii. În stânga este Martha în uniformă de școală: are pistrui, zâmbește și își ține părul lung legat la spate. În dreapta e fotografia ei de cazier: poartă o salopetă albă de închisoare, chipul îi e brăzdat de lacrimi și părul proaspăt ras.

ALBERT: Am câteva întrebări pentru final, Kristina. Este acest lucru tipic pentru o familie cu un singur părinte? Asta se întâmplă când doar un model de urmat este prezent în casă și, dacă este așa, ce ne rezervă viitorul? Și, uitându-ne la cele două fotografii ale ei, Martha școlărița și Martha criminala, cum de a greșit atât de mult mama ei încât să-i permită să devină fata din dreapta?

KRISTINA: Este o observație cu adevărat judicioasă, Albert, mulțumesc!

Ea se întoarce din nou spre cameră.

KRISTINA: Iar acum, așa cum am promis, avem acel reportaj exclusiv pentru voi. Rafi, nu-i așa că este extraordinar?

RAFI: Am așteptat atât de mult acest moment, Kristina.

KRISTINA: Și sunt sigură că și privitorii, și spectatorii noștri sunt *la fel* de entuziasmați ca și noi.

Un murmur se aude din public. Kristina își duce o mână la ureche.

KRISTINA: Da, putem să intrăm în transmisiune directă cu Celula 4 chiar acum și să descoperim ce face Honeydew, în cele doar șaptezeci și opt de ore posibil rămase din viața ei.

Ecranul se acoperă cu un fel de alb – e întunecat în unele locuri, cu aspect șifonat în altele.

KRISTINA: Se pare că avem o problemă tehnică, doamnelor și domnilor. Dacă puteți avea puțină răbdare...

Își duce din nou mâna la ureche; ascultă și se încruntă.

KRISTINA: Se pare că nu avem...

Albul murdar se mișcă, se mută, alunecă pe ecran și dispare. Ce se dezvăluie în spatele lui se încețoșează, apoi se refocalizează. Martha stă în mijlocul Celulei 4, cu degetele înșângerate, ținând într-o mână cearșaful de pat alb murdar, pe care tocmai l-a luat de pe cameră.

Kristina își duce mâna la gură.

JOSHUA: O, Dumnezeuule...

RAFI: Rahat!

ALBERT: Uau!

Patul Marthei este răsturnat și lipit de ușă. Acum se văd toate numele anterior ascunse și, deasupra lor, cu litere estompate, pătate și unsuroase, cu câteva picături și dungi de sânge, se citesc cuvintele „CĂȚI NEVINOVAȚI?”

Camera aduce în prim-plan numele, chipul Marthei, apoi mâinile și degetele ei pătate de sânge. Lasă cearșaful să cadă pe podea. Imaginea cu ochii ei închiși îngheață.

JOSHUA: Cineva să cheme un doctor!

În câteva minute, tabelul cu abonamentele vizionării celulelor se blochează.

Martha

El m-a trezit din somn, iar eu nici măcar nu știam că dorm.

Mi-a dat un motiv să mă trezesc în fiecare dimineață și mi-a amintit de ce trebuie să respir.

M-a aprins.

Am zâmbit pentru prima dată după foarte mult timp.

El a făcut posibil ca eu să mă salvez.

Măcar dacă ar fi putut rămâne așa.

•

Viața a fost bună opt luni.

Ieșai din mașină la marginea drumului și mergeai pe jos. Uneori, aduceai prăjituri sau mâncare la pachet și stăteam pe jos în apartamentul meu și le mâneam ca la picnic. Sau ne plimbam explorând pădurea, care a devenit locul nostru. O dată, o căprioară a trecut prin fața noastră în timp ce, la orizont, soarele răsărea și o lumină frumoasă roz-portocalie ne-a încălzit fețele cât am privit cu admirație.

Primăvara a venit și, în cele din urmă, m-am simțit destul de puternică încât să mă uit printre lucrurile mamei. Însă amintirile duioase declanșate de fotografii și vederi au dispărut când am găsit scrisorile. Abia puteam vorbi când te-am întâlnit în acea seară.

— Ce nu este în regulă? m-ai întrebat, iar eu ți-am arătat ce am găsit.

•

Degetele și încheieturile mâinilor îmi sunt bandajate. Cuvintele pe care le-am scris și numele care erau ascunse au dispărut. Acolo, sus pe zid, e o cameră? Dacă da, cine mă urmărește și cine a văzut ce am făcut?

Aș putea să o întreb pe Eve dacă mă vor lăsa să o mai văd.

Am auzit-o strigând de cealaltă parte a ușii când mă bandaja un medic. Am sperat că mai avea un mesaj pentru mine. Încă văd cuvintele din celălalt bilet când închid ochii – *Te rog, nu face asta! Spune-i lui Eve că vrei să-ți schimbi pledoaria. Spune-i adevărul. Te iubesc! Vreau să fiu cu tine. Ixx.*

Ce bine a făcut vreodată adevărul?

Ollie a spus adevărul.

Aceasta este calea.

Unele lucruri sunt mai importante decât să fim împreună, iar noi nu am putea niciodată să rămânem împreună. Timpul nostru a trecut, iar acum s-a terminat. Nu au rămas decât amintirile.

Mă dor degetele. Încheieturile. Mă doare capul.

Sufletul îmi este prea obosit ca să-l suporte cineva.

Când am să stau pe scaunul ăla, legată fedeleş, așteptând ca electricitatea să mă lovească, al tău va fi chipul pe care am să-l văd.

În viața asta nu putem fi împreună, dar am să te aștept în viața următoare.

Eve

Eve își toarnă un pahar mare de vin roșu și se așază pe canapea. Max a aprins focul, a pregătit cina și a făcut ordine.

„Sunt binecuvântată să am un fiu ca el”, gândește ea.

În ușa de la sufragerie se aude o bătaie ușoară, iar el se uită împrejur.

— Mamă, s-a întors.

Eve bea o gură de vin și se ridică în picioare.

— Invită-l înăuntru, Max.

— Știi cum ar putea să pară asta? Nu este o idee bună.

Ea pune paharul pe masă.

— Mulțumesc, spune Eve scurt. Înțeleg, dar...

— Și tipul de la ziar a pus pe cineva să te urmărească. Au arătat la televizor o fotografie cu tine. Dacă fac rost de-o fotografie cu tine și...

— Mulțumesc, Max, dar îl poți invita înăuntru.

Ea îl aude vociferând când dispare din nou și-i aude cuvintele rostite răgușit, invitându-l pe vizitator să-și scoată încălțările.

Se mai aude o bătaie ușoară în ușă, iar Eve se ridică.

Un tânăr îmbrăcat în hanorac intră în cameră. Îi întinde o mână, iar cu cealaltă își dă jos gluga.

— Mulțumesc, doamnă Stanton, spune el plecându-și capul ușor.

Eve îi strânge mâna.

— Ia loc, domnule Paige.

— Te rog, spune jenat. Parcă ai vorbi cu tatăl meu.

— Îmi pare rău, răspunde ea când se așază. Probabil că încă e foarte dureros.

Confuz, el se uită la Eve. Se privesc în ochi o secundă prea mult înainte ca el să-și mute privirea, încurcat, în altă parte și să se așeze pe canapea.

— Spune-mi Isaac.

— Vrei un pahar cu vin, Isaac?

— Nu, mulțumesc, doamnă Stanton.

— Eve.

El dă din cap.

— A fost o zi de rahat, Isaac, spune ea ducând din nou la gură paharul cu vin.

— Am văzut emisiunea mai devreme, cu Martha. Ea...

Isaac se oprește, rămas fără cuvinte.

— Este uluitor ce le fac prizonierilor din celule, continuă Eve. Nu vreau să fiu asociată cu nicio forță de justiție sau divertisment, dar mă tem pentru viitor și nu pot renunța.

O jumătate de sticlă de vin a făcut-o vorbăreață.

— Acest guvern pretinde că acționează în interesul populației, dar asta e o minciună. Prim-ministrul și acoliții lui ne manipulează ca să ne comportăm exact cum vor ei, zice ea după ce golește paharul și își mai toarnă unul. Și dacă cineva spune ceva împotriva guvernului, știi ce se întâmplă?

Nu așteaptă ca Isaac să răspundă.

— Bineînțeles că știi. Conduc prin frică, iar frica noastră le dă și *mai multă putere*. Și îmi pare rău pentru tatăl tău, pentru că oricine l-a ucis, și sunt sigură că nu a fost Martha, nu va mai fi găsit vreodată. Și asta, domnule Paige, *Isaac*, este o tragedie pentru amândoi. Dar noi știm că nu mai există justiție în țara asta.

Amândoi tac. Focul din șemineu aruncă lumini jucăușe prin cameră și pe chipurile lor, totul fiind ascuns în semiîntuneric.

— Mă bucur că te-ai întors, spune ea. Deși Max nu prea se bucură.

— Își face griji pentru tine.

Eve mai ia o gură de vin și se uită la foc. Simte căldura în obraji și pe mâini emanând dinspre jarul alburii.

— Ai mai văzut-o pe doamna B. de când a fost la emisiune? întreabă ea încet.

— Da, răspunde el.

— Îmi pare rău că am încurajat-o să o facă.

— Nu trebuie. Se bucură că a făcut-o. Trebuia să încerce.

Dă aprobator din cap și, când nu se mai uită la foc, îi întâlnește privirea.

— Cum de ai aflat unde locuiesc?

— Nu este greu de aflat, doamnă... *Eve*...

— Pentru cineva cu banii și influența ta?

— Nu, răspunde el fixând-o cu privirea. Pentru oricine are un telefon sau un calculator și internet.

— Nu toți au așa ceva.

El continuă să se foiască în scaun.

— *Știu*, spune el. Doar pentru că am același nume de familie ca tatăl meu, asta nu înseamnă că am aceleași principii etice.

— Așa tată, așa fiu... spune Eve luând încă o gură de vin.

— Dacă asta crezi cu adevărat, atunci nu ești persoana care credeam că ești. Sau ai băut prea mult...

— Nu pot fi cine vrei tu să fiu, Isaac, zice ea lăsând paharul cu vin pe masă. Nu cred că voi fi vreodată și îmi pare rău pentru asta, vorbesc serios. Dar am terminat cu toate astea. Îți pierzi vremea venind aici. M-am păcălit singură. Nu schimb cu nimic situația pentru niciun prizonier din culoarul morții. M-am săturat să văd oameni murind. Oameni care ar putea fi nevinovați, dar nimănui nu-i pasă câtă vreme îi amuză și atât timp cât rata infracționalității e scăzută. Aaa... și câtă vreme cineva face bani din asta.

— Te înșeli! Chiar produci o schimbare!

— Nu știu ce să zic, dar, oricum, nu contează. Martha este ultimul meu caz, indiferent dacă-mi place sau nu. Voi fi înlocuită. De un *avocat-consilier virtual*.

— Un ce?

— Este incredibil, nu-i așa? Sunt înlocuită de un program de calculator. De un ecran care vorbește cu prizonierii. Caută răspunsuri în baza de date. *Empatie generată de calculator*.

— Când se va întâmpla asta?

— Măine. Sau poimăine. Nu știu sigur. Se pare că tot dă erori. În orice caz, cândva săptămâna asta.

— Atunci, trebuie să o faci pe Martha să conteze.

Încet, Eve se apleacă spre Isaac, încruntându-se când se concentrează asupra feței lui și îl privește în ochi.

— De ce ești aici? șoptește ea. De ce ți-a trimis o scrisoare? De unde a știut doamna B. numărul tău de telefon?

Isaac își coboară privirea.

— Nu Martha l-a ucis pe tatăl meu, șoptește el.

— Atunci, cine a făcut-o?

El își pune coatele pe măsuta de cafea și își sprijină capul cu mâinile.

Eve traversează camera, închide ușa și se așază din nou pe canapea, lângă el.

— Spune-mi cine a făcut-o, șoptește ea. Și de ce își asumă ea vina.

Se uită la ea cu o față palidă și umflată.

— Crezi în promisiuni, Eve? spune el. Crezi că, dacă faci o promisiune unei persoane pe care o iubești și care te iubește, trebuie să o respecti, chiar dacă asta înseamnă că va muri?

Ea îl fixează cu privirea, amintindu-și de Jim, de acea seară și de promisiunea făcută.

— Tu și Martha Honeydew...

— Chiar dacă acea promisiune a fost ideea ei, iar ea știa ce ar însemna când ți-a cerut să o respecti?

— Spune-mi! Împărtășește-mi! Lasă-mă să te ajut!

— Nu pot, șoptește el. Nu îi pot trăda încrederea.

— Știi cine ți-a ucis tatăl?

El dă aprobator din cap.

— Știi sigur că nu a fost ea?

El dă din nou din cap.

— O poți dovedi?

El pufnește zeflemitor.

— Ce se mai poate *dovedi*? Cui îi pasă de dovezi? îi spune râzând sacadat. Am spus prea multe. Nu am venit aici pentru asta. Speram că îmi va răspunde la scrisoare.

Tonul lui este abrupt, hotărât.

— Îmi pare rău, mormăie Eve.

— Pune-o să mă sune de pe telefonul tău.

Când se ridică să plece, Isaac îi dă o bucată de hârtie pe care este notat numărul lui.

— Dacă m-ar lăsa să o vizitez...

— Acum cinci minute ai spus că nu ar conta ce faci; aceasta este șansa ta. Ultima ta șansă. Trebuie să o vizitezi.

— De ce acoperă pe altcineva? întreabă Eve în urma lui.

El se oprește.

— Am avut o idee, un fel de plan, dar lucrurile s-au schimbat repede. Tatăl meu, el... Trebuie să-i spun că am avut timp să mă gândesc și că nu trebuie ca lucrurile să stea așa, nu vreau să fie așa! Ne-am grăbit! Și trebuie să-l găsești și pe Gus. Cere-i actele pe care i le-am lăsat eu și Martha. Și, când pleci de acolo, să te asiguri că nu ești urmărită sau toate astea vor fi inutile.

Martha

Mama te-ar fi plăcut. Mama mea adevărată, nu halucinația ciudată de aseară. Doamnei B. i-a plăcut de tine. După ce a trecut peste șocul identității tale.

— Ce naiba cauți cu un Paige? Nu sunt oameni buni, mi-a spus cu un limbaj mai colorat decât cerul, preluat de la tatăl ei care a învățat engleză de la docheri și pescari. Pretind că sunt buni, ca fetele spoite, dar sunt oameni răi. Știi asta.

— El este diferit, i-am răspuns. În orice caz, a fost adoptat, nu este un Paige adevărat.

— Ah... nu contează... S-a născut gol și trupește, și la minte, spune ea. Situația, educația, știi tu – perele și copacii.

— Vrei să spui merele, chicotesc eu. Merele nu cad departe de copac.

După două săptămâni, te-a invitat la cină.

— Para aia nenorocită a căpătat picioare și a fugit de lângă copac, mi-a spus ea după ce ai plecat acasă.

Am râs de ea.

— Mărul, doamnă B.

La puțin timp după asta, am găsit-o stând pe jos, în mijlocul sufrageriei, înconjurată de ziare vechi. Mi l-a arătat pe cel pe care-l avea la îndemână.

— Mi-a luat mult timp să îl găsesc, mi-a spus ea. Dar acum îmi amintesc.

M-am ghemuit lângă ea și am luat ziarul. Pe prima pagină era tipărită fotografia unui bărbat brunet, care zâmbea.

— Dumnezeule, seamănă cu...

— Pentru că este tatăl lui Isaac. A murit când băieții erau doar niște copii. A avut cancer.

Privirea profundă a bărbatului m-a atras.

— Frumos, nu-i așa? mi-a spus înghiontindu-mă cu cotul. Ca Isaac.

M-am înroșit.

— Eu... n-nu... știi, m-am bâlbâit.

Râsul doamnei B. a umplut camera, iar pereții au părut să vibreze din cauza asta.

— Tu niciodată nu rămâi fără cuvinte! a zis ea. Da, frumos, nu-i așa?

M-a bătut pe spate cu mâinile ei mari, iar ochii îi străluceau.

— Ai grijă, fato! Băieții ăștia te fac să-ți dai chiloții jos.

Mi-am plecat capul, simțind căldura în obraji.

— Doamnă B.! Nu știi la ce te referi!

— Eu cred că știi, mi-a zis dând din cap și mijind ochii, privindu-mă prin ochelari. Asigură-te că ții mâna pe aparat!

— Ce? am chicotit eu. Pe *aparat*? Cum adică?

— Pușculiță, organ, pășărică, borcanul cu miere. Aud că i se spune în tot felul. Știi despre ce vorbesc. Nu ai o mamă care să-ți spună să faci asta. Să te păstreze în siguranță.

Obrajii îmi ardeau.

— Doamnă B., chiar nu trebuie să-ți faci griji, pot avea grijă de... *aparatul* meu...

M-a înghiontit din nou cu cotul.

— Ești amuzantă când te rușinezi, mi-a spus.

M-a cuprins cu un braț, m-a îmbrățișat strâns și a râs cu poftă. Am râs și eu cu ea.

Este frumos să pot zâmbi. Amintirile cu tine sunt frumoase. Aici, doar cu amintirile pot să-mi ocup timpul. Și cu speranța pentru un loc mai drept. Unul mai bun, pentru care poți lupta când nu voi mai fi...

•

Când te-am întâlnit coborând din tren la pasaj câteva zile mai târziu, ai întârziat o oră; aveai altă jachetă, mai largă, și o glugă mare, trasă pe cap.

— Am încercat să te sun, ți-am spus. Ce nu este în regulă?

— Cred că mi-a făcut ceva la telefon, mi-ai răspuns. Știe pe unde mă duc. Cred că suspectează ceva. Tot face aluzii despre prietene. Îmi spune să aduc acasă o fată drăguță, care locuiește în Avenues.

— Ce?

Ai scuturat din cap.

— Uită de asta, nu este important. Dar...

M-ai ținut de mână și m-ai condus în umbre.

— Mai este ceva. Unde putem merge să vorbim? mi-ai șoptit. Nu în apartamentul tău, ne-ar putea găsi acolo. Undeva unde este sigur. Am aflat unele lucruri.

Ți-ai deschis jacheta și, în lumina portocalie din stradă, am văzut documente înfășurate și hârtii îndesate oriunde încăpeau. Le-am fotocopiat.

M-am uitat la ele.

— Cunosoc pe cineva, i-am spus eu. Putem avea încredere în el.

Ai rămas mască atunci când Gus a răspuns la ușă.

— Dezordinea nu te face lipsit de încredere, ți-am șoptit când am intrat în locuința lui.

Printre hainele aruncate, ambalajele de chipsuri, cutiile goale de băuturi și farfuriile murdare, ne-am aplecat asupra documentelor pe care le-ai adunat din biroul tatălui tău: scrisori scrise de mână, conturi pe nume diferite, detalii despre conturi bancare din țări diferite.

— Nu înțeleg nimic, am spus.

— Nici eu, ai răspuns.

Apoi, am găsit o listă cu nume de polițiști, oficialități, ziariști, personalități de televiziune, directori de companii multinaționale... toate cu cifre mari notate alături, unele cu

detaliile infracțiunilor și delictelor pe care nimeni nu voia să le facă publice.

— Îi are pe toți la mână? Ar putea face orice ar vrea și să-i șantajeze cu astea până ce totul ar fi dat uitării? te-am întrebat.

— Așa pare, ai răspuns.

Am luat lista și m-am uitat la nume.

— Este o nebunie! Este imensă. Cum de nimeni nu a fost pedepsit pentru infracțiunile astea? Pentru... *crime* și *violuri* și... *Isuse*...

— Cineva a fost, ai remarcat tu.

— Da, poate, dar cineva care era nevinovat!

— Nu înțeleg cum de a organizat el asta, ai spus. Cum de s-a gândit la așa ceva. El este un om direct. Chestia asta e vicleană. Nu este atât de inteligent.

— Crezi că altcineva...?

— Nu știu. Chiar nu știu.

Niciunul dintre noi nu a îndrăznit să rostească numele sau infracțiunile cu voce tare, dar am citit lista în minte. Nu am putut să înjur sau să țip. Nici măcar nu am putut să plâng din cauza rușinii pe care am simțit-o pentru că făceam parte dintr-o societate în care se întâmpla așa ceva.

— Asta nu mai are legătură cu noi și nici cu posibilitatea de a ne mai vedea sau nu, am spus. Asta are legătură cu toți. Cu mama mea, cu a ta, cu Ollie, cu doamna B., cu Gus, cu toate victimele care nu au avut parte de justiție corectă, cu oamenii fără apărare din culoarul morții... cu toată lumea.

— Toată lumea știe că sistemul este corupt, doar că nimeni nu o spune. Nimeni nu îndrăznește. Dar ei nu știu că este atât de grav.

Am fluturat mâna peste documentele din fața noastră.

— Crezi... că putem folosi asta cumva?

Gândurile mi se învârtteau în cap.

— Și ce să facem cu ea? ai întrebat.

— Am putea să o ascundem aici, împreună cu scrisoarea pe care am descoperit-o și am putea găsi pe cineva care să asculte. Să le arătăm pe toate.

— Cui? Știi ce se va întâmpla! Dacă-i spui cuiva care ar putea face ceva, unui ziarist sau poliției, ori toate astea, noi vom dispărea. Asta presupunând că ar sta măcar să ne asculte.

— Poate că nu ar asculta un orfan din Rises, am spus eu, dar l-ar asculta pe fiul lui Jackson Paige.

— Dar...

— Imaginează-ți! Dacă am putea să-l doborâm, am putea să-i doborâm pe toți cei care au legătură cu el. Gândește-te câte vieți am putea salva, iar dacă am putea da în vileag corupția, poate că asta ar schimba sistemul de justiție, ar

reinstaura corectitudinea. Este prea târziu pentru Ollie, pentru mama mea și pentru a ta, dar nu și pentru alții... Asta ai vrut.

•

Când am ajuns acasă în seara aia, apartamentul meu fusese spart și devastat. Sertarele erau golite, canapelele și scaunele sfâșiate, șifonierele răsturnate, fotografiile smulse din rame și sticla spartă.

Îți amintești? Îți amintești cum ai rămas fără cuvinte când ți-am spus despre amenințarea scrisă pe peretele din sufragerie? Asta a fost momentul critic pentru tine? Faptul că așa-zisul tău tată m-a amenințat că mă omoară dacă mă mai văd cu tine?

Iar ei nu știau atunci nimic despre documente. Te-ai gândit la asta în seara în care Jackson Paige a fost împușcat? Pentru că eu, cu siguranță, m-am gândit.

— Pot să fiu eu martira, ți-am spus în seara aia, cu pistolul în mână, când Jackson era pe jos. Dar luptătorul trebuie să fii tu.

Albastrul girofarurilor poliției a pâlpâit pe chipul tău și în ochii tăi. Dumnezeule, ce mult te iubeam și încă te iubesc!

— Nu, mi-ai răspuns.

Am vrut să-ți spun că putem să fugim și să fim mereu împreună, dar era ceva egoist. Visam la posibilitatea schimbării, la o justiție corectă și speram să se afle adevărul; *nu* puteam să renunț la asta.

— Așa trebuie să fie, ai spus tu.

— Ai influență și bani. Oamenii te vor asculta. Tu poți să faci astfel încât lumea să asculte. Eu nu pot. Dar pot face asta, ți-am zis.

•

Dacă închid acum ochii, aici, în celula asta, îmi amintesc ultimul nostru sărut și, dacă mă concentrez destul de mult, pot să-l simt și să miros cum stai aproape de mine. Și pot să aud ultimele cuvinte pe care le voi mai auzi vreodată din gura ta, atunci când mi-ai spus „te iubesc”.

— Pleacă! am strigat în acea seară și ți-am văzut umbra dispărând în întuneric, știind că nu te voi mai întâlni vreodată.

CELULA

5

Eve

Eve merge cu mașina pe strada Crocus. Ochelarii de soare îi acoperă ochii roșii, dar, când se uită mijit prin parbriz la ceva în fața ei, îi scoate și ridică surprinsă din sprâncene la vederea sutelor de flori și omagii aduse lui Jackson, care se întind acum pe toată lungimea aleii și pe stradă. Pavajul gri crăpat și asfaltul sunt acoperite de petale moi în culori frumoase.

— Câte sunt acum? își spune ea.

Oftând și scuturând din cap, virează în partea opusă și dă peste ceea ce căuta. Încetinind, parchează lângă un tânăr îmbrăcat în blugi bufanți și hanorac, a cărui glugă trasă îi ascunde fața. Coboară geamul, iar el o privește pieziș.

— Iar tu, spune el.

— Urcă în mașină, Gus!

El continuă să meargă.

— Cee?

— Urcă în mașină!

— Pe naiba! Mi s-a spus să nu urc în mașini cu necunoscuți, zice el. Și tu chiar ești o străină.

— Urcă naibii în mașină înainte să sun la poliție și să-i fac să te aresteze pentru ceva inventat!

El se oprește.

— Iisuse, femeie nebună! Bine, bine.

Urcă, iar mașina pornește.

Martha

Încă două nopți de somn.

Încă două răsărituri de soare prin ferestrele tot mai mici.

Încă două mic dejunuri cu pâine prăjită rece și suc de portocale.

Încă trei mese de prânz.

Încă trei cine până când am să mor.

Mă uit prin celulă. Îmi distruge sufletul. Îmi amorțește creierul. Îmi consumă speranța. Mă face să înnebunesc și să o iau razna.

Mă simt epuizată.

Zilele trec mâncând, dormind și privind răsăritul și apusul soarelui.

Am să am voie să aleg ce voi mânca în ultima zi?

Ultima mea cină, dar fără vin sau prieteni în jurul mesei. Oricum, nu am destui prieteni încât să ocup o masă și doar cu o singură persoană mi-aș dori să-mi petrec ultimele ore.

Nu am putut niciodată să discutăm ca oamenii normali. În partea lui de cartier, paparazzii îl urmăreau ca viespile la gem; dacă ar fi fost văzut cu mine, cu o fată din Rises, vestea ar fi apărut în toate tabloidele.

Spunea că nu-i pasă, dar mie îmi păsa.

Ar fi aflat tot felul de lucruri și despre mine. Ar fi discutat despre faptul că mama a fost ucisă. Titlurile ar fi fost „Fiica victimei unui accident de mașină” sau „Orfană din cauza unui vecin criminal”. Toate prostiile și minciunile.

Lumea este formată din minciuni și jumătăți de adevăr.

Nu voiam ca orice era între mine și Isaac să fie umbrit și să ne amintească de faptul că tatăl lui a fost cel care a omorât-o pe mama.

Dar, hei, de fapt chiar asta ne-a adus împreună.

Dacă aș putea să aleg cu cine să stau la ultima cină, atunci aș vrea să fiu cu el. O seară în pădure, un apus de soare portocaliu printre arbori, liniște și cântecul păsărilor. Nu-mi pasă ce mâncare or să-mi dea. Aș prefera ceva care să nu-mi facă respirația urât mirositoare sau să mă facă să râgâi. Poate budincă cu caramel, așa cum făcea mama, sau prăjitura cu miere a doamnei B. Aș mânca-o încet, bucurându-mă de fiecare îmbucătură și, mai ales, de fiecare secundă petrecută cu el.

•

Într-o noapte de vară, am stat împreună în parc, pe cele două leagăne rămase. Era cam la o lună de când tatăl lui a început să-l întrebe pe unde își petrecea timpul și cu cine, iar conversațiile noastre erau mai serioase. Timpul petrecut împreună părea amenințat. Am sorbit fiecare secundă înainte de inevitabilul sfârșit.

— În seara accidentului, mi-a spus el în timp ce leagănele noastre scârțâiau la fel de tare ca traficul din depărtare, a venit acasă vorbind aiurea. Era târziu. Poate că era unsprezece noaptea sau miezul nopții. L-am auzit vorbind la telefon. Era beat. Mama striga la el, era isterică. „Te-ai întâlnit din nou cu cățeaua aia”, a spus ea.

— Avea o aventură?

— A avut mai multe, cu toate femeile din High Rises, dar mama, cea *adoptivă*, arăta bine la brațul lui, iar familia ei avea bani. Nu ar părăsi-o niciodată... Este o femeie puternică, în felul ei. În orice caz, erau afară, în spatele casei, țipând unul la celălalt, așa că m-am dat jos din pat și m-am dus să văd despre ce era vorba. Nu puteai să nu vezi mașina, era...

— Un om fără adăpost mi-a spus că a lovit-o o mașină de teren, am spus eu.

El a aprobat din cap, uitându-se pieziș în timp ce ne legănam unul lângă celălalt.

— Mașina lui Ollie era mică. Zăgănea dacă mergea cu mai mult de șaiszeci de kilometri pe oră. Obişnuiam să glumim că era mai bine să evite vulpile, că, dacă ar lovi una, ar distruge mașina.

— Mașina era distrusă, mi-a spus el, râcâind cu picioarele pământul de sub leagăn și oprindu-se. Era... partea din față era... ei bine, nu trebuie să știi.

M-am apropiat de el. Becurile stradale din apropierea parcului se arseseră de mult și nimeni nu le înlocuise. Era întuneric. Îi vedeam conturul feței în lumina felinarelor din depărtare, de pe drumul principal, dar nu distingeam mai mult.

— După o jumătate de oră, au venit niște oameni cu o camionetă. Tata i-a condus înăuntru și am văzut că le-a dat bani și că și-au strâns mâinile. Amândoi au început să lucreze la mașina de teren.

— Cum?

— Au reparat-o. Mie mi s-a părut că era compromisă, dar au adus o capotă nouă și vopsea...

A oftat, m-a luat de mâini și am apropiat leagănele.

— Totuși, am făcut fotografii, mi-a șoptit. Și am încercat să înregistrez ce vorbeau ceilalți bărbați cu tata la telefon, dar nu se auzea prea bine. Am ieșit din casă pe furiș și i-am urmărit când au plecat. Nu știu de ce am făcut asta. Ar fi fost mai ușor să mă întorc în pat, să trag pătura peste cap și să nu-mi pese, dar ceva m-a oprit. Am oprit acolo, în vechea parcare, a povestit el arătându-mi locul de dincolo de strada Crocus și spre barul din apropiere, m-am ferit prin umbră și m-am ascuns în pragul ușii magazinelor.

M-a strâns de mână.

— I-am ascultat vorbind cât au stat acolo, apoi i-am urmărit spre High Rises, iar când i-au lovit mașina lui Oliver B. ca să facă să pară că el a făcut accidentul, m-am ascuns printre tomberoane. Cu zgomotul pe care îl făceau, nu-mi vine să cred că am fost singurul care i-a văzut.

— Atunci, de ce nu ai făcut nimic?

I-am simțit mâna mângâindu-mi părul și oprindu-se pe obraz.

— Am sunat la poliție și la ambulanță, a spus el, dar ce altceva puteam face?

— Să spui cuiva care putea face ceva?

— Cui, Martha?

— Poliției! Ziarelor! Unui ziarist! Cuiva...

— Nimeni nu ar fi crezut...

— Aveai dovada! Ar fi fost o știre de senzație pentru ei. Ai fi putut să le spui ce a făcut tatăl tău, ai fi putut să le arăți fotografiile, filmarea. Le-ar fi plăcut, le-ar fi pus pe prima pagină, ca subiect de scandal.

Mi-a ridicat mâinile spre buzele lui și le-a sărutat.

— Aș fi vrut eu, mi-a șoptit. Chiar îmi doresc să se fi întâmplat asta. Dar știi că nu ar fi mers. Povestea abia s-ar fi auzit, înainte să dispară odată cu toate dovezile. Știi asta, Martha. Te-ai întrebat vreodată care este cel mai puternic lucru din lume?

— O persoană? am spus eu. Cineva căruia să-i pese sincer de oameni. Sau așa ar trebui să fie.

— Ar trebui, dar nu este. Puterea însăși este cel mai puternic lucru din lume. Cine o are poate face orice vrea. Cum o obține poate fi legitim, dar cum o păstrează, o sporește sau o folosește, acesta este lucrul îngrijorător.

— Nu e corect. Chiar dacă avem toate dovezile, nu putem face nimic. Ce rost are să încercăm? Cum am putea vreodată să facem pe cineva să asculte sau să le vadă?

El m-a tras mai aproape și i-am simțit căldura pe obraji când ne-am sărutat.

— Nu renunțăm, mi-a șoptit. Aici, acum, noi doi, împreună. Vom găsi o cale!

Mi-a dat drumul la mâini și s-a ridicat.

— Destul cu lucrurile triste, mi-a spus și a răsucit leagănul. Lanțurile de care era atârnat s-au înfășurat când scaunul s-a întors.

— Ține-te bine și uită-te în sus, mi-a spus.

Am făcut cum a zis, iar el m-a împins. M-am uitat la stelutele de pe cer, în timp ce lumea se rotea și se înclina în jurul meu, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, până când leagănul s-a oprit.

— Este o nebunie, i-am spus în timp ce mă ridicam în picioare clătinându-mă amețită și l-am sărutat din nou.

•

Bâzâitul camerei de pe perete mă readuce în prezent și îmi șterge de pe chip zâmbetul oferit de amintire.

Se pare că am găsit o cale, Isaac.

Îmi ridic capul și mă uit la cameră. Oare câți oameni mă urmăresc?

Toți oamenii din Avenues și City care l-au ridicat pe Jackson Paige pe un pedestal?

Dar, oare, peste două zile mă vor urmări?

Vor afla adevărul destul de curând.

Eve

Eve își parchează mașina în apropierea pasajului, de unde se vede muntele de flori și de omagii aduse lui Paige.

Gus scoate niște sunete ciudate, de dezaprobare.

— Ce este? întreabă ea.

— Rahatul ăsta, spune el. Oamenii sunt atât de proști!

— Asta înseamnă că știi adevărul?

— Sunt probabil singurul care știe *tot* adevărul, dar asta nu înseamnă că ți-l voi spune.

— Pentru că nu vreau să plătesc pentru asta?

— Așa-i, mda, și din cauza onoarei.

— O, nu-mi da replica asta!

— Ce, crezi că, dacă sunt din Rises, pentru că sunt lefter și autoritățile mă au la mână, nu am nici principii?

— Nu am spus...

— Nu era nevoie, femeie. Tu ești cea fără principii, tu ești cea care mă obligă să urc în mașină. Cea care mă amenință.

— Nu te-am amenințat! În orice caz, de ce nu știu autoritățile? De ce nu le-ai spus?

— Nu au întrebat. Nu vor să știe. Și, așa cum am mai spus, din cauza onoarei.

Eve bate cu degetele pe volan.

— Unde locuiești? întreabă ea.

El se întoarce spre Eve.

— Ce? De ce?

— Pentru că trebuie să-mi dai niște hârtii și niște scrisori.

— Nu am niciun rahat de hârtie.

— Ba da! Isaac mi-a spus că ai.

— Nu te duc acasă la mine! Dacă mă văd vecinii?

— ăsta e și motivul pentru care am venit noaptea.

— Nu-mi asum riscul! Nu te duc acasă la mine. Și, chiar dacă ți-aș da toate rahaturile alea, ele nu dovedesc cine l-a ucis și de ce.

— Ai citit tot?

El ridică din umeri.

— Atunci, cum rămâne cu scrisoarea Marthei?

Gus o fixează cu privirea.

— Ei bine... Tot nu scrie cine l-a ucis.

— Dar toate acele hârtii reprezintă dovezi.

— La ce folosesc? Nu poți face nimic cu ele. Cine o să asculte? Cine o să le publice? E inutil!

Se întoarce și se uită lung pe geam la polițistul care patrulează în fața memorialului Jackson.

— Știi, m-am săturat de asta, spune Eve. Încerc să fac ce trebuie și oamenii sunt dificili. Martha nu a făcut-o, sunt sigură

de asta, dar ea nu recunoaște. Isaac mi-a spus-o într-o oarecare măsură, dar nu-mi va zice nimic altceva din cauza unei promisiuni. Chiar dacă asta înseamnă că ea va muri. Afirmi că știi totul, dar nu vrei să-mi împărtășești ce știi. Și, între timp, momentul în care acea fată nevinovată va fi executată se apropie. Iar eu nu pot face nimic în privința asta. Dă-mi hârtiile și gata!

— Dar dacă spui cuiva că eu ți le-am dat sau că le-am ascuns? Ce crezi că mi se va întâmpla atunci? Mă vor prinde. Nu mă vei mai găsi și nimeni nu va ști și nici nu-i va păsa cuiva dacă mai apar sau nu.

— Nu voi spune nimănui.

— Corecție, spune el. Nu *vrei* să spui nimănui, dar uneori nu ai de ales.

Ea își cuprinde capul cu mâinile.

— Nimeni nu îți va face nimic doar pentru că ai avut grijă de niște hârtii.

— Să nu crezi asta, femeie!

Eve pornește motorul mașinii, își pune din nou centura de siguranță și blochează ușile.

— Ce faci? Lasă-mă să ies!

Turează motorul, iar polițistul care păzește florile se oprește din mers.

— Nu crezi că pe polițist l-ar interesa să afle că ai sărit în mașina mea și că mi-ai cerut bani?

— Nu ai face asta.

— Dar dacă i-aș oferi un motiv să-ți percheziționeze casa?

Turează motorul mai mult, iar polițistul îi fixează cu privirea.

— Dar dacă găsește documentele? Ar crede că ai intrat prin efracție în casa lui Jackson și că le-ai furat. Ce s-ar întâmpla atunci?

Pornește mașina. Polițistul dă să apuce stația radio.

— Nu...

— Amândoi știm ce s-ar întâmpla, nu-i așa? Ai mai spus-o. Ce ai spus acum un minut? *Mă au la mână. Nu mă vei mai găsi și nimeni nu va ști și nici nu-i va păsa cuiva* – ceva de genul ăsta, nu-i așa?

— Știi, credeam că ești o persoană corectă.

— Se întâlneau, nu-i așa? Martha și Isaac Paige?

— Ce?

— Nu-i așa?

— Mda, da, bine, se întâlneau.

Mașina se deplasează un pic.

— Cum s-au cunoscut?

— Nu spun...

Trage de mâner, dar portiera nu se deschide.

— Rahat! Bine... bine... s-au cunoscut după ce a murit mama ei. Isaac a început să-și petreacă timpul pe aici.

— De ce?

— O, Dumnezeu, ești proastă? Pentru că se simțea vinovat. Din cauza mamei ei.

— De ce s-ar fi simțit vinovat? Nu avea nicio legătură cu asta, nu-i așa?

Gus își ridică disperat mâinile.

— Nu el a ucis-o pe mama ei, dacă la asta te referi. El este un tip de treabă...

— Și Jackson? Știa că se întâlneau?

Mașina continuă să meargă, iar polițistul desface tocul armei.

— Jackson? Rahat, el le-a *interzis* să se întâlnească, iar apartamentul ei a fost vandalizat. A spus că o omoară dacă se mai vede cu el. Și vorbea serios.

— Așadar, a venit și a găsit-o în acea seară?

Polițistul se îndreaptă spre mașină.

— Rahat, te rog, lasă-mă să plec acum!

— Cine l-a împușcat pe Jackson? A cui era arma?

— Nu-ți pot spune.

Eve trage frâna de mână, iar polițistul îndreaptă lanterna spre parbriz.

— Arma lui Jackson. Era a lui Jackson, se precipită Gus. A spus că voia să o împuște, a spus niște prostii despre mama ei, niște lucruri de-a dreptul nasoale...

Polițistul se apropie.

— Cine l-a împușcat?

— Nu pot! spune el. Nu poți să afli asta de la mine!

— Cine era acolo? Cine a văzut ce s-a întâmplat?

— Eu... el... Iisuse, femeie, lasă-mă să plec! Sunt blocat aici. Sunt prins într-un triunghi nenorocit cu autoritățile, Martha și Isaac, iar acum cu *tine*. Și nu am făcut nimic!

Polițistul bate în geamul șoferului.

— Cum se cheamă strada pe care stai?

— Ce?

— Repede, cum se numește strada pe care locuiești?

— Snowdrop Close, Iisuse, Snowdrop Close!

Ea apasă butonul, geamul coboară, iar aerul rece intră în mașină.

Gus își pleacă privirea.

— Bună seara, doamnă, pot să vă întreb ce faceți aici în seara asta?

Eve îi zâmbește polițistului.

— Îmi pare rău, domnule ofițer, spune ea. Am venit să mă uit la omagii.

— Și tu? întreabă el îndreptând lanterna spre fața lui Gus.

— Mda, și eu, mormăie Gus.

El se uită din nou la Eve.

— Nu aveți nicio problemă, doamnă?

— Niciuna, mulțumesc!

— Ei bine, atunci vă las în pace.

Polițistul pleacă. Gus oftează ușurat.

— O, spune Eve, mă scuzați, domnule ofițer, aș vrea să vă rog ceva, ați putea să-mi arătați cum ajung pe Snowdrop Place?

El se întoarce spre mașină.

— Snowdrop Place? De ce ar vrea cineva ca dumneavoastră să ajungă acolo?

— Sunt avocată. Trebuie să las niște dosare unui client.

— Înțeleg. La ce număr?

— Te conduc eu, îl întrerupe Gus. Nu contează, domnule ofițer, îi arăt eu.

— Ești foarte amabil, spune Eve zâmbind.

Polițistul se îndepărtează. Eve închide geamul, pornește din nou motorul și demarează.

— Știi, voiăștia din Avenues, veniți aici ca să vă faceți treburile murdare, ne băgați în rahatul vostru, iar noi trebuie să ne asumăm vina pentru că aveți bani să scăpați. Rahatul cade în jos, femeie. E timpul să se oprească! Am să-ți dau lucrurile, scrisorile și toate celelalte, promit, dar am să-ți mai spun ceva. Oprește mașina!

— Poftim?

— Oprește mașina lângă pasaj. Aici! Oprește aici!

Ea parchează pe marginea drumului.

— Vezi chestia aia montată pe zid?

Se apleacă în față și-i arată prin parbriz.

— Cameră de supraveghere. E acolo de ani buni. Au spus că e pentru protecția noastră. Dar, când avem nevoie de ea, ne spun că nu funcționează.

— Și...?

— Descuie portiera!

— Crezi că sunt proastă? Ai să fugi.

— Nu, spune el. Ți-am promis și am vorbit serios. Acum, urmărește camera.

În timp ce se îndepărtează de mașină și traversează drumul, Eve se uită la camera care se rotește și îl urmărește.

Consiliere

— Nu credeam că ne vor lăsa să ne întâlnim din nou, spune Martha uitându-se la Eve cu încheieturile și mâinile bandajate.

— A fost nevoie de ceva muncă de convingere, răspunde Eve. Cum te simți? Pari obosită.

— Chiar sunt, spune Martha. Este...

Cuvintele se sting.

— Vrei să vorbești despre asta?

Martha o fixează cu privirea, pieptul mișcându-i-se în sus și-n jos în timp ce respiră și se joacă cu degetele în poală. Își trece mâna peste scalpul ras.

— Nu, șoptește ea

Eve dă aprobator din cap.

Martha inspiră adânc și se apleacă în față.

Într-un fel, va fi o eliberare când se va întâmpla, șoptește ea.

Nu credeam... că... că va fi...

Își încrucișează brațele pe piept.

— Nu știu... mormăie ea. Te voi vedea mâine?

— Sper, răspunde Eve.

Martha se cuprinde singură cu brațele.

— Gardianul a spus că nu vom mai discuta cu niciun avocat din oficiu. Că acum există unii virtuali și discuți spre o cameră de unde îți vorbește o voce.

— Știu, am aflat abia ieri. Ai vorbit cu vreunul?

— Nu.

Se uită în gol pe fereastră peste umărul lui Eve.

— Știi, mă bucur că ai plantat copacul. E frumos să vezi ceva în grădină. Ceva normal.

— Dacă te vor duce să vorbești cu unul, nu trebuie să spui nimic.

Martha se uită din nou la Eve.

— Totul se transmite în direct, pentru cei din afară, reia Eve.

— Și cum rămâne cu camerele din celule?

— Fac același lucru.

— Mă urmăresc tot timpul?

— Nu ți-ai dat seama de asta ieri, când le-ai arătat ce scria pe perete?

— Nu neapărat. Pur și simplu m-am gândit că oamenii din birouri ar putea să vadă... Nu știu... Poftim? Se transmite la televizor?

— La televizor, pe internet... Este gratis. Ei bine, e gratis până pe la ora șase a celei de-a șaptea zile.

— Atunci trebuie să plătești?

Eve dă aprobator din cap.

— Ai văzut toate numele de pe perete?

Ea dă din nou din cap.

— Bun, șoptește Martha. Și mesajul meu?

— O, da.
Martha schițează un zâmbet.
— Așadar, ai urmărit tot? întreabă ea.
Eve se foiește în scaun.
— Doar un pic, aseară, răspunde ea.
— Aha, mă bucur că nu ai putut să te uiți acum două seri.
— La care?
Martha ridică din umeri.
— Eram în Celula 3, cred. Cam toate sunt la fel.
Eve își așază mâinile pe masă, ținându-le împreunate.
— Odată, un prizonier mi-a spus că el crede că într-una dintre celule ți se administrează un gaz care te face să ai halucinații.
— Asta trebuie să fi fost. Drăcia naibii!
Martha își suflecă mânecile salopetei și își încrucișează brațele pe piept. Continuă să se foiască pe scaun.
— Probabil că unora li se pare amuzant.
— Poate că li se pare așa unor oameni care sunt mai cruzi.
— Da, și acum pot să și urmărească. De parcă totul ar face parte din programul de divertisment, știi, ca într-o grădină zoologică stranie sau așa ceva.
Își freacă fața cu mâinile și expiră zgomotos.
— Dacă nu ar vedea gazul, atunci nu ar mai fi amuzant, nu-i așa? Aș fi semănat cu o fată nebună, scoasă din minți. Nu se știe niciodată, poate că unor oameni de treabă nu le va plăcea, poate că vor organiza și niște proteste publice, spunând că este... nu știu... împotriva drepturilor omului sau așa ceva. Ai crede că este. Să fii gazat și așa mai departe.
Face o pauză, gândindu-se.
— La ce oră te-ai uitat?
— Cam pe la patru sau cinci, azi-dimineață, spune Eve. M-am trezit și nu am mai reușit să adorm.
— Așadar, m-ai urmărit cum dorm?
— Îmi făceam griji pentru tine. Era... era singura cale prin care puteam să văd ce faci. Te-ai supărat? Ai fi preferat să nu o fac?
— De ce ți-ai făcut griji pentru mine? Pentru că asta-i slujba ta?
Eve se gândește pentru o clipă.
— Presupun că din cauza a ceea ce îți fac. Pentru cât de vulnerabilă te-ai simțit. Nu pentru că ești clienta mea, ci pentru... pentru că ești vulnerabilă. Și singură.
— Pentru că sunt o adolescentă?
— Nu, nu neapărat. Pentru că ești om. Pentru că nu-mi place suferința. Sau durerea. Pentru că-mi fac griji în privința ta. Pentru că mă simt inutilă. Pentru că nu vreau să mori.

Eve o urmărește pe Martha cum se șterge la ochi cu podul palmei.

— Pentru că eu cred că ești speriată.

Respirația Marthei îi bolborosește în piept.

— Nu mă voi mai uita, îi spune Eve.

— Nu contează, răspunde Martha. Doar că e un pic ciudat, asta e tot.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Hm, parcă ești un psiholog care întreabă tot timpul „Vrei să vorbești despre asta?”

— Ei bine, asta e ciudat, spune Eve cu un zâmbet.

Afară, copacii se încovoie în bătaia vântului puternic, iar păsările zboară în zigzag.

Martha se uită în partea laterală a camerei.

— Știi, în fiecare celulă e câte un ceas și toate ticăie la fel de tare. Credeam că mă voi obișnui cu sunetul, dar...

— Îmi aduc aminte de unul dintre prizonieri, spune Eve. Numele lui era Jorge și a reușit să se cațare pe tocul ușii și să smulgă ceasul de pe perete. L-a zdrobit în bucăți.

— Ceasurile se află în interiorul unor cutii de metal.

— Da, de atunci.

Martha rânjește la ea.

— Ai voie să-mi spui lucruri de genul ăsta?

Eve ridică din umeri.

— Ce se va întâmpla cu slujba ta, cu acești noi avocați virtuali?

— Tu ești ultimul meu client, spune ea.

Martha se foiește pe scaun.

— Asta înseamnă că nu mă vei uita?

— Oricum nu te-aș uita, răspunde Eve căutând prin poșetă. În cele din urmă scoate un pachet de biscuiți. De data aceasta cu cremă.

— Mulțumesc! Sunt preferații mei, dar nu vreau să mă îngraș, spune Martha încercând din nou să zâmbească.

Eve pune biscuiții pe masă.

— Mănâncă-i naibii pe toți, îi răspunde ea.

Cu o grijă incredibilă, Martha desface pachetul, ia un biscuit și ronțăie marginea. Eve o privește cum mănâncă.

— De cât timp erai cu Isaac Paige? întreabă ea.

Pentru o secundă, Martha se oprește din mâncat.

Privind-o pe Eve, tot trupul pare să i se încordeze.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu Isaac, cu doamna B. și cu Gus, din High Rises. Știi că o cameră de supraveghere era îndreptată exact spre locul în care pretinzi că l-ai împușcat pe Jackson?

Martha termină de mâncat biscuitul.

— Dacă știi asta, atunci știi și că nu se mai poate face nimic, mormăie ea cu gura plină.

— Păstrează fișiere de rezervă pentru toate camerele de supraveghere.

Martha înghite.

— Nu contează. Nu vreau să trec prin toate astea. Nu vreau să mă gândesc sau să vorbesc despre asta. Nu vreau să fac nimic. Zarurile au fost aruncate.

Mai ia un biscuit din care mușcă jumătate, în timp ce o urmărește pe Eve cum scoate telefonul mobil din buzunar și atinge ecranul.

— Nu ai voie... spune Martha.

Eve își atinge buzele cu un deget ca să-i facă semn să tacă și, cât ține telefonul la ureche, ea și Martha se privesc reciproc.

— Bună, eu sunt. Sunt aici, spune Eve. Aha. Da, e în fața mea. Mănâncă biscuiții pe care i-ai trimis. Ai avut dreptate, sunt preferații ei.

Martha rămâne cu gura căscată. Clipește încontinuu.

— Îi voi da telefonul. Nu, e în regulă, aici nu sunt camere, e în regulă.

Îi întinde telefonul.

— Vrea să vorbești.

Martha se holbează, cu gura căscată.

— Ia-l!

Martha scutură dezaprobat din cap.

— Ia-l, suieră Eve. Este Isaac.

Îi împinge telefonul pe masă.

Cu mâna tremurândă, Martha se întinde lent, atinge telefonul cu degete nesigure și, cu privirea ațintită asupra lui Eve, îl apucă și-l duce la ureche.

— Bună, șoptește ea.

Fără să se mai uite la Eve, umerii i se ridică în clipa în care își aduce genunchii la piept și-i cuprinde cu un braț, apropiindu-se de marginea scaunului și mișcându-se înainte și înapoi.

— Și mie îmi este dor de tine, șoptește ea dând din cap și zâmbind. Ai văzut emisiunea? Și doamna B.? I-a văzut numele?

După o secundă, zâmbetul dispare.

— Nu pot. Nu am...

Își sprijină capul de genunchi.

— Nu pot, spune ea. Nu... Nu pot să le spun asta... Nu am de gând să...

Cu o mână, se șterge la ochi.

— Cine m-ar crede? șoptește ea. Știu... dar dovezile... camera...

Scutură din nou din cap cât îl ascultă pe Isaac vorbind.

— Nu, am discutat despre asta... chiar și cu... Nu, Isaac, te rog... N-am de gând să mă răzgândesc...

Pentru o secundă, se uită la Eve, dar fața i se schimonosește, ochii i se umplu de lacrimi și se cocoșează pe scaunul ei, cu privirea în pământ.

Suspină înăbușit.

— Și eu te iubesc, șoptește ea.

Închide telefonul și-l scapă pe podea. Eve înconjoară masa și, când Martha începe să tremure și să plângă, o îmbrățișează.

6.30 p.m.
Moartea
este
Justiție

Genericul răsună în ritmul bătăilor unei inimi. Pe ecranul albastru-închis se văd puncte albe și se aude un bâzâit. Sigla cu ochiul și cuvintele „Ochi pentru ochi” se rotesc în jurul irisului.

Muzica se oprește. Sigla se mută spre marginea ecranului, unde cuvintele nu se mai rotesc, iar luminile se aprind într-un studio diferit. E o veche sală de tribunal, cu pereți lambrisați cu lemn de stejar. Un podium din lemn, pentru jurați, este plin de spectatori și se văd mese mari din lemn și cinci pupitre din stejar, bogat ornamentate.

Kristina stă lângă o masă flancată de scaune înalte din lemn, în spatele căreia sunt niște panouri, fiind îmbrăcată cu un costum de culoare albastru-electric, cu decolteu adânc și strâmt în talie. Poartă ochelari cu lentile fără dioptrii și o perucă lungă de judecător.

KRISTINA: Bună seara și bine ați venit la *Duminica Judecății!*

Spectatorii aplaudă.

KRISTINA: Ca întotdeauna, la *Duminica Judecății* transmitem în direct din această clădire istorică din centrul Londrei, Old Bailey, care se află aici de la sfârșitul secolului al XVII-lea și a găzduit procesul fraților Kray și pe cel al lui Oscar Wilde. În urma dispariției tribunalelor, a fost salvată de la demolare, fiind transformată în studiouri de televiziune pentru propria noastră emisiune, iar acum găzduiește emisiunea *Sună pentru dreptate*, transmisă de două ori pe zi, șapte zile pe săptămână.

Se oprește ca să zâmbească spre cameră.

KRISTINA: Aici, la Studiourile „Ochi pentru ochi”, suntem nerăbdători să vă prezentăm acest nou concept. Dacă nu ați văzut filmul de prezentare sau dacă nu ați selectat canalul, nu veți fi dezamăgiți dacă o veți face. Pentru voi, oamenii obișnuiți din public, este o ocazie să faceți parte dintr-un complet de judecată și să vedeți acuzații în timp ce vă relatează poveștile lor. Credeți că sunt vinovați? Apăsăți pe sonerie! Vreți să fiți aici? Atunci, accesați pagina noastră de internet pentru detaliile privind cumpărarea biletelor. Este posibil ca biletele să se epuizeze, așadar, accesați pagina cât mai curând posibil!

Spectatorii aplaudă. Dinții Kristinei și colierul ei cu diamante strălucesc în luminile studioului.

KRISTINA: În seara asta, ni se alătură în platou minunatul nostru reporter de teren, Joshua Decker.

Purtând un costum scump albastru, Joshua intră în studio și, cu mâinile ridicate, îi salută pe cei din public, în timp ce toți aplaudă și fluieră. Trecând mai departe, le face semn cu ochiul unora și ia mâna unei spectatoare și o sărută zâmbind.

KRISTINA: Mulțumesc, Joshua, că ni te-ai alăturat! Înțeleg că astăzi nu ai stat prea mult pe teren.

JOSHUA: Am mers doar dintr-o parte în alta a studioului, unde se află minunatul nostru public!

Un murmur răsună printre femei.

KRISTINA: Joshua, știi că în tribunalul de la *Duminica Judecății* trebuie să porți peruca specifică.

Moderatoarea îi dă o perucă albă de judecător – mai scurtă decât a ei. El zâmbeste, o pune pe cap și se întoarce spre cameră.

JOSHUA: Ce spuneți, dragi privitori? Par mai dichisit?

Se aud fluierături. Joshua pozează pentru ei.

KRISTINA (vorbind tare, ca să acopere fluierăturile): Vorbind serios, dragi privitori...

Joshua ridică o mână ca să calmeze publicul.

KRISTINA: În seara asta, exclusiv pe canalul nostru, vă aducem câțiva experți care vor discuta cazul adolescenței criminale Martha Honeydew și care vă vor ajuta să luați o decizie informată în ceea ce privește votarea. Chiar este vinovată, așa cum pretinde? Ne-a furat cu adevărat comoara națională?

În studio e liniște. Camera se apropie de chipul moderatoarei. Are ochii umezi și îi tremură buzele.

JOSHUA: Să-i aducem în studio!

Joshua și Kristina se îndreaptă spre pupitre.

KRISTINA: La pupitrul numărul unu o avem pe cunoscuta doamnă psiholog al vedetelor, Penny Drayton!

Publicul aplaudă în timp ce femeia își ocupă locul la pupitrul îndepărtat.

KRISTINA: Din echipa de criminalistică a City-ului, detectivul inspector Di Hart este la pupitrul numărul doi.

Un bărbat masiv, îmbrăcat într-o uniformă albastră, cu epoleți impozanți pe umeri și un rând de medalii strălucitoare la piept, iese și își ocupă locul. Nu afișează nicio expresie. Privirea îi este rece. Publicul nu prea mai aplaudă.

JOSHUA: Autorul celebrei cărți *De ce ucid adolescenții*, Ian Chobury, la pupitrul numărul trei.

Aplauzele se mai întesesc atunci când intră în studio un bărbat de vârstă mijlocie, care dă ușor din cap, în timp ce luminile se reflectă în chelia lui și în ochelarii groși. Acesta face semn din mână spre public și se așază la următorul pupitru.

KRISTINA: Și, în sfârșit, la pupitrul numărul patru, un chip deja cunoscut spectatorilor noștri și o adăugire de ultim minut echipei noastre de experți de astăzi, *fostul* judecător al Curții Supreme, domnul Cicero.

Acesta își împinge ochelarii pe nas când iese din culise și își ocupă locul, iar mustața îi zvâcnește când încearcă să zâmbească. Își sprijină mâinile de pupitru cu degetele împreunate. Dacă s-ar apropia camera de el, s-ar vedea picăturile de transpirație care i se adună în jurul gulerului de la cămașă.

Aplauzele se opresc. Kristina și Joshua își ocupă locurile acolo unde, cândva, era boxa martorilor. Fiecare ține în mână un ciocânel.

KRISTINA: Cicero, am vrea să începem cu tine. Aceasta este a doua oară când ne vizitezi ca să discutăm cazul despre Martha Honeydew. De ce ești interesat?

El își trece o mână prin părul grizonant.

CICERO: Mă interesează justiția pentru toți. Pentru victime, da. Atât pentru familiile lăsate în urmă, cât și pentru acuzată.

DI HART: Acuzată? *Acuzata* a renunțat la dreptul la justiție când a comis crima!

CICERO: Presupui că este vinovată când, de fapt, este doar *acuzată*. Ce s-a întâmplat cu „nevinovat până la proba

contrarie”?

DI HART: Este cât se poate de vinovată. Oamenii mei au prins-o. Ea a recunoscut-o. Ce mai vrei?

CICERO (strigând): DOVEZI! Vreau DOVEZI! Dovada, pentru numele lui Dumnezeu!

Joshua bate ușor cu ciocănelul în masă. Invitații se opresc și se întorc. El zâmbește.

JOSHUA: Cred că invitații noștri s-au aprins un pic, nu-i așa, Kristina?

KRISTINA: Într-adevăr. Poate îl aducem în prim-plan pe invitatul nostru de la pupitrul numărul trei, Ian Chobury. Ian este autorul câtorva romane polițiste celebre. A scris și din perspectiva criminalului, și din cea a detectivului și, astfel, este în măsură să ne ofere informații despre cum gândesc atât...

CICERO (întrerupând): Este ficțiune!

KRISTINA: ...acuzatul, cât și victima, Jackson Paige. Spune-ne, Ian, cât de importantă este noțiunea de dovadă?

CHOBURY (vorbind încet): Mulțumesc, Kristina! Cred că este important să ne amintim ce sunt dovezile, de ce sunt necesare și pentru ce sunt folosite. În cazurile prietenului nostru erudit, domnul Cicero, pe care le-a prezidat în timpul carierei lui, dovezile aveau, într-adevăr, o importanță capitală, deoarece trebuia să-i informeze pe jurați, ca să-i ajute să înțeleagă crima și să ia o hotărâre. Totuși, sistemul nostru de justiție a evoluat spre unul mult superior, mai corect și mai democratic. *Cu toții* suntem judecători și jurați. Toți avem voci egale...

CICERO: Nu este adevărat!

CHOBURY: Domnule Cicero, vă rog respectuos să-mi permiteți să-mi împărtășesc opinia.

JOSHUA (întrerupând): Domnul Cicero e deschis ca întotdeauna, dar să ne îndreptăm acum spre experta noastră, doamna psiholog Penny Drayton. Mă bucur să te văd din nou, Penny!

El îi face lui Penny semn cu ochiul, iar ea chicotește.

JOSHUA: Ce crezi că ar fi putut să o motiveze pe această tânără să-l ucidă pe Jackson Paige?

DRAYTON: Nu trebuie să cercetezi mult în trecut ca să descoperi care este cea mai probabilă motivație a domnișoarei Honeydew. Dacă îi analizăm copilăria, vedem haosul pe care a trebuit să-l suporte. Un tată care a dispărut înainte de nașterea ei, o mamă care a lăsat-o să aibă singură grijă de ea zile și nopți în șir, pretinzând că lucra, în timp ce ea ieșea în oraș ca să întâlnească bărbați.

CICERO: Asta este o minciună! Și știi că așa este!

DRAYTON: Toate au condus la destabilizarea emoțională a tinerei. Să nu uităm nici de moartea mamei ei. Este fascinant cum toate aceste evenimente i-au afectat personalitatea! Cred că motivația ei a fost gelozia sau invidia. Nu se poate contesta că a avut o viață grea. Fără bani, dragoste, atenție și compasiune, ea a văzut stilul de viață al celor bogați și celebri și și-a concentrat atenția asupra lor. L-a ademenit pe Jackson Paige acolo ca să-l ucidă.

CICERO (strigând): DE CE? DE CE l-ar fi ademenit pe unul dintre *cei mai bogați și celebri* bărbați din lume ca să-l ucidă și apoi să-și *recunoască* fapta? De ce ar face asta?

Cicero lovește cu pumnul în pupitru.

CICERO (strigând): Nu are niciun sens, iar voi nu încercați să aflați!

Kristina lovește cu ciocănelul în masă.

KRISTINA: Liniște, domnule Cicero, vă rog, liniște! Sau vă voi evacua din sală!

Di Hart râde de Cicero.

DI HART: Ea a recunoscut că este vinovată, Cicero, prostule. De ce ar spune-o dacă nu ar fi adevărat?

CICERO: Ei bine, de vreme ce ești inspector, ai putea să faci ceva radical, cum ar fi să te duci și să inspectezi! Pune întrebări! Dacă ești atât de convins că a făcut-o, află de ce! FĂ-ȚI NAIBII DATORIA!

Di Hart se întoarce spre Cicero, cu degetul ridicat, arătând spre el.

DI HART (strigând): Mi-am făcut datoria, cretinule! Am arestat criminala! Am făcut rost de arma pe care a folosit-o și de o mărturie semnată. Am adus-o în culoarul morții, unde îi este locul, și voi fi acolo peste două zile să văd cum o sfâșie curentul electric și îi prăjește creierul, așa cum *merită*. Dacă ți-ai fi făcut datoria cum trebuia în toți acești ani, atunci nu am mai fi avut astăzi criminali pe străzi. *Tu* ai eliberat criminalii. *Noi* nu facem asta. Noi facem străzile mai sigure!

El face un pas spre Cicero.

DI HART (vorbind printre dinți de furie): Martha Honeydew este cât se poate de fără inimă și merită să moară!

Cicero sare din spatele pupitrului, se repede spre Di Hart și îl doboară cu un pumn. Oamenii de la pază vin în grabă. Scaunele cad. Oamenii țipă. Camera se întoarce din nou spre

Kristina și Joshua, care acum stau unul lângă celălalt, cu perucile strâmbe.

JOSHUA (vorbind încet): Ce emoții puternice pentru un caz atât de delicat.

Kristina, cu gura deschisă, se încruntă la el.

JOSHUA: Și niciun moment plictisitor aici, la emisiunea *Duminica Judecății*, dragi spectatori!

KRISTINA: Absolut, Joshua! Este mereu incitant și deseori avem parte de scandaluri! Urmăriți-ne din nou după acest scurt mesaj din partea sponsorului nostru, Cyber Secure, cu toate numerele de telefon importante pentru votare.

Ecranul se face albastru, iar sunetele se estompează. Apare un nor pufos și alb; rânduri de text încețoșat trec prin el. Când un lacăt se închide în colț, textul dispare și, în locul lui, dedesubt, se desfășoară o listă cu toți acuzații și numerele la care pot fi votați.

Eve

Focul din șemineu pâraie și aruncă scântei, iar lumina portocalie se reflectă pe chipul lui Eve și pe al lui Isaac, care stau față în față, concentrându-se.

Pe masa de cafea sunt dosarele și documentele ascunse de Gus, alături de agendele pline cu informații luate de la el, cești goale de cafea și farfurii cu resturi de sandviciuri și ambalaje de alimente.

Max stă în colțul camerei, cu laptopul pe genunchi, uitându-se când la mama lui, când la Isaac și înapoi, țățâind din când în când și privind-și ceasul.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? întreabă el.

Eve își trece degetele prin păr, dar nu își ridică privirea.

— Nu, spune ea. Este mai bine să nu știi.

— Mă tratezi ca pe un copil.

Se aude soneria.

— Cu toate astea nu protestezi când trebuie să răspund la ușă...

Când se ridică și părăsește camera, Isaac se întoarce spre Eve.

— Ar trebui să-i spui, zice el.

— Încerc să-l protejez.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu soțul tău?

— Nu înțelegi.

— Cred că îl expui unui pericol mai mare dacă nu îi spui.

Cicero intră în cameră și se așază lângă Eve. Bagă mâna în buzunarul jachetei, scoate un rând de chei și le aruncă pe

măsuța de cafea. Eve, Isaac și Max le fixează cu privirea.

— Asta ai vrut, nu-i așa? întreabă el frecându-și mâinile rănite.

— Da, dar... șoptește Eve.

— Ai fost grozav astăzi la televizor, Justice, spune Max. Când l-ai lovit pe polițist... asta a fost... uau!

Cicero se întoarce spre el, iar mustața i se lungește într-un zâmbet trist.

— Mulțumesc, nu asta trebuia să fac în mod normal.

— Ba da, răspunde Max și face câțiva pași înainte, concentrându-se asupra cheilor. Astea sunt...?

Ochii îi cad pe buzunărașul de siguranță, cu un blazon familiar.

— I-ai luat cheile?

Cicero se uită la Eve și din nou la Max.

— Ei bine... spune ridicând din umeri. I-au căzut din buzunar.

— Pe naiba, răspunde Max luându-le. L-ai luat la bătaie ca să pui mâna pe astea?

— Nu pot scuza violența, Max, dar uneori e necesară.

— Așa ai făcut, nu-i așa? Ce plănuiești, mai exact?

Eve se ridică și se uită la fiul ei.

— Nu trebuie să spui nimănui...

— Ai încredere în mine, mamă.

Pentru o clipă, ea se oprește privind-l.

— Camera, spune ea. De la pasaj. Funcționa în seara aceea și în seara în care a fost ucisă mama ei. Toate filmările camerelor sunt înregistrate.

Max răsuțește buzunarul cheilor în mâini.

— Știi, nu trebuie să te duci la poliție ca să obții fișierele din calculator. Nu era nevoie să-i furi cheile.

Martha

Fereastra din celula asta este atât de mică, încât cred că aș putea să o acopăr cu mâna dacă aș ajunge până acolo. Nu are geam, iar vântul șuieră prin ea ca un lup sau ca o bestie scoasă din minți care încearcă să se elibereze. Nu este niciun întrerupător pentru bec aici. Nici bec nu există, la fel ca în celelalte, dar este mult mai întuneric. Am căutat unul când a început să apună soarele, apoi am urmărit cum s-a încheșnat totul și marginile tuturor lucrurilor s-au contopit.

Așa o să fie când am să mor? O să dispară tot? O să-mi simt pleoapele grele, ca și când aș adormi? O să doară? Este electricitate. Normal că o să doară. Cât timp o să treacă până

voi leșina? Am să leșin și *apoi* am să mor sau și leșinatul face parte din moarte?

Dumnezeule, este frig aici! Vântul este rece.

Aș vrea, în schimb, să pot muri mâncând tort de ciocolată. Să-l mănânc și să adorm. Nu otrăvită, pentru că ar fi dureros. Poate drogată.

Nu-mi amintesc ultima dată când am mâncat tort de ciocolată. Probabil la doamna B. Face un tort tare bun.

Doamna B. crede în Dumnezeu. După ce Ollie a fost arestat, s-a rugat la Dumnezeu pentru eliberarea lui, dar asta nu a folosit la nimic. Așa a spus ea. A spus că Dumnezeu a pierdut o luptă, dar nu și războiul, și știa că va avea grijă de Ollie până când îl va vedea din nou.

A consolat-o gândul că îl va revedea.

I-am adus aminte de mama și a spus că Dumnezeu pierde multe lupte, dar nu avea niciun răspuns pentru asta.

De fiecare dată când a murit cineva apropiat, cumva, am *știut* că era bine. Pare stupid, pentru că nu erau bine, erau morți, dar credeam că am să înțeleg cumva că erau liniștiți sau ceva de genul ăsta, dar niciodată nu am simțit asta în legătură cu mama.

A murit. S-a terminat.

În două zile voi muri și eu. S-a terminat!

Mi-ar fi mai ușor dacă aș fi credincioasă.

Toate gândurile și amintirile despre tine vor dispărea, Isaac. Va trebui să rememorezi momentul în care ne-am cunoscut, serile noastre în parc, plimbările prin pădure, clipa în care ai cunoscut-o pe doamna B., prima dată când ne-am ținut de mână, primul nostru sărut, prima dată când am făcut dragoste. Va trebui să porți cu tine toate amintirile, dar când vei muri va fi ca și când nu s-au întâmplat niciodată.

Ca și cum noi nu am existat niciodată.

Nimic de arătat, niciun semn, nicio înregistrare.

Dumnezeule! Cine își va aminti de mama când nu voi mai fi?

Iisuse! Dumnezeule! La naiba, mamă, îmi pare rău!

Îmi amintesc cum îmi strângeai mâna în fața școlii, cum mă îmbrățișai când mergeam la culcare, cum strigai să vin să beau ceai, dar nu îți mai văd chipul. Cu ochii închiși îl văd în fotografii, într-un parc, la o nuntă, închinând un pahar, înțepenit în acel moment, dar acum nu ești în fața mea.

Te aud plângând, certându-te la telefon cu oamenii cărora nu le poți plăti datoriile.

Ai avut o viață grea. Mereu ai încercat să faci lucrurile mai bune pentru mine.

Mă gândesc la tot ce-a fost. Îmi alung gândul de la supărările tale și îmi amintesc. Te aud râzând.

•

Este Crăciunul. Suntem la doamna B., la masă cu ea și Ollie. Am economisit bani pentru că nu am cumpărat biscuiți, ci i-am făcut eu și cu Ollie. Nu ne pricepeam, dar nu conta. Am scris pe răvașe glume care nici măcar nu erau amuzante și le-am folosit.

Citești una... Îmi amintesc...

„De ce poartă vacile clopot?”

„Pentru că nu le funcționează coarnele”.

Nu este amuzant, dar tu râzi și, când ne uităm la tine, începem să râdem și noi. Nu ne putem opri. Mă doare burta. Văd cum îți ștergi lacrimile cu mâna, dar încă nu-ți văd toată fața. Dar nu contează. Îți ascult râsul. Îți aud fericirea. Ești mama mea și sunt mândră. Mă bucur că sunt fiica ta.

Păstrează amintirea asta pentru mine, doamnă B.! Erai acolo, îți vei aminti și tu. Păstrează amintirea pentru mine după ce nu voi mai fi! Păstrează-o în siguranță! Păstrează-o!

•

Orele trec.

Mi-e frig. Îngheț.

Celula devine mai întunecată, iar acum fereastra este singurul lucru luminos de aici. Mă întreb cum arată luna în noaptea asta. Trebuie să fie mare, pentru că este atât de multă lumină afară încât pot să văd norii pe cer.

Vântul suflă mai puternic.

Degetele de la mâini îmi sunt înțepenite, iar cele de la picioare amorțite.

Creierul vrea să calculeze câte ore mi-au mai rămas, dar eu nu îl las.

Simt frigul în oase.

Poate am să mor înghețată în noaptea asta. Vor veni la prima oră și eu am să fiu un cub de gheață, iar ei vor trebui să-mi rupă brațele și picioarele ca să mă îndrepte. Or să mă ridice și or să mă scape pe pământ, iar eu am să mă sparg într-un milion de bucăți. Probabil că vor tot continua cu șarada asta și vor pune toate bucățile rupte și înghețate pe scaunul electric.

„Nu pot să-mi petrec noaptea așa”, mă gândesc.

Tremur.

Aud un fel de țâcănit ritmic sau niște bătăi și privesc împrejur, încercând să-mi dau seama ce este, gândindu-mă că voi reuși să văd ceva în întuneric și poate c-am să văd un șoarece cum fuge prin fața mea sau un păianjen uriaș care vrea să mă intimideze țâcănind din colți.

„Ție îți clănțâne dinții”, îmi spun.

Trebuie să mă încălzesc sau cel puțin să fac în așa fel încât să nu îmi fie și mai frig. Încerc să mă gândesc la ce să fac, dar nu pot.

„Hipotermia afectează funcțiile creierului”.

Îmi doresc să fi avut la îndemână ceva mai mult decât cearșaful ăsta jalnic.

„Bate la ușă, cere o pătură, o pilotă!”

Mda, sigur. Nu mă pot mișca. Sunt obosită.

Îmi curge nasul acum. Deși, dacă ar îngheța, nu ar mai curge. La nas am țurțuri de muci.

Poate că au renunțat la tortura psihologică și acum trec la cea fizică.

Tremur și mă înghesui ca și când am patru ani și trebuie să-mi fac nevoile. Nu pot rămâne pe loc. Îmi bag mâinile sub pernă. Mă răzgândesc. O strâng la piept.

„Ține-ți inima caldă!”

Nu-mi simt picioarele.

„Îmi doresc să fi fost cu mine, Isaac, mă gândesc. Să mă încălzești. Să mă ții în brațe”.

„— Sunt, îmi spune el în mintea mea. Sunt aici lângă tine. Uită de frig! Ridică privirea spre cer alături de mine! Încă putem împărți cerul.

— Totuși, trebuia să se termine, nu-i așa?

— Dacă tatăl meu nu ar fi...

— Am fost naivi.

— Nu, eram îndrăgostiți.

— Eram?

— Suntem”.

CELULA

6

Martha

Un sunet ciudat mă trezește dintr-un vis frumos în care erai cu mine.

În vis, simțeam căldura brațelor tale în jurul meu, respirația ta pe pielea mea, bătăile inimii tale, mișcările pieptului tău în timp ce dormeai. Probabil că mi-a făcut inima să pompeze sângele prin corpul meu înghețat.

Mi-a amintit de timpul petrecut în pădurea Bracken, când stăteam întinsă pe o pătură cu razele apusului pe chip și mă blestemam pentru că m-am îndrăgostit de tine. Mai fericită decât am fost vreodată, dar așteptând prăbușirea atât de răsunătoare care urma să ne distrugă viețile.

Pârâitul devine mai puternic; nu mă mai gândesc la tine și mă ridic.

Celula asta nouă este minusculă. Este spațiu doar pentru saltea, pentru vasul de toaletă prins în perete și lavoarul de lângă el. Nu există fereastră, ci doar o gaură argintie, fără geam și e prea mică pentru a avea nevoie de gratii.

Mă mișc ușor în pătratul de lumină solară care intră prin ea.

Pârâitul se aude ca și când ar veni dintr-un difuzor, dar nu văd niciunul nicăieri.

S-a oprit. Nu se mai aude.

Liniștea este ciudată acum.

Aștept.

„Moartea, spune o voce, un sfârșit permanent al tuturor funcțiilor vieții dintr-un organism. Sfârșit. Distrugere. Crimă sau omor”.

Nu îmi dau seama de unde se aude.

„A omorî: a ucide. A lipsi de viață. A cauza durere extremă sau disconfort. A cauza moartea cuiva”.

Parcă e fostul meu profesor de engleză. Tărăgănat și monoton.

„A muri”.

Cred că se aude mai tare.

„A înceta să mai trăiești. A deceda. A pieri”.

O, Dumnezeuule!

„A nu mai funcționa. A te opri. A trece treptat. A te stinge. A te prăbuși. Rezultatul crimei”.

Mă întind pe jos și-mi trag perna peste cap.

„Crimă: uciderea altei persoane, fără justificare sau scuză. A-i pune capăt. A distruge. A ucide brutal sau inuman. Mai

ales provocând durere”.

Oare cât timp o să se mai audă?

„Durere: un sentiment neplăcut...”

Serios...

Casa familiei Stanton

— A fost doar o promisiune, spune Cicero când scoate cardul de memorie, închide calculatorul și se uită la Isaac.

— O promisiune nu înseamnă nimic pentru tine? întreabă Isaac.

— Nu și dacă cineva nevinovat va muri dacă o respect! spune Cicero aruncând cardul pe masă. Cum ai putut să faci asta?

— Din respect pentru ea! Pentru că nu sunt vreun adult care crede că știe ce e mai bine, când de fapt nu știe! Ea știe ce face. Amândoi știm.

— O vor ucide! strigă Cicero.

— Crezi că vreau să facă asta? spune Isaac. Nu crezi că aș prefera ca ea să spună adevărul și să lupte?

— Sincer? Nu!

— Ea are dreptul să decidă! Trebuie să respect asta! La fel și tu!

Isaac ia cardul de memorie de pe masă și se grăbește spre ușă.

— Nu poți să-l iei! strigă Cicero după el.

Isaac se oprește și se întoarce, fixându-l cu privirea pe Cicero, care este exasperat.

— Nu mai crede că știi ce e mai bine, spune el pe un ton măsurat și controlat. Pentru că nu știi mereu. Nici eu nu știu. Sau Martha, sau Eve, sau chiar Max, sau tipul acela dezordonat, Gus, din High Rises. Dar împreună am putea ști și trebuie să avem încredere unul în celălalt, ca să facem ce este corect.

— Pot s-o fac. Cu ceva ajutor din partea lui Max și sprijin de la voi și puțină *credință* că voi face lucrul corect, pot face asta. Crede-mă!

După ce pleacă și ușa se închide fără zgomot, Cicero se plimbă prin cameră.

— Iisuse Hristoase, spune el trecându-și mâna prin păr. Iisuse Hristoase!

Își ia sacoul de pe spătarul scaunului și iese repede după Isaac.

Tăcerea se lasă în casă, iar când Eve se așază la masă ținându-și capul în mâini, Max intră în cameră. Aruncând o privire spre mama lui, trece prin bucătărie, toarnă apă într-un fierbător și îl pornește.

Eve nu se mișcă.

Pune o lingură de cafea într-o cană și scoate laptele din frigider. Cu toate acestea, Eve nu se mișcă și nu scoate niciun cuvânt. După ce fierbe apa, umple cana, adaugă lapte, îl amestecă și pune cana în fața mamei lui.

Ea își ridică privirea.

— Mulțumesc, îi șoptește.

El se așază în fața ei, ia un biscuit din pachet și îl pune alături de cană.

— Tu ce crezi, Max? îl întreabă.

Max închide ochii, lăsând liniștea să îl învăluie.

— Despre Isaac și Martha? Cred că se iubesc, îi răspunde în cele din urmă.

Martha

Martha stă pe un scaun rotativ alb, într-o cameră mică și albă. În fața ei nu se află nimic altceva decât un ecran de calculator.

— Bună, Martha, spune o voce înceată și metalică din spatele ecranului.

Martha nu răspunde.

— Ce mai faci azi?

Fiecare silabă este pronunțată sacadat, cuvintele ciudate sunt rostite pe un ton vioi, simulând vocea umană.

Martha se rotește pe scaun când spre stânga, când spre dreapta.

— Ne-ar plăcea să discutăm cu tine.

Ea se rotește în continuare, oprindu-se cu spatele la ecran.

— Ești prima utilizatoare a noului nostru serviciu de consiliere computerizată – consilierul virtual.

Martha se scarpină în cap.

— Spectatorilor de acasă le-ar plăcea să te întorci. Le-ar plăcea să-ți vadă fața.

Ea nu se mișcă.

— Pentru a beneficia din plin de consilierea noastră virtuală este necesar să te întorci.

Se aude un zbârnâit, iar scaunul începe să se miște singur. Martha se opune, împingând podeaua cu picioarele goale, dar tot se rotește, oprindu-se cu fața la ecran.

Martha se mișcă pe scaun, își ridică picioarele și se întoarce astfel încât i se vede doar spatele în ecran.

— Este necesar să te întorci.

— Du-te naibii, spune ea.

Luminile se sting, iar în cameră se lasă întunericul. Undeva, o ușă se deschide scârțâind.

— Hei! strigă Martha.

Sunetele înăbușite ale unor pași se aud în întuneric. Niște chei zăngăne, câteva trupuri se foiesc, se aud zgomote înfundate și un strigăt slab.

Este liniște.

Luminile se aprind din nou.

Martha, roșie la față, este legată de scaun.

— Mulțumesc pentru cooperare, spune vocea. Am vrea să știm cum te simți astăzi.

Martha nu răspunde.

— Mai sunt treizeci și patru de ore și cincisprezece minute până la posibila ta execuție. Corectez: treizeci și patru de ore și paisprezece minute. Cum te simți?

— Vreau să vorbesc cu Eve. Ea este avocata mea desemnată, spune Martha.

— Postul de avocat desemnat nu mai există. Doamna Eve Stanton nu mai este avocata ta. Noi, CV – consilierii virtuali îți vom furniza toate cele necesare. Poți să vorbești cu noi, în schimb.

— Nu vreau să vorbesc cu voi.

— Cu baza noastră de date nelimitată de experiențe virtuale, te putem ajuta să-ți gestionezi emoțiile și, astfel, să ne împărtășești problemele, sentimentele și secretele tale. Ai vrea să ne împărtășești un secret acum?

— Nu, răspunde Martha.

— Ne pare rău să auzim asta. Simțim stresul din vocea ta.

— *Stres?* Sunteți surprinși? Știți cum este! se răstește la cameră, după care tace brusc.

— Vrei să ne împărtășești sentimentele tale?

— Nu, răspunde din nou.

— Ne-ar plăcea să ne împărtășești sentimentele tale. Sau poate ai o problemă pe care ai vrea să o discuți.

— De fapt, da, da, am o problemă. Poți să o rezolvi pentru mine?

— Putem asculta și empatiza. Putem să-ți sugerăm metode prin care să gestionezi optim problema.

— Bine. Problema mea este că toți sunteți niște nenorociți.

— Ne pare rău să auzim asta. Cu toate că simțim că problema ta se naște dintr-un punct de vedere subiectiv...

— Dintr-un punct de vedere subiectiv și din nenorocita de *tortură*.

— ... și ți-am sugera să privești problema obiectiv. Asta ar putea să-ți calmeze suferința:

— Nu am terminat.

— Te rugăm să continui.

— Am multe probleme. Să le discutăm pe toate?

— Este sarcina noastră să te asistăm atunci când ai nevoie.

Dacă te va ajuta să discuți despre toate problemele tale, atunci le vom discuta pe toate.

— Mulțumesc! Prima mea problemă, lăsând la o parte toate... *rahaturile*... care se petrec în celule, este că nu am niciun biscuit, iar asta mă întristează. Îmi lipsesc biscuiții!

— Ne pare rău să auzim că ești tristă și că nu ai biscuiți. Serviciul de pe culoarul morții în care ești încarcerată oferă trei mese pe zi și niciuna nu include biscuiți. Căutând în baza de date, aflăm că nu există planuri viitoare de includere a biscuiților în meniu și, examinând situația ta, pare puțin probabil să fii eliberată. Așadar, pe viitor, îți recomandăm să eviți comiterea crimelor care rezultă în încarcerarea ulterioară. Sperăm ca asta să-ți rezolve problema.

Ea dă din cap.

— Corect! Ei bine, a doua mea problemă este că mi-ar plăcea să văd din nou un copac înainte de a muri. Este frumos să văd ceva verde.

— Ne pare rău că serviciul actual nu include folosirea copacilor. Totuși, pentru că vrei să vezi ceva verde, suntem bucuroși să te informăm că în această seară se servește mazăre.

— Minunat, răspunde Martha. Mulțumesc!

— Ai o a treia problemă?

— Da! Spune-mi calculatorule, chestia asta se transmite la televizor?

— Da.

— Este în direct? Câți oameni urmăresc?

— Este în direct. Examinând statisticile prezente, estimăm că acum sunt aproximativ... douăzeci și unu de milioane de telespectatori.

— Uau, sunt mulți.

— Se estimează că execuția ta va atrage un număr mult mai mare. Țelul nostru este să depășim 24,15 milioane, numărul de privitori care se uită pe acest canal ca să afle noutăți despre asasinarea lui Kennedy.

— Aș putea să-l întrec pe Kennedy.

— Statisticile prezente te plasează în primii douăzeci.

— Pariez că ți-ar plăcea să fie și mai mulți, nu-i așa?

În spatele ecranului, mecanismul calculatorului pare că țâcăne și zbârnâie.

— Suntem aici ca să discutăm despre nevoile tale. Noi suntem consilierii tăi virtuali, iar țelul nostru este să te sprijinim.

— Da, da, dar și mai mulți oameni... Te-aș putea ajuta cu asta.

Calculatorul nu răspunde.

— Chiar am un secret...

Calculatorul nu spune nimic.

— Aș putea să le spun spectatorilor voștri ceva care să-i șocheze atât de mult, încât o să le vină greu să creadă... Dar e ceva ce aș putea dovedi.

— După ce ți-am analizat atât trecutul, copilăria, familia și prietenii, cât și dosarul școlar și opțiunile de viață, pare puțin probabil să ai într-adevăr un secret care i-ar șoca pe privitori sau care le-ar cauza dificultăți în a-l crede. Prin urmare, din nefericire, răspunsul nostru este că nu te credem.

— Dar sunteți curioși.

— Nu te credem.

Martha reușește să ridice un pic din umeri, iar sprâncenele i se ridică întrebător.

— Deși nu credem că secretul tău va șoca, ești liberă să ni-l împărtășești acum dacă vrei. Dacă ni te destăinuie, ai putea să te odihnești mai bine.

— Am să mor curând, de ce aș mai avea nevoie de odihnă acum? Nu, dacă vreți să știți, puteți face ceva pentru mine.

În cameră este liniște. Pe marginea ecranului clipește o lumină roșie.

— Spune-ne secretul tău.

— Nu! mai întâi trebuie să faceți ceva pentru mine.

— Spune-ne despre ce este vorba și vom putea negocia.

Martha închide ochii în timp ce se gândește și își întinde mâinile în chingile care le țin.

— Bine. Sunteți de acord să mă lăsați să o văd din nou pe Eve chiar acum, imediat? Vreau să o văd acum și vă voi spune despre ce este vorba.

— Nu credem că putem avea încredere în tine.

— La naiba, răspunde Martha.

— Credem că ne este greu să dăm de doamna Stanton.

— Nu cred. Cred că este deja aici.

Este liniște din nou.

— Suntem de acord să o vezi pe doamna Eve Stanton încă o dată.

Martha își înăbușă un zâmbet.

— Bun. Să spunem că secretul meu are legătură cu Paige și relația mea cu el.

Curelele din jurul încheieturilor mâinilor ei se slăbesc.

— Ne vei spune secretul tău după ce vorbești cu doamna Eve Stanton?

Ușa se deschide și intră un gardian.

Martha scutură din cap.

— Nu. Vă voi spune secretul meu, tot ce știu, când voi avea ultimul cuvânt. Chiar înainte de a muri.

Isaac

— Ce faci? șuieră Isaac.

Pe ecranul imens al televizorului atârnat de peretele din fața lui, urmărește cum gardianul o conduce pe Martha. Imaginea camerei albe de consiliere este înlocuită de ecranul albastru al studioului unde stă Kristina, cu gura deschisă, buzele roșii simulând groaza, și cu ochii conturați cu rimel, privind spre cer. Lângă ea, sigla cu ochiul și cuvintele se rotesc încet.

— Închide porcăria aia!

Mama lui Isaac intră în cameră. Este îmbrăcată cu o pereche de pantaloni roz din velur și un tricou alb. Fața îi strălucește în timp ce se tamponează cu un prosop. Părul îi este un pic ud.

— Ca și când nu ar fi destul că mi-am pierdut soțul, acum trebuie să-i văd fața fetei ăsteia pe oriunde mă duc.

— A fost și tatăl meu.

— Într-un fel. Dar acum nu pari prea afectat de asta, nu-i așa?

— Haide, Patty! Știi cum era el. Știi ce căuta în High Rises.

— Dacă ai de gând să-i spui tată, ai putea să-mi spui și mie mamă.

— Îmi amintesc de mama. A fost o femeie mai bună decât ai putea fi tu vreodată.

— Dacă ți-ai aduce aminte de ea, ți-ai aminti că era o curvă!

— Se culca cu bărbați pentru bani ca să poată mânca și să mă hrănească pe mine. Era singurul mod în care puteam supraviețui. Care este scuza ta?

Lovitura palmei ei îi înțepă fața, iar el suspină stupefiat.

— Indiferent ce făcea el, spune ea printre dinți, nu înseamnă că merita să moară.

— Ochi pentru ochi? spune el fixând-o indignat cu privirea pe Patty, urma roșie a palmei fiind vizibilă pe obraz.

— Mda, ochi pentru ochi. L-a ucis! Așadar, merită să moară.

— O regulă pentru ei, o regulă pentru noi, nu-i așa? În orice caz, chiar ea l-a ucis?

— Dumnezeuule, Isaac, ești la fel de naiv pe cât pari? Știi cine este ea, avea toate motivele să-l rănească pe tatăl tău. Nu credeam vreodată că o va face.

— Despre ce vorbești?

— Trebuie să plec.
 — Nu, mamă.
 El o apucă de încheietura mâinii și o oprește.
 — Dacă acum îmi spui mamă, înseamnă că vrei ceva.
 Se uită la mâna lui care o imobilizează.
 — Isaac, dragule, nu te supăra. Știu că este tulburător. Ce vreau să spun e că sunt șocată, dar tatăl tău a fost un prost. Unii ar putea spune că a căutat-o cu lumânarea. Credeam că va fi mama, și nu fiica...
 Ridicându-i mâna, el își apropie fața de a ei.
 — El a călcat-o cu mașina pe mama ei, șoptește Isaac, dar nu despre asta vorbești, nu-i așa? Ce știi?
 — Multe lucruri, dar nu te privește niciunul.
 — Lucruri în legătură cu Martha? o întreabă dându-i drumul la mână. Cred că ar trebui să discutăm.
 — Eu nu cred că trebuie, spune ea îndreptându-și hainele și părul. Trebuie să plec.
 — Mamă, este important.
 — La fel și prânzul cu prietenii mei.
 — Mai important decât să vorbești cu fiul tău?
 — Nu am niciun fiu, spune ea. Și, dacă-ți vrei binele, ai face bine să te hotărăști de partea cui ești.

Martha

„Să nu ucizi, spune vocea. Este una dintre cele zece porunci, cunoscute sub denumirea de Decalog, care se...”
 Ușa spre celula Marthei se deschide, iar Eve intră.
 „... regăsește de două ori în Biblia ebraică...”
 — Nu uita de cameră, șoptește Martha în timp ce se ridică de pe salteaua așezată direct pe podea.
 „... prima dată în cartea Exodului...”
 Eve dă din cap.
 — Ce e cu vocea aia? spune ea.
 „... apoi în Deuteronom...”
 — Un fel de comentariu moralist al zilei, spune Martha pe un ton indiferent. Am auzit și definiții ale cuvintelor toată dimineața.
 „... Unii spun că Dumnezeu a scris...”
 Eve se încruntă la ea.
 — Cum ar fi definiția crimei și a verbului „a ucide”, adaugă Martha. Ce e moartea, chestii din astea.
 „... cele zece porunci pe lespezi din piatră...”
 — Se pare că au trecut la morala religioasă acum, continuă ea. Nu-ți vine să crezi câte rahaturi am aflat.
 „... și i le-a dat lui Moise...”

Martha se așază pe podea. Este trasă la față și are cearcăne la ochi. Deschide gura ca și când ar face un efort teribil să o poată controla.

— Nu ai... Nu, nu contează.

„... *pe muntele Sinai*...”

— Va trece la islam, mormăie ea. Pare că e o serie. Cel puțin sonorul este dat mai mic decât la definițiile cuvintelor.

„... Coranul include versete similare acestora, pe care unii învățați le numesc...”

— Vezi?

Eve dă din cap și se așază lângă ea.

— Mai bine uită-te la mine, spune ea. Încearcă să ignori asta o vreme. Ascultă-mi vocea.

Martha se foiește și se întoarce spre ea.

— Mda, spune ea.

„... instrucțiuni, care...”

— Celula asta e minusculă, șoptește Eve. Nu am mai fost aici.

Martha ridică din umeri.

— Nu am nevoie de multe, spune ea.

— Pare mai mică decât la televizor, continuă Eve, iar tavanul pare mai jos.

— Seamănă cu un sicriu, spune Martha. Dar este mai cald decât în ultima, deci...

Cele două stau pe saltea, cu spatele la cameră. Eve își lasă geanta lângă picioare și o deschide.

„... apar de două ori în Coran...”

— Doar atât am reușit să iau, șoptește ea și scoate o rămurică lungă abia cât mâna ei, cu frunze galbene aurii. Și nici măcar nu este verde.

Martha zâmbește.

— Am spus că vreau să văd ceva înverzit gândindu-mă la tine, spune ea. Chiar ai făcut o diferență.

— Mulțumesc, răspunde Eve. Cred că ți-o vor lua, dar...

Ea ridică din umeri. Vocea continuă, dar Martha își freacă degetele de coaja dură și de frunzele uscate, încercând să ignore vocea.

— Am fost acasă la Gus, șoptește Eve.

Martha se uită la ea.

— Ai luat...?

Cu grijă, Eve își duce degetul la buze și dă imperceptibil din cap.

— Am citit totul, șoptește ea.

— Chiar și...?

— Scrisoarea mamei tale? Da!

Eve scoate un pachet de biscuiți din geantă, îl deschide și îl pune în fața Marthei, ascuns de vederea camerei.

— Ai fost șocată?

— Nu, șoptește Eve. Totul are sens acum. *Tu* ai fost șocată când ai citit-o?

Martha ia o gură și mestecă fără să se grăbească în timp ce înghite și privește pieziș spre Eve.

— Îmi pare rău de mama.

Eve dă din cap.

— Înțeleg asta, spune ea. Cine mai știe?

— Nu pot fi mulți, altfel el nu ar fi încercat să păstreze secretul.

— Crezi că va schimba situația?

— Doar treaba asta, nu. Dar există mai multă muniție ca să-i facem să asculte. Ei bine... să-l asculte pe Isaac, în orice caz.

— Știi că funcționa camera de supraveghere de la pasaj în seara când a fost accidentată mama ta? întreabă Eve.

Martha se întoarce spre ea.

— Nu, nu am știut.

— Ai putea dovedi că el a ucis-o pe mama ta.

— Totuși, nici înregistrarea nu este suficientă să rezolve ceva, nu-i așa?

— De ce?

— Tot ce face este să arate că am avut motivul perfect!

— Mânie și răzbunare?

Martha dă aprobator din cap.

— De ce tu și Isaac nu v-ați gândit bine la toate astea, înainte?

— Hmm. Vezi tu, uiți ceva fundamental.

— Ce?

— Că până când Jackson nu a apărut în acea seară, nu puteam face nimic. Aveam hârtiile pe care le-a furat Isaac și scrisoarea mamei, dar nu puteam face nimic cu ele. Oricine avea influență nu ne-ar fi ascultat. Niciun polițist nu s-ar fi atins de ele. Niciun politician, niciun ziarist. Și, chiar dacă ar fi ascultat, dacă ar fi fost interesați sau orice altceva, nu ar fi putut face nimic. El avea prea multă putere. Nu am vrut decât să se afle adevărul și să se facă dreptate pentru mama și Ollie, dar împreună, eu și Isaac, ne-am dat seama că putem face mai mult dacă am fi găsit o cale. Presupun că este stupid – cine suntem noi ca să facem ceva? Ar trebui să fie cineva ca tine sau Cicero. Nu adolescenți, dar...

Ridică din umeri, aruncă firimiturile de biscuit din poală și privește din nou spre Eve.

— Până când Jackson nu cădea la pământ cu o gaură în cap, iar poliția nu venea cu sirenele și luminile lor albastre și toate astea, nu puteam să ducem la capăt planul. Brusc, la picioarele mele se află cadavrul unuia dintre cei mai cunoscuți oameni din țară, poliția pe drum, cel mai probabil și presa, iar eu știu ce să fac. Planul, dacă îl poți numi așa, consta din câteva cuvinte schimbate între noi în minutele de dinainte de sosirea poliției. Înainte de asta, totul era doar speranță.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

Ea se apleacă spre Eve și vorbește mai încet.

— Deoarece vine o vreme când trebuie să alegi apatia sau acțiunea. Aș fi putut să plec și să dispar iar în umbră și să continui să trăiesc de pe azi pe mâine, privind nedreptățile adunându-se în jurul meu, gândind „dacă aș fi făcut asta sau cealaltă”, „iată o altă persoană ca mama sau Ollie”, sau aș fi putut să rămân și să spun lumii că m-am săturat, așa cum au făcut-o *mulți* alții, și să suport consecințele și să mă rog ca aceste consecințe să poată schimba viitorul.

— Dar, Martha, până să se afle toate astea, când vei rosti ultimele cuvinte sau când Isaac va spune ceva la discursul victimei, oamenilor nu le va părea brusc rău pentru tine și nu vor vota pentru nevinovăția ta și, chiar dacă ar face-o, ar fi prea târziu.

Martha pufnește.

— Asta nu are legătură cu viața mea. Dacă ar fi avut, nu aș fi pledat vinovată. Are legătură cu ceva mai mareț. Mâine am să mor, dar oamenii vor afla adevărul despre mama și Ollie și despre Jackson și despre toate lucrurile în care era implicat. Și, odată cu asta, sper că o nouă justiție o să aibă șansa să se nască. Una mai corectă, în care oamenii vor avea ochii deschiși și nu vor fi păcăliți de publicitate și de presă.

— Ești sigură că vrei să mori pentru o speranță *nesigură*?

— Dacă nu aș fi crezut că măcar pot urni puțin lucrurile, atunci, ce rost ar mai fi avut?

— În tot timpul pe care l-am petrecut aici, Martha, nicio persoană nu și-a recunoscut vinovăția atât de ușor și nu a fost atât de deschisă față de propria moarte. Nu știu ce să cred despre tine. Simt că te-am dezamăgit.

O clipă, Martha o fixează cu privirea pe Eve.

— Serios? șoptește ea. Nicio persoană nu și-a recunoscut vinovăția atât de ușor?

Eve scutură din cap și se încruntă.

Martha se apleacă.

— Și soțul tău? șoptește ea la urechea lui Eve.

Lui Eve i se taie respirația.

— Știm cu toții în Rises, continuă Martha. Nu el l-a ucis pe bărbat. *A fost* legitimă apărare, dar pariez că și-a asumat vina pentru ca tu să poți trăi, ca să poți fi acolo pentru Max.

— Martha, nimeni... Max nu... i-am spus lui Jim să nu... Eu nu...

— Nu știe nici măcar Cicero?

Ea scutură din nou din cap.

— Știu că de asta mă înțelegi și știu că înțelegi de ce fac asta.

Ușa din spatele lor se deschide din nou. Eve împinge biscuiții sub saltea și își ia geanta.

— Este timpul să pleci, doamnă Stanton, spune gardianul.

Cele două se ridică.

— Nu voi putea să te mai văd, șoptește Eve.

— Ce se întâmplă mâine?

— Mâine? repetă Eve și o ia de mână. Ți vei petrece ziua în Celula 7. Este mai mare decât asta. Ai văzut-o la televizor? La emisiune?

— Am văzut-o când a fost executat Ollie... Dar nu îmi amintesc.

— Am spus că este timpul să pleci, spune gardianul.

— Și scaunul este acolo.

— Scaunul? Scaunul care... unde eu voi...

Vocea Marthei se sparge. Eve dă din cap.

Martha vrea să facă un pas spre ea. Pentru o secundă, se oprește, apoi închide ochii și își lasă capul în mâini.

— Sunt speriată, șoptește ea.

Încet, Eve îi ia mâinile de pe față.

— Nu te voi uita niciodată, spune ea cu ochii înlăcrimați.

Martha respiră sacadat, corpul îi tremură când o cuprinde panica și înghite aerul ca să se liniștească.

— Mâine, șoptește Eve, închide ochii și imaginează-ți copacul în bătaia vântului. Fii pasărea care stă pe ram, apoi zboară.

Martha se apleacă spre ea.

— Spune-i lui Isaac... Spune-i că îmi pare rău... Spune-i... că îl iubesc.

Gardianul o trage pe Eve, iar lacrimile îi curg șiroaie pe obraji.

— Îi voi spune, strigă ea în timp ce este târâtă afară. Promit! Îi voi spune!

Ușa se trântește, iar înăuntru Martha se prăbușește pe saltea. Se întoarce cu spatele la cameră și trage pătura în jurul ei.

— Fii cu mine, Isaac, șoptește ea și închide ochii. Ține-mă în brațe și fă-mă să nu mă simt atât de singură.

În mintea sa, el este în spatele ei și o ține în brațe. Îi șoptește la ureche că o iubește și că vor fi mereu împreună.

***Moartea
este
Justiție***

Emisiunea se difuzează în direct de câteva ore. Luminile sunt diminuate. În umbră, Kristina stă pe locul ei obișnuit din capătul biroului lung, iar Joshua este lângă ea. În dreapta, ecranul o arată pe Martha stând pe saltea, cu spatele la cameră.

Celula pare mai mare, mai curată, mai luminată, mai albă. Salteaua pare mai groasă, păturile, mai moi, iar mâncarea neatinsă din tavă, mai apetisantă.

KRISTINA: Tocmai de aceea este necesar să eliminăm postul de avocat-consilier desemnat. Vedeți dumneavoastră, problema cu interacțiunea umană este că emoțiile și sentimentele pot influența judecata.

JOSHUA: Chiar pare că Stanton a început să se atașeze, într-un fel, de acuzata noastră.

KRISTINA: într-adevăr și, pur și simplu, nu este corect. Trebuie să fii detașat profesional. Această femeie o simpatizează de când era în Celula 1.

JOSHUA: Mă întreb totuși, Kristina, dragi privitori, dragi spectatori, dacă această simpatie este cauzată de propria experiență tragică.

KRISTINA: Nu prea tragică!

Joshua se uită rapid la Kristina.

JOSHUA (râzând): Ei bine... îmi imaginez că execuția soțului este destul de stresantă, Kristina!

Se întoarce spre spectatori, iar ei râd cu el.

JOSHUA: A fost un caz infam. Jim Stanton, soțul ei, a fost executat pentru uciderea unui bărbat despre care a pretins că l-a atacat. A spus că a fost legitimă apărare, iar crima a fost un accident. Opinia publică s-a schimbat așa cum nu am mai văzut până atunci: 92% au votat „nevinovat” până în seara din Celula 6, când un document al poliției ajuns la presă a arătat că bărbatul a murit din cauza unei lovituri în *ceafă*. Așadar, nu a fost autoapărare, ci un atac laș.

KRISTINA: Cu siguranță îți amintești evenimentele, Josh!

JOSHUA (zâmbind): Ei bine, haide, Kristina, totul se află în noua mea carte, nu știi?

El ridică o carte cu titlul *Ce merită ei?* și deschide coperta la fotografia lui din interior.

JOSHUA: Cu o minunată fotografie de-a mea.

El face semn din ochi și un murmur se aude din public.

JOSHUA: Dar, vorbind serios, cartea examinează ceea ce credem noi, publicul, că ar trebui să sufere un criminal pentru fapta lui.

KRISTINA: Moartea, se pare.

JOSHUA: În multe cazuri așa este, dar nu în toate. Este interesant de văzut că vechea zicală „ochi pentru ochi” încă îi influențează puternic pe oamenii moraliști. Zicala care a inspirat legea, această companie și sigla noastră. O zicală ce se găsește în Biblie, dar al cărei sens este adesea interpretat greșit...

KRISTINA: Mulțumesc, Joshua, dar te rog să te oprești acum, înainte de a ne lansa în discuții prea vaste.

Camera se apropie de ea.

KRISTINA: Ca întotdeauna pentru prizonierii din Celula 6, răspundem la telefoane pentru voi, publicul votant, și vă ascultăm părerea despre acest caz. Dar, înainte de a face asta, să fim atenți încă o dată la ce face acest caz să fie atât de important și de fascinant pentru mulți. Iată vorbele bine alese ale prezentatorului nostru!

Ea zâmbește la camera care se rotește spre ecranul din dreapta, acoperit de o imagine a statuii justiției de pe Old Bailey, care privește peste City cu brațele întinse, cu sabia cu două tășuri într-o mână și cu balanța în cealaltă.

Din dreapta apare pe ecran un carton cu cuvintele: „Culpae poenae par este”.

Dedesubt, este traducerea: „Pedeapsa să fie pe măsura infracțiunii”.

Apoi, alt carton: „*Bonis nocet quisquis malis perpercit*” cu traducerea: „Oricine cruță pe cel rău, îl rănește pe cel bun”.

NARATORUL (din off): Legile și normele noastre morale ne-au îndreptat mult timp și ne-au ghidat prin războaie, revolte, tulburări civile, recesiune și tumult religios, asigurându-ne că, și atunci când suntem încercați, facem ceea ce este corect pentru cetățenii noștri.

Imaginea de pe ecran se schimbă, aducând în prim-plan un coridor lung și întunecat, cu uși închise din metal de-a lungul lui și cu o lumină slabă deasupra. Gratiile se închid în fața camerei și un zăngănit strident răsună.

NARATORUL (din off): Cei care nu au norme morale vor simți din plin constrângerile legii.

Camera se retrage de-a lungul coridorului, lumina strecurându-se înăuntru până când ecranul devine complet alb.

NARATORUL: În urmă cu șase zile s-a comis o crimă care a șocat profund națiunea.

Fotografii cu Jackson apar pe ecran: un băiat slab, de vreo șase sau șapte ani, care stă în șanț, în apropierea cartierului High Rises, cu noroi pe față, ținând o bucată de pâine în mâini. O altă fotografie cu el adolescent, cu blugi strâmți și un zâmbet superior, cu o țigară între degete în timp ce un polițist stă în fața lui. O alta în care are în jur de optsprezece ani, cu un braț atârnat de gâtul unei femei suple, cu păr lung, amândoi ținând câte o sticlă de vin în mână.

NARATORUL: Jackson Paige ar fi putut rămâne așa, dar a ales să nu o facă. A crescut în cele mai îngrozitoare condiții imaginabile, dar a muncit ca să iasă din mizerie și să-și trăiască viața pe care o merita cu adevărat.

Imaginea se schimbă din nou. Este o fotografie cu el la douăzeci și ceva de ani, în care ține o servietă uzată în mână și zâmbește nervos, în timp ce face semn din mână spre o cameră.

NARATORUL: Prima ieșire în fața publicului, când a participat la emisiunea de televiziune *Ei contra noi*, în care ne-a arătat diferența dintre cei mai bogați oameni din țară și cei mai săraci și în care, prin șarmul lui, și-a găsit un loc în inimile noastre, iar el nu doar că a plecat cu peste un milion de lire ca premiu...

Pe ecran apare un Jackson exuberant, cu flori în jurul gâtului, cu o sticlă de șampanie deschisă și, alături de el, o tânără zâmbitoare.

NARATORUL: ...ci și cu viitoarea lui soție, tânăra și cunoscuta Patty West.

Apare o fotografie de nuntă de pe coperta revistei *Celebrity Gloss*!

NARATORUL: Împreună, au dominat paginile revistelor cu celebrități, petrecerile celor bogați și celebri, au fost frecvent invitați în emisiuni, au apărut de nenumărate ori în public, iar el a devenit o persoană importantă pentru multe organizații filantropice, în timp ce ea i-a sprijinit munca și l-a ajutat să-și facă o carieră. Ei simbolizau cuplul perfect.

Urmează o serie de imagini în care Patty și Jackson pozează generoși în timp ce înmânează cecuri supradimensionate sau stau lângă bolnavi și suferinzi.

NARATORUL: Momentul culminant al compasiunii lor pentru comunitate a fost acela când tragedia a lovit în timp ce Jackson se întorcea de la o acțiune pentru sprijinirea unei bănci de alimente din apropierea fostei lui locuințe, din cartierul High Rises. O tânără mamă săracă s-a aruncat de la balcon. Primul ajuns la locul faptei, Jackson a fost impresionat de starea precară a fiului rămas singur și, împreună cu Patty, l-au luat în grija lor și l-au adoptat. Nu s-au zgârcit la creșterea orfanului, iar el și-a continuat munca de caritate în Rises.

O fotografie pixelată, alb-negru, umple ecranul: Jackson stă în genunchi alături de un băiat cu lacrimi pe obraji.

NARATORUL: A fost un simbol al speranței pentru mulți, un filantrop, un idol al publicului. A fost un adevărat prinț, deși născut în haine săracăcioase. Cu toate acestea, a fost răpit dintre noi în urma unui act de violență fără sens.

Apare o imagine surprinsă de camera poliției: corpul pătat de sânge al lui Jackson zace pe un drum ud, pe jumătate ascuns în umbra pasajului.

Se aude muzica: o melodie lentă și sentimentală interpretată la vioară.

Imagini cu oameni cuprinși de tristețe, cu fețele brăzdate de lacrimi sau chinuite apar pe ecran. Copii care își lasă desenele în locul unde a căzut. Adolescente care țin în mâini câte un trandafir, bărbați maturi care se bat pe umăr, femei cu mâinile la gură și băieți cu capetele plecate și fețe ascunse în glugi.

NARATORUL: Toate din cauza acestei fete.

O fotografie făcută la școală, în care Martha zâmbește, strălucește pe ecran. Are părul creț, cămașa e călcată frumos, iar puloverul este curat.

NARATORUL: La ora 8.30, în seara de luni, Martha Elizabeth Honeydew a luat această armă...

Este arătată fotografia armei, făcută de poliție.

NARATORUL: ...și a descărcat gloanțele în Jackson Paige până când trupul a căzut în fața ei, iar sângele i-a curs pe pământ.

Începe o înregistrare video pixelată: publicul vede din nou filmarea camerei poliției, imaginile mărite ale străzilor, girofaruri albastre ce clilesc, Martha care stă în lumina farurilor cu arma în mână, fugind înainte, pistolul polițistului îndreptat spre ea.

POLIȚISTUL: Aruncă arma! aruncă arma!

Martha se supune și își pune mâinile pe cap.

MARTHA: Eu am făcut-o! L-am împușcat! L-am ucis pe Jackson Paige!

Imaginea de pe ecran se schimbă din nou: arată o cameră mare, un perete din sticlă, o ușă solidă și o podea goală. Lumina slabă cade pe bălțile din încăpere, dar lasă colțurile și marginile în umbră. În mijloc este un scaun solid din lemn, cu spătarul înalt și drept și cinci curele din piele – două la înălțimea gleznelor, două pe cotiere și una pe spătar, la înălțimea pieptului. Deasupra, o coroană din metal este atașată de un braț reglabil.

NARATORUL: Ce mai este de dezbătut?

Muzica se oprește, iar sigla cu ochiul umple ecranul, în timp ce camera se retrage spre Kristina și Joshua. În studio este liniște, iar starea de spirit este sumbră.

KRISTINA: Într-adevăr! Și îi mulțumim prezentatorului fiindcă a venit din concediu pentru a înregistra aceste cuvinte pentru noi. Cu siguranță asta înseamnă mult.

Ea se oprește, ia un șervețel, își tamponează ochii și privește din nou la cameră.

KRISTINA (schițând un zâmbet): Dar, în emisiunea și în țara noastră, suntem mândri de sistemul nostru democratic și de faptul că dăm tuturor șansa să-și exprime părerea. Alăturați-vă acum dezbaterilor pe pagina de internet, împărtășiți-vă părerile, telefonați-ne și lăsați-vă mesajele! Ne vom întoarce după aceste reclame de la sponsorul nostru, Cyber Secure, ca să vă auzim gândurile. Dar, mai întâi, să vedem acele importante numere pentru votare...

Martha

Sunt nedumerită. Confuză. Gândurile și ideile se amestecă în capul meu, ies, apoi se întorc. Nu mă pot liniști. Nu pot sta nemișcată. Creierul nu mi se poate odihni.

Ce m-a surprins este timpul petrecut gândindu-mă la viitor. Nu la lucruri mari, ci, de exemplu, la ce aş mânca mâine-dimineață, la ce ar fi de văzut la televizor săptămâna viitoare. Dacă va ninge în iarna asta. Lucruri din astea.

Am să aflu ce voi mânca mâine-dimineață, dar cam atât.

Este greu să te gândești la *nimicul* care se apropie. La cum va fi să nu... mai *exiști*.

Fără gânduri. Fără memorie. Fără televizor săptămâna viitoare sau zăpadă în iarna asta, ori fără cântecul păsărilor primăvara sau... sau... fără narcise, sau castane, sau curcubeie... sau... fără fulgere... sau...

Rahat, fato, taci odată!

Taci! Din! Gură!

Închid ochii, încercând să-mi ignor grijile, dar apoi nu văd în mintea mea decât imaginea vacii ăleia stupide, care întinde mâna după armă și țip „Las-o jos! Nu o face!”

Bubuitul a fost atât de puternic, iar scânteia pistolului atât de strălucitoare și nu a fost nevoie decât de o fracțiune de secundă și de cea mai mică mișcare a unui deget ca să curm o viață. Ce a spus omul ăla de știință? Newton era? „Pentru orice acțiune are loc o reacție de forță egală și de sens contrar?”

Nu pare prea corect. Să îți miști degetul arătător și cineva să moară.

Va fi și mâine la fel, nu-i așa? Apasă câteva taste pe telefonul personal, iar eu nu voi mai fi.

Ei au putere asupra vieții mele, responsabilitatea de a face lucrul corect.

Și noi am avut o responsabilitate în acea seară, totuși a fost prima dată când puterea ne-a favorizat.

•

Dacă mă uit acum în urmă, din celula mea, văd că totul a căpătat avânt până într-un punct pe care nu l-am putut prevedea. Totul trebuia să ajungă la un final, la un moment dat. Însă, cu cât se precipitau mai mult lucrurile, cu atât apăreau alte și alte probleme.

Dumnezeule, ce dezastru o să fie!

Oamenii vor vorbi despre asta. Își vor aminti. Sper că vor acționa.

•

Încerc să îmi amintesc. Era cu o lună înainte de *acea seară*. Am luat cina cu doamna B., tu ai adus mâncare, iar ea a gătit-o. Nu mai mâncasem carne de mult timp, iar când mirosul fripturii a început să se răspândească de-a lungul coridorului, am crezut că vom iniția o revoltă, așa de entuziasmați eram.

Niciodată nu te-ai lăudat că aveai bani. Ai fost cel mai realist snob pe care l-am cunoscut vreodată!

Dar nu erai un snob, nu-i așa? Pentru că, de fapt, erai din Rises.

— Ce de laude a mai primit Jackson pentru că te-a salvat, a spus doamna B. în timp ce mâncai din pui. Ziarele l-au adorat pentru asta.

— Nu îmi mai amintesc, am spus eu.

— Aveai șase ani, ca și el. Dar tu, Isaac? Îți amintești?

Tu ai scuturat din cap.

— Deloc, doamnă B. Deși cred că, dacă aș fi locuit aproape de tine când eram copil, nu aș fi vrut să mai plec.

Ea îți zâmbește. Știi cum să fii fermecător.

— Povestea mamei tale a fost tragică, a spus ea. Era o doamnă extraordinară, ar fi făcut orice pentru tine. Niciodată nu am înțeles de ce a făcut-o.

— Ai cunoscut-o? am întrebat-o pe doamna B.

— Am văzut-o pe aici. Locuia pe lângă un prieten de-al meu, în casa Bluebell. Prietenul acela mi-a spus că ea zâmbea mereu. Nu s-ar fi gândit că era atât de deprimată.

Isaac și-a lăsat cuțitul pe farfurie.

— O, agitația... *harababura*. Desigur că au pus gratii la ferestre, ca să nu mai sară și alții.

Tu ai închis ochii. Mi-am așezat mâna pe piciorul tău.

Scuturând din cap, doamna B. a continuat.

— M-a uimit cât de repede a ajuns Jackson la apartament. A spus că era acolo ca să verifice dacă erai în regulă, că a crezut că ai putea să te apleci peste fereastră și să o vezi moartă. Poate chiar să cazi și tu. A ieșit cu tine în brațe, iar lacrimile îi curgeau pe fața murdară. Presa era deja acolo, cu acea femeie, Patty.

— A văzut cum s-a întâmplat? am întrebat eu. Ce făcea el pe aici?

— A spus că voia să-și amintească de unde a plecat... care este cuvântul ăla... *semințele*?

— Rădăcinile, am corectat-o eu.

— Mda, ăsta. A spus că s-a întors ca să dea de mâncare și lucruri, să viziteze familiile tinere, să motiveze oamenii. Eu? Nu cred că era atât de simplu, ai oftat ridicând din umeri, cu colțurile gurii coborâte. Cine sunt eu ca să-mi dau cu părerea?! Poate că se plimba prin apropiere când s-a întâmplat.

Am văzut-o cum și-a atins buzele cu degetele și am așteptat să continue, dar nu a făcut-o. De obicei, când se vorbea despre Jackson Paige, atmosfera se tensiona și doamna B. folosea toate injuriile pe care le știa, fără să-i pese niciodată de cine ar fi putut să o audă sau dacă era de acord sau nu.

Ce era diferit?

Că Isaac era acolo și ea nu voia să-l vorbească de rău pe tatăl lui?

M-a impresionat că se gândea la el.

— Dar cum de a știut ce apartament era? am întrebat eu.

Ea m-a privit cu sprâncenele ridicate, ca și când am depășit măsura.

— Pui prea multe întrebări, domnișoară Martha! Ar trebui să te faci polițistă! Nu cunosc răspunsul.

Am renunțat. Indiferent de ce credeam eu, sau ea, sau chiar Isaac, ideea era că tot el l-a crescut. L-a adoptat și nu era obligat să o facă. Ar fi putut să-l lase să ajungă într-un

orfelinat. De ce? Binele acestei fapte nu compensa toate celelalte lucruri pe care le știam despre rahatul ăla de om.

Dar tu te gândeai.

— Și Patty? ai întrebat tu, începând să tai budinca Yorkshire.

— Mama ta vitregă?

Tu ai dat din cap. Ai servit o bucată de prăjitură și nu ți-ai luat ochii de la doamna B. când ai mestecat.

Ea a luat vasul cu sos și a ridicat din umeri.

— Am văzut-o în persoană doar în ziua aia. Era drăguță. *Frumoasă* chiar.

— Inteligentă? ai întrebat tu.

— Nu știu.

— Manipulativă?

— Nu știu, a repetat ea.

Apoi, ca și când nu mai putea să-l țină, a pus vasul cu sos din nou pe masă și a oftat.

— Cum se zice pe aici, pe la voi... în spatele unui bărbat mare... nu... în spatele unei femei grozave...

— În spatele fiecărui bărbat de succes se află o femeie puternică? ai întrebat tu.

Doamna B. a dat din cap și a zâmbit.

— Asta e!

V-ați uitat unul la celălalt, iar zâmbetul i-a dispărut.

— Asta e, a repetat în șoaptă și dând din cap și ceva care mi-a scăpat s-a întâmplat între voi și, pentru prima dată, m-am întrebat dacă Patty chiar era blonda proastă care se prefăcea a fi.

•

Când am terminat de mâncat, ne-am întors în apartamentul meu. Am stat pe podeaua micii sufragerii, cu draperiile trase și cu luminile stinse. Focul ardea în sobă și aprinsesem becul de sub ventilatorul montat în tavan. Am pornit și ventilatorul, ne-am întins și ne-am uitat la formele portocalii și galbene care dansau pe tavan.

Pe fundal se auzeau slab niște voci din apartamentele vecine, vuietul unei mașini care trecea în viteză undeva, afară, o sirenă de poliție. Dar toate erau la mare depărtare. Eram singuri și știam că se apropia de sfârșit timpul petrecut împreună.

M-am întors pe o parte și m-am uitat la luminile de pe chipul tău. Colțurile gurii tale s-au înălțat într-un zâmbet când m-ai surprins examinându-te, iar eu le-am mângâiat conturul cu degetul.

— Mă gâdilă, mi-ai spus.

Și mi-am condus mâna spre obraz. Apoi pe gât, peste mărul lui Adam. Apoi spre primul nasture de la cămașă.

Ai început să respiri alert.

— Martha, ai șoptit.

— Șșș, ți-am răspuns eu și m-am apropiat și te-am sărutat.

Degetele mele au deschis și al doilea nasture și ți-am atins pieptul.

Te-ai retras ușor, mi-ai dat la o parte o şuviță de păr și m-ai privit.

— Martha, ai șoptit. Eu nu am mai...

Ai lăsat restul cuvintelor să plutească în aer.

— Nici eu, ți-am răspuns.

— Ești sigură că vrei?

Am dat aprobator din cap.

Îți vei aminti, oare, ce s-a întâmplat după aceea? Cum ai putea uita?

M-ai sărutat și tu. Ne-am sărutat. Ne-am contopit, neliniștiți și jenați, plini de hormoni, de dorință și poftă trupească, pe care nu știam că le am în mine.

Ne-am dezbrăcat, iar pielea ta era fierbinte și moale, pieptul pufos, brațele puternice, degetele delicate, dar neîndemânate.

Am vrut să te ating peste tot, dar mi-a fost frică să o fac. Te-am dorit, te-am iubit, nu mi-am putut imagina pe nimeni mai potrivit pentru prima dată în afară de tine.

Amândoi ne-am jenat de propria goliciune. Ne-am privit în ochi ca să ne încurajăm, am chicotit din cauza nepriceperii noastre, am zâmbit ca să ne consolăm, ne-am ascultat respirația sacadată când lucrurile s-au întâmplat. Mișcându-ne, inimile noastre au bătut mai tare, iar corpurile ni s-au agățat unul de celălalt cu transpirație, și nervi, și usturimi de genunchi și coate, cauzate de covor.

Ne-am împărtășit cerul și stelele. Acum, împărtășeam prima noastră experiență sexuală.

Am tras pătura de pe canapea și am stat goi sub ea.

— M-ai sedus, mi-ai spus zâmbind.

Am râs de tine.

— Nu cred!

— Nu mă plâng.

Într-un apartament vecin, un ceas a bătut ora douăsprezece.

— Este miezul nopții, am zis. Părinții tăi vor deveni suspicioși.

Te-ai ridicat într-un cot.

— Mi-aș dori să pot rămâne.

Mă gândeam la același lucru, dar am scuturat din cap.

— Nu îi da motiv să te urmărească aici, am spus eu.

— Știi ce spunea mai devreme doamna B... Greșește! El nu se afla în zona asta ca să dea mâncare nimănui, mi-ai spus.

— Știu, am răspuns.

— O cunoști pe mama, pe mama mea *adevărată*, nu pe Patty? Ei bine, după ce tatăl meu a murit, ea și Jackson au fost...

M-am întors și m-am uitat în ochii tăi, care străluceau în lumină.

— El a mai fost în apartamentul ei...

— Nu mai contează, am șoptit.

— Contează, ai zis tu. Știu că nu s-a sinucis.

M-am uitat la culorile care se jucau pe pielea ta și ți-am simțit durerea.

— Ea avea probleme, dar niciodată nu a încălcat vreo promisiune. Nici măcar în cele mai negre zile. A doua zi era ziua mea de naștere. Chiar a doua zi. Iar ea mi-a promis că o să mă ducă la grădina zoologică. Avea biletele. A făcut până și gustări pentru picnic. Era într-o stare de spirit bună. Nu avea nicio logică să se arunce în gol.

— Spui că el a împins-o? De ce ar fi făcut asta? am întrebat.

— Nu știu. Poate că i-a amenințat viața lui comodă. Poate că voia să-și manifeste puterea. Poate că i-a făcut plăcere pur și simplu.

Am văzut cum amintirile și anii în care ai încercat să înțelegi asta te distrug și m-am tot gândit la o întrebare pe care știam că nu trebuia să o pun.

— Isaac, am șoptit punând o mână pe tine. De ce te-a adoptat?

Încet, s-a întors cu fața la mine.

— L-a făcut să pară bun, nu-i așa? Faptul că m-a adoptat pe mine, un orfan sărac din Rises. Îl face să pară bun și compătimitor. Știi, oamenii îl admiră pentru asta. Îl plac. Îl respectă. Ce tip cumsecade, cred ei. Dar nu cred că a fost ideea lui. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult cred că altcineva îl manipula. Și, cu cât mă gândesc la asta, cu atât mă enervez mai tare.

— Este inutil să te enervezi. Asta nu schimbă nimic.

— Nimic nu se va schimba vreodată, ai spus. Sunt din ce în ce mai convins de asta. Totul este inutil! Știi asta la fel de bine ca mine.

Dar, cu acele cuvinte, s-a întâmplat ceva. M-am simțit cuprinsă de niște valuri reci. Ca și când m-aș fi trezit din cauză că am fost palmuită sau că m-am împiedicat ratând o treaptă în timp ce coboram scările.

— Ba se va schimba, am spus eu total convinsă. Se va întâmpla ceva și lucrurile se vor schimba. Trebuie să se

schimbe!

Și s-a schimbat ceva, nu-i așa?

Ceva s-a schimbat.

CELULA

7

Martha

Ușa Celulei 7 se deschide, iar eu intru cu inima strânsă.

Scaunul e în mijlocul camerei, cu curelele în jurul lui, așteptându-mă.

Mă opresc, nu mă pot mișca.

Se aude un zbârnâit, iar eu îmi ridic privirea spre partea de sus a peretelui. O cameră este îndreptată spre mine. Vreau să zâmbesc spre ea, să fac semn din mână, să îi arăt degetul mijlociu sau să țip la ea, dar nu pot face nimic.

Ușa se trânteste în spatele meu, iar eu tresar și țip speriată, ceea ce ar fi trebuit să nu fi făcut. Nu vreau să par slabă, dar inima îmi bate atât de tare, încât sunt sigură că cei care mă urmăresc văd că tremur din toate încheieturile.

Stau în umbră fără să mă mișc, holbându-mă la scaun și la curelele lui.

Pe perete ticăie un ceas.

„Este ora opt dimineața, anunță o voce electronică. Mai sunt treisprezece ore până la posibila ta execuție. Statisticile actuale sunt: 97% pentru, 3% împotriva. Îți vom mai transmite informații peste o oră”.

Rahat!

Isaac

În camera lui, Isaac închide televizorul.

Respiră adânc și se uită la lucrurile de pe birou: fotografii, documente, un card de memorie... Ia un plic pe care scrie „Testament” și pune celelalte lucruri în el.

Se uită la ceas.

— Douăsprezece ore și cincizeci și opt de minute până la posibila ta execuție, spune el.

Eve

Eve se uită în oglinda mesei de toaletă. Părul îi este aranjat, dar este nemachiată.

— Știi că vor aduce vorba despre tata, spune Max din pragul ușii.

Eve dă aprobator din cap.

— Știu, șoptește ea, dar trebuie să fac asta.

— Vrei să vin cu tine?

Ea se întoarce și se uită la el.
— Nu mă deranjează, spune el.
Ea încuviințează.
— Ar fi bine.

Cicero

— Nu mai ești judecător, își spune Cicero în timp ce își întinde spuma de ras pe față. Ce crezi tu nu contează. Nimănui nu-i pasă!

Șterge aburul de pe oglindă astfel încât să i se vadă doar ochii. Se privește sever.

— Dar recunosc nevinovăția când o văd, șoptește el. Și cunosc corupția.

Se bărbierește.

— Influența ta a dispărut, bătrâne, își spune. Acum nu mai poți fi decât un umăr pe care să plângă alții.

Barba scurtă scrâșnește când lama trece peste obraz.

— Umeri slabi și inutili, mormăie el.

Moartea este Justiție

Pete albe, bâzâit și pâraie pe un ecran albastru-închis. Sigla cu ochiul clipește, iar cuvintele „ochi pentru ochi” se rotesc în jurul pupilei negre.

NARATORUL: Studioul „Ochi pentru ochi” vă prezintă...

Cuvintele nu se mai rotesc, iar literele devin zimțate. Ochiul se înroșește și se închide.

NARATORUL: ...emisiunea de azi *Moartea este Justiție*, cu gazda noastră...

Culoarea albastră dispare, iar luminile se aprind deasupra Kristinei, care stă pe locul ei obișnuit, cu o coafură și un machiaj impecabile.

NARATORUL: ...Kristina Albright!

KRISTINA: Bună dimineața, dragi spectatori. Ce săptămână extraordinară am avut aici, la *Moartea este Justiție*, și, Doamne, ce justiție v-am oferit!

Spectatorii din studio aplaudă.

KRISTINA: Trei execuții în trei zile cu siguranță ne fac străzile mai sigure. Te poți întoarce pe jos de la școală sau de la serviciu știind că sunt trei criminali mai puțin pe stradă. Împreună cu poliția și voturile voastre, facem o

diferență și facem din țara noastră un loc mai bun în care să trăim.

Aplauzele se întetesc.

KRISTINA: Și se pare că în seara aceasta vom fi martorii unei alte execuții, dar încă mai avem de așteptat câteva ore. Să ne uităm repede la ce face acuzata chiar acum!

Ea se ridică și se îndreaptă spre ecranul din dreapta.

KRISTINA: Dragi spectatori, aceasta este transmisiunea noastră din Celula 7. Pentru cei care nu sunt familiarizați cu asta, Celula 7 este și sala de execuție. Acuzata își petrece ziua acolo, capabilă să meargă prin cameră și să examineze scaunul, să ia ultima cină, până la închiderea liniilor de vot, la ora 8.30 seara.

Moderatoarea se oprește și privește ecranul. Martha este îmbrăcată cu salopeta albă și stă în fața ușii, cu picioarele goale pe podeaua din ciment. Kristina zâmbește.

KRISTINA: Pare cam îngrijorată, nu-i așa?

Spectatorii râd.

KRISTINA: Am răspuns la telefoanele voastre pentru criminala noastră, Martha, și am citit mesajele și e-mailurile, iar aici este Joshua Decker, reporterul nostru de teren, împreună cu care le vom trece în revistă.

Îmbrăcat cu un costum cambrat și cu cravată, Joshua intră în platou, salutând cu mâna publicul care îl aclamă.

KRISTINA: Mă bucur să te văd din nou, Joshua! Se pare că te vedem tot mai des în ultima vreme.

JOSHUA: Mulțumesc, Kristina! Este o plăcere să mă aflu aici.

El se întoarce spre spectatori și zâmbește. Din public se aude un murmur discret.

JOSHUA: Și sper că voi putea să vă văd mai des în viitor.

Moderatoarea zâmbește, se întoarce și se uită la ecran.

KRISTINA: Să ascultăm acum unele dintre părerile voastre.

JOSHUA: Bineînțeles!

Reporterul apasă pe ecranul interactiv, trăgând casetele cu mesaje, apăsând și mărimdu-le pe unele dintre ele.

JOSHUA: Așa cum poți vedea, Kristina, emoțiile sunt maxime. Se pare că spectatorii noștri au puțină compasiune pentru „Martha nemiloasa”, așa cum o numește în mod crud presa.

KRISTINA (râzând): Pe asta nu am auzit-o!

Reporterul arată spre ecran.

JOSHUA: Uită-te la unele dintre acestea – „Ar trebui să ardă în iad”, spune Tony. „Cum poate fi o adolescentă atât de rea?” întreabă Chandra. „Societății ar trebui să-i fie rușine pentru că lasă imoralitatea să se înmulțească”, un mesaj cu adevărat dur de la Caswell. Dar acesta mi-a atras atenția în mod special: „La ce se poate aștepta societatea în afară de desfrânare, moarte și distrugere, când moralitatea noastră e în declin în ultimii ani? Nu este surprinzător că o adolescentă poate comite o asemenea crimă când este crescută într-o familie nepotrivită. Vina ar trebui să și-o asume mama ei”. Iar acesta este de la Geri. Niciun nume de familie aici pentru Geri. Dar chiar putem arunca vina la picioarele mamei care, din câte știm, a suferit și ea...

KRISTINA (întrerupându-l): Ei bine, dragi privitori, am vrea să auzim părerea *voastră* despre acest lucru. Ce credeți? Cu siguranță, am mai auzit argumentul acesta. Cât din răspundere ar trebui să își asume mama?

JOSHUA: Avem o legătură telefonică. Bună, cum te numești?

APELANTUL 1 (STEVIE): Mă numesc Stevie și vreau să vă întreb ceva în legătură cu camera video.

Kristina și Joshua se încruntă unul la celălalt.

JOSHUA: Îmi pare rău, Stevie, noi întrebam dacă lipsa unei familii unite poate afecta comportamentul unui copil.

STEVIE: Mda, corect, înțeleg asta, dar am fost prins dormind la pasaj noaptea trecută, iar cei de la poliție mi-au spus că m-au văzut pe camera video. Camera de supraveghere, da? Deci, dacă încă funcționează, cum de nu au înregistrarea din ziua în care a fost ucis Jackson?

KRISTINA: Stevie...

STEVIE: Pentru că eu cred că poate o au, dar, pe de altă parte, de ce nu o arată? Întrebați-vă: hei, de ce nu o arată? Ei bine, cred că deoarece...

Legătura se întrerupe.

JOSHUA: Stevie? Stevie...?

KRISTINA (zâmbind): Îmi pare rău, dragi privitori, se pare că am pierdut legătura cu Stevie. Mă întreb cum de își poate permite să sune...

JOSHUA: Avem un alt apel? Da, avem. Bună, cum te numești și ce vrei să ne împărtășești?

APELANTUL 2 (LUKA): Bună! Mă numesc Luka și vreau să adresez o întrebare în legătură cu Martha și emisiunea voastră de alaltăieri.

JOSHUA: Spune!

LUKA: Invitatul vostru a spus că nu ai nevoie de dovezi deoarece ai un motiv, dar apoi nu a mai spus care era motivul. Ai putea să-mi spui care se presupune că a fost motivul pentru care Martha a vrut să-l ucidă pe Jackson Paige?

Kristina privește pieziș.

KRISTINA: Mmm... ei bine, Luka, acest lucru a fost discutat pe larg acum două seri și ți-aș sugera să intri pe pagina noastră de internet și să urmărești toată emisiunea. Sunt sigură că vei găsi răspunsul.

LUKA: Am intrat pe internet. Nu este niciun răspuns. Ți-am spus, el nu a menționat care a fost motivul ei și nu înțeleg de ce a făcut-o. Și de ce ar recunoaște fapta dacă știa că va muri?

JOSHUA (încet): Poate că simte că nu are pentru ce trăi...

LUKA: Și care este secretul pe care spune că îl are? Dacă acesta schimbă situația? Atunci va fi prea târziu, nu-i așa?

KRISTINA: Mulțumesc pentru că ai sunat. Avem un alt apelant?

Ea ține un deget la ureche. Transpirația i se adună pe buza superioară.

KRISTINA: Da, avem. Bună și bine ai venit!

APELANTUL 3: Bună, Kristina! Sper că nu mă vei întrerupe și pe mine.

Moderatoarea râde nervos.

APELANTUL 3: De când s-a introdus sistemul de votare, peste 2.500 de oameni au fost executați. De la moartea lor, s-au găsit dovezi care atestă că mai mult de cincizeci dintre aceștia erau nevinovați. Totuși, nu toate cazurile au fost analizate.

KRISTINA: Vrei să spui că 2 450 erau vinovați.

APELANTUL 3: Posibil. Totuși, de asemenea, mai mult de cincizeci de criminali nu au fost cercetați pentru crimele lor. În plus, în acești ani, din cauza costurilor zilnice, s-a mărit și prețul apelurilor și al internetului, care au devenit un lux și chiar inaccesibile pentru aproape 45% din populație...

KRISTINA: Ar putea folosi sistemele publice... bibliotecile...

APELANTUL 3: Pentru care tot trebuie să plătești. Din nou, sunt mult prea scumpe pentru majoritatea oamenilor și sunt tot mai inaccesibile. Uitându-mă la arhiva voturilor, pe care o am în mână, îți pot spune că, în cazul de față, al Marthei Elizabeth Honeydew, 98,3% din voturi provin din zone cu aceleași venituri ca acelea din City și Avenue. De fapt, 56,2% din numărul total de voturi, votul *total* provin de la

un singur număr de telefon. *Un singur* număr de telefon.
Vrei să știi al cui e?

KRISTINA: Îmi pare rău, apelantule, care spuneai că este numele tău?

APELANTUL 3: Nu l-am spus. Acel număr de telefon...

KRISTINA: Și cum de ai obținut arhiva cu telefoanele?

APELANTUL 3: Cum le-am obținut nu este important. Kristina, mă întrerupi pentru că nu vrei ca informațiile să ajungă la public și la spectatorii tăi loiali? Cu siguranță îi respecti suficient de mult încât să le permiți accesul la adevăr, ca să poată vota în cunoștință de cauză?

KRISTINA: Eu...

APELANTUL 3: Este numărul de telefon al lui William Crawford. Știi cine este el? A fost avocatul lui Jackson Paige și încă lucrează în beneficiul lui. Spune-mi, Kristina, de ce crezi că ar face asta? De ce vrea ca această fată să moară?

KRISTINA: Dragi spectatori și privitori, vreau să vă cer să ignorați această informație. Aceasta este o calomnie împotriva unuia dintre cei mai prolifici și de succes avocați din țară. Nu există nicio dovadă...

APELANTUL 3: Îmi pare rău, Kristina, ai spus dovadă? Acum vrei dovezi? Nu doar motiv? Ei bine...

Ecranul pâlpâie și arhiva apelurilor telefonice ale avocatului apare, numărul de apeluri pentru linia „vinovat” fiind clar vizibilă.

Publicul suspină.

KRISTINA: Apelantule? De unde ai asta? Este ilegal. Așa ceva nu poate apărea la televizor.

Linia telefonică se întrerupe, dar arhiva cu apeluri rămâne pe ecran. Joshua nu face altceva decât să privească publicul, schițând un zâmbet în colțul gurii.

KRISTINA: Dragi privitori, trebuie să-mi cer scuze pentru pătrunderea ilegală în sistemul nostru cu documente posibil falsificate. Ne vom întoarce după acest scurt mesaj din partea sponsorului nostru, Cyber Secure.

Ea zâmbește forțat.

Cicero

Cicero se șterge pe față de transpirație cu un prosop și respiră zgomotos.

— M-am descurcat bine? întreabă el.

— Te-ai descurcat minunat, spune Max. Îi ia telefonul și scoate un capac de pe microfon. Nu vor ști că ai fost tu.

— Ar fi bine să nu știe. În orice caz, cum ai obținut arhivele? Mama ta știe?

— O, le-am făcut pe calculator...

— Dar?

— Oricum, contează doar ce se întâmplă, nu-i așa? Știi că voturile sunt aranjate.

— Nu chiar aranjate, dar...

— Oamenii cu bani modifică telefonul astfel încât votează de nenumărate ori pentru ce rezultat își doresc. Asta înseamnă să le aranjezi, nu-i așa? Toată lumea știe ce se întâmplă. Noi doar le-am dat de gândit un pic mai mult. El închide calculatorul. Trebuie să plec, mama mă așteaptă la studioul de televiziune.

— Se duce la emisiunea *Moartea este Justiție*?

Max dă aprobator din cap.

Martha

Celula asta este cea mai rea. Credeam că va fi mică, mai curată și mai albă, cu lumini strălucitoare... ca la spital. Dar este întunecată și mizerabilă. Aerul este rece. Mi s-a făcut pielea de găină, cimentul pe care stau cu picioarele goale este înghețat și nu am unde să stau. E doar scaunul ăsta îngrozitor, cu curele.

Îmi amintește de un scaun demodat, dintr-un cabinet stomatologic.

„Așază-te aici, fetițo, mi-ar spune dentistul, cu un șorț murdar, stropit cu sânge, și cu fața acoperită de o mască. Lasă-mă să pun curelele în jurul tău, te vei simți mai confortabil așa”.

O, taci din gură, Martha!

Îmi este greu să cred că în câteva ore tot ce se întâmplă în mintea mea se va opri, iar eu voi înceta să mai exist.

Are cineva suflet? Eu am?

Îmi aduc aminte că urmăream emisiunea asta de la televizor, în care se spunea că, în primele clipe după ce mori, pierzi douăzeci și unu de grame din greutate. Unii oameni cred că este greutatea sufletului. O pierzi pentru că ți-a părăsit corpul.

Este amuzantă această teorie.

Înseamnă că fantoma cântărește douăzeci și unu de grame?

Nu știu. Nu mai știu nimic.

Mă mut în cealaltă parte a camerei și îmi sprijin palmele de sticla securizată care separă celula de zona de vizionare.

Când le dezlipesc, îmi văd urmele degetelor și mă uit după cele ale altor oameni. Poate că sunt și ale tipului care a fost

executat ieri, cel cu care am vorbit, sau ale celui de dinaintea lui.

Gardianul mi-a spus că nu au mai fost atât de aglomerați de multă vreme.

Totuși, nu văd niciuna. Presupun că trebuie să curețe sticla. Mă întreb dacă spală și scaunul.

Este ciudat faptul că am mai fost aici, dar de cealaltă parte a sticlei, privindu-l pe Ollie. Pentru că eram cel mai apropiat și singurul membru al familiei victimei – mama mea –, mi s-a oferit ocazia să țin un discurs.

Am ales să nu o fac. Aveam lucruri de spus, dar erau private. Nu am vrut ca presa să le transforme în ceva ce putea fi citat în afara contextului și răspândit prin paginile ziarelor, ca să câștige ei bani.

M-au întrebat dacă voiam să fie scoasă sticla, pentru a putea vedea mai bine execuția. Le-am spus că, dacă ar fi fost după mine, execuția oricum nu ar mai fi avut loc, iar dacă trebuia să se întâmple, s-ar fi desfășurat într-un loc particular, în care Ollie să poată muri în pace, nu cu un milion de fețe anonime holbându-se la el.

Nu știu ce aleg alți oameni. Nu am urmărit niciodată emisiunea la televizor. Mi s-a părut o lipsă de respect să nu o fac, dar m-aș fi simțit că un spion dacă aș fi făcut-o.

În orice caz, doamna B. a fost mulțumită de alegerile mele. Ei bine, pe cât de mulțumit poți fi atunci când îți ucid singurul fiu.

Sunt scaune în zona de vizionare, de cealaltă parte a sticlei. Rânduri de scaune se întind până în spate. Nu-mi dau seama câte sunt, este prea întuneric și nu-mi amintesc de data trecută. Zece rânduri? Poate mai multe.

Este ca un cinematograf, iar eu sunt personajul principal al filmului.

Acțiune în direct, nu-i așa?

Cine va veni să mă vadă murind?

Doamna B.? Nu, nu cred că poate suporta asta.

Prietenii de la școală, pe care nu i-am mai văzut de la moartea mamei și de când a trebuit să renunț la școală? Poate.

Oamenii din Rises, ca Gus? Tipul fără adăpost care era acolo în acea noapte? Nu, nu cred.

Eve?

Presa?

Isaac?

Isaac, știu că tu vei fi.

I-am lăsat doamnei B. toate lucrurile mele, dar am cerut ca cenușa mea să ajungă la tine. Tu vei ști unde vreau să fie împrăștiată. Te văd acum, când închid ochii și îmi sprijin capul

pe sticlă. Mergi pe alee, spre pădure. Este frig, iarnă, vântul şuieră împrăștiindu-ți părul în toate direcțiile. Ai gulerul săltat și umerii ridicați, te uiți spre pădurea din depărtare.

Cele douăzeci și unu de grame merg cu tine, dar tu nu mă poți vedea. Vreau să te iau de braț, să-mi strecur mâna în buzunarul tău și să-ți simt degetele apucându-le pe ale mele.

Sper că mă simți cu tine, dar mă tem că nu va fi așa.

În poiana din mijlocul copacilor, locul în care am stat împreună lângă focul pe care l-am făcut, locul în care ne-am sărutat prima dată, unde am stat întinși la soare, va fi locul în care îmi vei lăsa cenușa, iar când vei vrea să-ți amintești de mine și de timpul petrecut împreună, va fi locul în care vei reveni.

Iar când totul va fi de rahat, când lupta va deveni extrem de grea, va fi locul în care vei veni ca să te simți din nou puternic.

O să-mi lipsești.

Mi-ai luminat viața când totul era întunecat.

M-ai trezit și mi-ai dat putere să fiu din nou eu însămi.

Mi-ai dat motivul pentru care să mă trezesc dimineața, să savurez fiecare zi din viață și să zâmbesc din nou.

Și, chiar dacă mâine nu voi mai fi aici, motivul pentru care voi muri este unul pentru care merită să mori.

Vei avea grijă de asta.

•

Este ora nouă dimineața. O, iar vocea aceea! „Mai sunt: douăsprezece ore până la posibila ta execuție. Statisticile prezente sunt: 96% pentru, 3,5% contra. Îți vom mai transmite informații peste: o oră”.

Acest lucru este cel mai rău. Să se întâmple acum!

Mă aștepti, mamă? Ollie, ești și tu acolo?

Lovesc cu pumnii în sticlă.

— Fă-o acum! strig eu lovind neîncetat cu pumnii. Ucidemă acum!

Când mă opresc, aud zbârnăitul camerei, dar nimic altceva.

Mă așez și îmi sprijin capul de podea.

Amintește-ți ce am spus, Isaac! Pot fi martiră, dar tu trebuie să fii luptătorul. Închid ochii.

•

Ne întâlneam de optsprezece luni când el a aflat. Dumnezeu știe cum am reușit să ne vedem atât de mult. „Pentru că el este mereu ocupat, mi-ai spus. Nu îi pasă ce fac”.

Dar ai fost suspicios pentru o vreme. Credeai că îți urmărește telefonul, așadar, ai început să îl lași la un prieten. Și mi-ai mai spus că mai comenta despre cât de important era să te vezi cu oamenii potriviți sau că nu ai adus niciodată o prietenă acasă.

În seara când ne-a găsit, ne-a văzut, de fapt, eram acolo, în stație, ca să mă întâlnesc cu tine, așteptând pe platformă. Era o seară caldă de vară, soarele tocmai apunea în spatele clădirilor înalte, aruncând o frumoasă nuanță portocalie pe betonul încă fierbinte. Soarele reușea să facă până și High Rises să pară atractiv.

Mi-ai zâmbit când ai coborât din tren, m-ai luat de mână și am plecat împreună.

— Vrei să mergem la mine? te-am întrebat.

Tu ai propus însă altceva.

— Hai să stăm la soare, undeva.

Ne-am cumpărat niște băuturi și chipsuri de la magazinul din colț și am mers pe stradă, spre parc.

Oamenii din jurul nostru se simțeau bine. Unii pe care îi cunoșteam s-au oprit ca să mă salute și să întrebe de tine. Tu nu le-ai spus că erai fiul lui Jackson, dar mulți te-au recunoscut.

— L-am văzut pe tatăl tău de multe ori pe aici, a spus unul.

Nu ai fost surprins.

Un tip a întrebat dacă ai alimente de la tatăl tău. Am mers mai departe.

În timp ce ne plimbam, ți-ai pus brațul în jurul meu și m-ai tras spre tine, luându-mi fața în mâini când te-ai aplecat să mă săruți.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că nu sunt cu adevărat rudă cu el, ai spus. Nu trebuie să îți faci griji că mă transform în vreun psihopat, infidel, curvar și traficant de droguri.

Ai zâmbit când mi-ai spus asta, dar știam că nu glumeai.

Am mai fi putut merge câțiva pași înainte să auzim vuietul mașinii. Amândoi am înghețat, îți amintești?

Mașina a oprit cu un scârțâit în fața noastră, iar Jackson a sărit din ea.

Nu îmi amintesc toată conversația, dacă ai putea să o numești așa, toată cearta, strigătele și înjurăturile, dar îmi amintesc cât de mult m-a speriat și îmi amintesc un anumit lucru pe care i-a spus.

— Femeile de aici sunt cele cu care faci sex, a spus el. Cu cele de acolo te căsătorești. Poți veni aici să te distrezi, dar nu le duci acasă!

Când ai auzit asta, l-ai lovit.

După ce și-a revenit din șoc, te-a lovit și el. Te-a doborât la pământ.

Când m-am aplecat deasupra ta și te-am ajutat să te ridici, mi-am întors privirea spre Jackson. Îmi amintesc că tremuram, dar nu aveam de gând să-l las să vadă asta.

— Mi-ai ucis mama, i-am spus eu printre dinți.

— Huh, a răspuns el. Cine este mama ta?

— Beth Honeydew.

Oamenii începeau să se adune lângă noi, holbându-se la Jackson și rânjind. A părut surprins, ca și când cuvintele mele l-ar fi șocat.

— Știi cine sunt? l-am întrebat.

El a scuipat pe pământ.

— Un gunoi, ca mama ta, a răspuns.

Îmi amintesc de frica pe care am simțit-o când te-ai ridicat și te-ai aruncat asupra lui. Am încercat să te împiedic, dar te-ai smucit din prinsoarea mea și l-ai ajuns, iar eu am crezut că îl vei ucide. Oamenii din jur au strigat și aclamat, alții au venit din parc și de la pasaj.

Dar, chiar înainte să îl atingi, totul s-a oprit.

M-a cuprins frica. M-am dat înapoi împreună cu toată lumea, iar liniștea a acoperit totul.

Îți pusese pistolul la cap.

— Nu o face, a spus el. Nu îți rata viața din cauza unui rahat ca ea.

Chipul ți s-a crispat de mânie.

— Nu ți-ai împușca propriul fiu.

— Nu, a spus Jackson. Dacă aș avea un fiu, nu l-aș împușca. Dar tu nu ești fiul meu, nu-i așa?

Mânia clocotea în tine, dar erai neajutorat. El te-a împins în mașină și tot ce am putut face când a plecat cu tine a fost să privesc.

Gus a fost cel care a venit la mine și m-a condus acasă.

— Nu am mai văzut niciodată o armă, i-am spus lui Gus.

— Și nici nu vrei să mai vezi, mi-a spus el. Numai oamenii slabi le folosesc.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, când soarele care apunea arunca pe clădiri umbre ca niște degete ce se întindeau să mă prindă.

El a ridicat o mână, cu toate degetele îndoite, în afară de cel arătător. L-a îndoit, simulând că trage cu arma.

— Ca să gândești trebuie să depui un efort mai mare decât atunci când apeși pe trăgaci.

Nu ți-am spus niciodată asta. Profund? Adevărat? Ce crezi? Poate, nu? Dar când ai doar opțiunea de a muri, nu încetezi să gândești.

Huh, uită-te la mine cum spun asta.

Dacă mă gândesc la toate ocaziile în care am colindat prin Rises împreună, când oamenii ne-au spus că Jackson a fost pe acolo, presupun că nu era surprinzător. Am fost descoperiți. Arma de la capul tău a fost primul avertisment, iar vandalizarea apartamentului meu, al doilea.

Le-am ignorat pe amândouă.

Eve

În fața studioului s-a adunat mulțimea. Oamenii flutură pancarte și scandează sloganuri.

„O viață pentru alta!”

„Vrem străzi sigure!”

De cealaltă parte a drumului, la o oarecare distanță sigură față de mulțime, stă Gus din High Rises. El ține o bucată udă de carton, pătată cu mâncare și noroi. Pe ea sunt scrise cu cerneală neagră cuvintele „O persoană, un vot”.

O ține la piept și se mișcă de pe un picior pe altul, ca să se încălzească. Pulooverul lui subțire și pantalonii se umflă și flutură în vânt. Nu are jachetă, nici pălărie, nici mănuși sau eșarfa. Tremură.

Un taxi virează după colț, încetinind când se apropie de mulțime. Câțiva dintre ei se întorc spre mașină, privind prin geam ca să vadă cine este înăuntru.

— Avocata! strigă unul dintre ei, iar alți câțiva se întorc.

— Eve Stanton! spune altul, iar în timp ce se răspândește vestea, ei se apropie de mașină, lovind geamurile, capota, zgomotul lor devenind mai puternic și, în secunde în care nu mai poate înainta sau da înapoi, mașina este clătinată violent înainte și înapoi.

Gus lasă cartonul și trece strada în fugă, făcându-și loc prin mulțime. Unii îl forțază să se retragă, dar el se izbește în ei, apucând și împingând până când ajunge la ușă.

Deschizând-o brusc, o apucă pe Eve și o scoate afară, urmată îndeaproape de Max, chiar în clipa în care mașina se înclină prea mult într-o parte și se răstoarnă.

Un vuiet se ridică din mulțime, cei mai mulți crezând că ea este încă înăuntru. Gus își pune un braț în jurul lui Eve și își face loc printre ei, urmat de Max.

Demonstranții sar pe mașina răsturnată, sloganurile lor auzindu-se tot mai tare, iar pancartele fluturând la înălțime.

„Faceți străzile noastre sigure!”

„Ucideți criminalii!”

„Moartea este justiție!”

— Repede, le spune Gus lui Eve și Max. Dacă își dau seama că ați scăpat, am încurcat-o.

***Moartea
este
Justiție***

Așezat la birou și cu luminile studioului bătându-i în ochi, Joshua se întoarce spre cameră. Lângă el, Kristina, îmbrăcată într-o rochie galbenă cu dungi, zâmbește privind la scena distrugerii de pe ecran.

JOSHUA: Kristina, se pare că acea pancartă face reclamă la emisiunea noastră!

Moderatoarea râde.

KRISTINA: Așa este! Doar noi suntem postul de televiziune care aduce ultimele noutăți și bârfe despre acuzați și crimele lor. Apropo de asta, nu avem un reportaj astăzi?

Spectatorii din studio suspină.

JOSHUA: Sunt sigur că spectatorii cu privirea ageră de acolo au văzut-o pe invitata noastră făcându-și loc spre studio chiar acum. Da, vine să discute astăzi cu noi și să își exprime părerea în legătură cu uciderea lui Jackson Paige nimeni alta decât avocata desemnată...

KRISTINA (zâmbind): Fosta avocată desemnată!

JOSHUA: *Fosta* avocată desemnată, Eve Stanton. Eve a reușit să cauzeze o furtună de controverse, dar, înainte să o invităm în studio, să vă prezentăm încă o dată toate acele numere importante. Sunați la 0909 87 97 77 și, pentru a vota „Vinovată”, adăugați 7 la sfârșit sau un 0, pentru a vota „Nevinovată”. De asemenea, puteți să votați trimițând un mesaj cu MOARTE sau VIAȚĂ la 7997. Pentru a vota pe internet, vizitați pagina noastră www.ochipentruochi.com, apăsați pe rubrica de sus „Martha Honeydew – adolescenta asasină” și înregistrați-vă votul. Apelurile sunt suprataxate; mesajul costă 5 lire sterline plus taxa standard a rețelei, votul pe internet costă tot 5 lire, după o taxă inițială de înregistrare de 20 de lire. Pentru toate detaliile, vizitați pagina noastră de internet.

O bandă albastră cu numere și detalii scrise cu argintiu alunecă în partea de jos a ecranului. Joshua se uită la cameră, dar nu zâmbește.

Isaac

— Nu știu de ce tot suni, dragule, este o risipă de bani. Avocatul tatălui tău a rezolvat treaba. Fata aia o să moară.

Mama lui Isaac își dă unghiile cu oă roz în timp ce stă la masa din bucătărie, cu picioarele lungi ieșindu-i din capot și cu părul blond căzându-i pe umeri.

Isaac se uită la telefon.

— Ești foarte inimoasă, spune el.

— Ei bine, va primi ce merită.
 El stă în fața ei.
 — Serios? Crezi că merită să moară?
 — Ea l-a ucis pe Jackson!
 — Chiar a făcut-o?
 — Ea spune că da.
 — Nu te gândești niciodată că ar trebui să existe mai multă siguranță înainte de a lua decizia de a executa pe cineva? Dovezi corespunzătoare...

— Așa cum a spus coafeza mea ieri, este responsabilitatea noastră, a votanților, să ne uităm la emisiunea *Moartea este Justiție*. Poți să obții toate informațiile pe care le vrei dacă ascuți ce spun experții.

— Mamă, emisiunea aia este aranjată.

— Ei ne fac un serviciu important. Uite cât de sigure sunt străzile de când am scăpat de tribunale. Iar noi, cu banii pe care îi avem la dispoziție, suntem *responsabili* față de societate să votăm cât de mult putem.

— Și cum rămâne cu cei care nu își permit?

— Ei bine, exact de asta trebuie să votăm mai mult.

— Dar dacă ei vor să voteze altfel decât noi? strigă Isaac.

— De ce ar face-o? Ea este vinovată. A recunoscut asta.

El se ridică cu mâinile în aer de exasperare.

— Chiar ești atât de proastă pe cât pari?

Ea îl privește pieziș și nu spune nimic.

— Doar pentru că spune că a făcut-o, nu înseamnă că a și făcut-o.

— Dacă este așa, spune ea, atunci merită să moară pentru că este al naibii de proastă!

El o fixează cu privirea.

— Ar trebui să te bucuri că tatăl tău te-a luat din acel loc și că ți-a oferit o educație bună și un viitor.

— Mda, să vorbim despre asta, vrei? *De ce* a făcut asta? Chiar a fost ideea *lui*?

După ce termină să se dea cu oja, pune pensula în sticlă.

— Nu m-ai întrebat niciodată asta când trăia Jackson. De ce o faci acum, când este mort? Ce mai contează? A făcut-o pentru că era un om bun și grijuliu, de aia.

— Care a ucis oameni și i-a manipulat pe alții, și a vândut droguri, și a avut aventuri...

Ea se ridică, îi pune un deget pe buze și zâmbește.

— Ei bine, nu-i așa că te-ai maturizat? Știi ce am învățat când eram tânără? Am învățat când să tac și când să mă uit în altă parte.

Ea își mișcă degetul și arată spre el.

— Înainte să fii moralist, gândește-te la cum ai fi ajuns dacă nu te-ar fi luat de acolo, înainte să fii moralist. Ai fi exact ca orfana aia inutilă și încăpățânată.

— De vreme ce Jackson ne-a ucis mamele, se pare că deja sunt ca ea.

Mama lui Isaac zâmbește cu răceală.

— Faptul că te-a adoptat *chiar* l-a pus într-o lumină bună. De fapt, pe amândoi.

— Adoptția a fost ideea ta?

— Totuși, ar fi trebuit să ne ocupăm de mult de fată. A fost mereu o problemă nerezolvată. Mulțumită ție, am rezolvat-o în sfârșit.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu contează cine a apăsat pe trăgaci în seara aceea, șoptește ea.

Își ridică mâna dreaptă și simulează cu degetele un pistol. În timp ce o îndreaptă spre el, îi face semn cu ochiul.

Lui îi cade fața, deschide gura ca să vorbească, dar rămâne mut.

— Și suntem încă simpatizați. O, câte condoleanțe am primit!

— Eu... Tu... îngaimă el.

— Ai rămas fără cuvinte? spune ea. Nu îți stă în fire.

— Martha... ea...

— Este atât de amuzant cât de mult îți pasă de oamenii mărunți!

Ea râde și, în timp ce el îi privește fața contorsionându-se, respiră adânc și se controlează.

— Mă întreb dacă vei mai râde, spune el, când se va citi testamentul lui Jackson.

Zâmbetul ei piere.

— Ce ai spus? întreabă ea.

— O, nu știai că l-a schimbat? o întreabă cu vocea tremurândă. În loc să presupui că dispărea ca să se vadă cu alte femei, ar trebui să te gândești că e posibil să-și fi vizitat avocatul.

— Nu ar fi îndrăznit!

— Totuși... Lasă ideea să plutească în aer pentru o clipă. Se pare că se cam săturase să îl tot controlezi, spune el și, zâmbind, iese din cameră.

Martha

„Este ora 11 dimineața. Mai sunt: zece ore până la posibila ta execuție. Statisticile curente sunt: 95% pentru, 4,5% împotriva. Îți vom mai transmite informații peste: o oră”.

Nu-mi amintesc să fi auzit ce a spus la ora zece. Dormeam? Chiar o vor face? Poate că o prelungesc cu câteva ore, pentru amuzament. Următoarea va fi la ora unu sau poate chiar la două.

A spus 95,5% pentru. Se întâmplă, nu-i așa? Poate că va tot coborî. Oamenii nu vor crede că sunt vinovată. Nu voi muri.

Dar vreau să mor. Am spus că e singura cale.

Și chiar este!

Dar sunt numai o fată din Rises.

„Ești o fată de al cărei nume oamenii își vor aminti. Pentru că schimbarea a început cu tine!”

Nu, nu va funcționa și, în orice caz, voi fi moartă.

„Asta pentru că ești o criminală și meriți să mori”.

Nu, nu sunt! Nu, nu merit!

Rahat, nu mai vorbi cu tine însăși. Vei înnebuni! Încetează!

„Uite, iată-l prin sticlă! îl vezi? Stă în primul rând. Îți face cu mâna. Vezi cât de fericit pare?”

El chiar pare fericit, zâmbește.

„Vezi ce ține în mâini?”

Nu.

„Plicul pe care scrie «Testament». Este al tatălui său. El îi lasă lui totul. De aceea este fericit”.

De ce? Pentru că a primit banii tatălui său?

„Da, te va privi murind și nu va face nimic. L-ai ucis pe tatăl lui pentru el, vezi? Acum, el este liber să facă ce vrea cu toți acei bani”.

Nu este adevărat!

„Uite, acum pleacă, nu se deranjează să aștepte ca tu să mori. Îți face din nou semn cu mâna. Nu face nimic altceva decât să plece. Vezi?”

Nu! Nu, Isaac, nu! Tac! Tac! Nu te mai certa cu mine. Nu ești reală. Tu ești doar o variantă de-a mea, îngrijorată și speriată. Tac! Tac!

Lovesc din nou cu mâinile în sticlă.

— Isaac! strig eu. Isaac!

Moartea este Justiție

Kristina stă cu fața spre public, pe ecranul din dreapta se vede transmisiunea în direct din celula Marthei, iar Joshua este lângă moderatoare.

KRISTINA: Joshua, de mult nu am mai văzut pe cineva care să-și piardă cumpătul atât de devreme, nu-i așa?

JOSHUA: Ai dreptate, Kristina! Și ce ciudat este că-i strigă numele fiului celui decedat.

KRISTINA: Într-adevăr! Asta ar trebui să le dea de gândit spectatorilor noștri. Dar acum, haideți să ne concentrăm atenția asupra invitatului din studio!

Transmisiunea în direct de pe ecran este înlocuită cu o fotografie a lui Eve, surprinsă în timp ce intra în clădirea închisorii.

KRISTINA: De când a fost numită avocat, a refuzat categoric să apară în emisiunea noastră, dar, în exclusivitate pentru voi, dragi spectatori, se află aici, în această seară!

JOSHUA: Vă rugăm să îi urați bun-venit lui... Eve Stanton!

Sigla cu ochiul apare pe ecran când Eve iese din culise. Pășind înainte, își ține capul sus și le întinde mâna Kristinei și lui Joshua.

Reporterul se ridică și dă mâna cu ea, zâmbind. Kristina o ignoră. Spectatorii tac.

JOSHUA: Eve, te rog să iei loc!

La biroul înalt, Joshua se mișcă într-o parte, iar Eve își ocupă locul, în mijloc. Scaunul ei este un pic mai jos decât al celorlalți.

JOSHUA: Este o onoare să te avem astăzi printre noi.

EVE: Mulțumesc!

Publicului din studio și telespectatorilor de acasă li se pare că Eve vorbește încet, dar, în realitate, volumul microfonului ei a fost micșorat.

JOSHUA: Aș putea să te întreb de ce, după atâția ani în care ai evitat să apari în public, ai ales acum să vorbești cu noi despre acest caz foarte important?

Avocata zâmbește ușor.

EVE: Ei bine, ca să fiu sinceră... am avut, de fapt, câteva motive. În primul rând, nu am vrut să pervertesc instanța de judecată.

KRISTINA: Asta e o expresie cam învechită! Nu am mai auzit-o de dinaintea introducerii sistemului *Voturi pentru toți*. Nu prea este relevantă în zilele noastre. Sistemul de votare i-a eradicat, cu siguranță, potențialul, nu?

EVE: Da, sunt de acord cu ceea ce spui, în sensul convențional. M-a preocupat mai mult faptul că aș putea atrage, fără să vreau, atenția asupra sentimentelor și emoțiilor pe care le-am simțit din partea acuzaților, poate prin poveștile pe care mi le împărtășesc deseori despre copilăria lor sau despre cei dragi și că aș putea să

demonstrez, prin ceea ce spun, simpatia pe care aş putea să o simt, pe neaşteptate, pentru persoana care a fost acuzatul *înainte* de a deveni un criminal.

KRISTINA: Spui că aceşti criminali îţi provoacă simpatie?

EVE: Spun că, în timpul unei şedinţe cu mine, se întâmplă deseori ca acuzaţii să împărtăşească poveşti ce îmi aduc aminte de persoana care erau înainte de a omorî pe cineva.

JOSHUA: Că, odată, au fost oameni?

EVE: Da, că au fost, şi încă sunt. Însă ceea ce mă neliniştea era faptul că toate răspunsurile mele la întrebări ar fi putut fi interpretate aşa, lucru care, la rândul lui, ar fi putut influenţa voturile spectatorilor voştri – care sunt foarte mulţi.

KRISTINA: Cu siguranţă sunt!

EVE: Şi să influenţez voturile acelor mii... sute de mii...

KRISTINA: De milioane. În mod normal, numerele arată că suntem în top, cu 13,1 milioane de spectatori. Estimăm că, odată cu execuţia din această seară, vom avea cel mai mare rating de la înmormântarea prinţesei Diana încoace.

EVE: Deci, imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă aş spune, fără să vreau, ceva care ar afecta voturile unui număr atât de mare de oameni.

JOSHUA: Sigur. Înţeleg.

Avocata le zâmbeşte spectatorilor din studio.

EVE: Dintotdeauna mi-am dorit să vin. Chiar este emisiunea mea preferată. Eu şi fiul meu o urmărim mereu.

Moderatoarea stă mai dreaptă.

KRISTINA: Chiar dacă soţul tău a fost executat în emisiunea noastră?

Zâmbetul lui Eve dispare. Îşi atinge unghiile roase.

EVE: Trebuie să admit că, uneori, mi-a fost greu. Au fost daţi în care toţi cei condamnaţi la moarte semănau cu soţul meu, iar eu l-am văzut stând în acel scaun din nou. Dar trebuie să îmi aduc aminte că Jim nu era cine credeam eu că este când m-am căsătorit cu el.

JOSHUA: La ce te referi, Eve? Poţi să ne împărtăşeşti şi nouă?

Ochii i se umplu de lacrimi.

EVE: M-am căsătorit cu un bărbat cinstit, muncitor, blând şi iertător.

JOSHUA: Totuşi, s-a transformat într-un criminal cu sânge rece.

Reporterul îi atinge mâna.

JOSHUA: Îmi pare rău, Eve, dar toţi am trecut prin asta, nu-i aşa, dragi spectatori?

Se uită la cei din public și apoi la cameră.

JOSHUA: Nu în aceeași măsură, dar toți ne-am îndrăgostit, ne-am dat întâlniri și am avut relații cu cineva care s-a dovedit a fi un *mincinos* sau un *escroc*. Nu-i așa, doamnelor și domnilor?

Din public se aude un ropot de aplauze.

JOSHUA: Eve, știm prin ce ai trecut.

De sub birou, el scoate o cutie cu șervețele și îi dă unul. Ea își șterge ușor lacrimile, inspiră și își înalță privirea spre public.

EVE: Mulțumesc! Au trecut atât de mulți ani și cred că ar fi trebuit să trec peste asta, dar tot mă afectează. Mă bântuie.

Publicul aplaudă din nou.

JOSHUA: Și presupun că acesta a fost un alt motiv pentru care ți-a fost greu să vii aici?

Ea dă aprobator din cap.

JOSHUA: Eve, toți cei de aici suntem prietenii tăi. Toți te sprijinim.

El se uită la cameră, apoi la spectatorii din studio.

JOSHUA: Nu-i așa?

Le zâmbeste, iar ei aclamă și bat din palme.

JOSHUA: Dar, Kristina, ești îngrozitor de tăcută. Ai ceva de adăugat?

KRISTINA: Ei bine... Sunt curioasă.

JOSHUA: Spune-ne de ce.

KRISTINA: Eve, sunt curioasă de ce ai ales să participi acum la emisiunea noastră.

Eve inspiră adânc, se șterge la ochi, își dă părul de pe față într-o parte și stă mai dreaptă.

EVE: Sunt sigură că ești conștientă de faptul că sistemul de consiliere în ceea ce privește condamnarea la moarte a fost actualizat...

JOSHUA: O, da, s-a făcut mare scandal.

Avocata îi zâmbeste. Kristina îi aruncă o privire răutăcioasă.

EVE: De fapt, chiar e un nou sistem fabulos, care le permite spectatorilor contactul, fără precedent, cu acuzații...

KRISTINA: Părerea ta mă surprinde.

EVE: Progresul ar trebui îmbrățișat, nu crezi?

KRISTINA: Ba da, dar asta te lasă fără un loc de muncă, iar tu erai o adeptă atât de loială a sistemului de consiliere care

este înlocuit.

Eve inspiră adânc, se uită la Joshua, la public, la cameră și din nou la Kristina. Pe chipul ei se întrezărește un zâmbet.

EVE: Kristina, părerea mea este că, în viață, vine o vreme când trebuie să accepți că nu mai poți face anumite lucruri. Și că, indiferent de motiv – fie că e vorba despre o tehnologie superioară, o nouă invenție, un sistem mai eficient...

Ea îi aruncă o privire lui Joshua și apoi se uită din nou la Kristina.

EVE: ...de un coprezentator mai tânăr – te confrunți cu alte cerințe.

Kristina se crispează.

Câțiva oameni din public râd pe înfundate.

EVE: Fie poți să accepți asta cu grație și demnitate, fie poți să te împotrivești și să te faci de râs. Nu pot spune că m-am bucurat de fiecare minut în care am fost avocat-consilier desemnat – a fost o muncă dură, însă și plină de satisfacții. Totuși, de vreme ce nu mă mai ocup cu așa ceva, aceasta este ultima mea șansă de a apărea într-o emisiune renumită.

JOSHUA: Ei bine, e o încântare să te avem lângă noi și te-am primi bucuroși și altă dată, nu-i așa, dragi spectatori?

Ei aplaudă din nou.

JOSHUA: Dar, spune-mi, acuzații vorbesc despre crimele lor? Îți spun toate detaliile picante?

Cei din public inspiră brusc și adânc.

EVE: Nu ar trebui să-ți spun, nu? Ar însemna încălcarea confidențialității.

Se uită iar împrejur. Kristina vrea să spună ceva, dar Eve o întrerupe.

EVE: Da, Joshua, vorbesc. Deseori. Uneori, am coșmaruri din cauza asta. Alteori, mi se face rău, fizic.

JOSHUA: Chiar și cei care spun că sunt nevinovați?

EVE: Bineînțeles! Nu știai? Toți condamnații la moarte sunt nevinovați!

Râde la propria glumă și toți cei din studio i se alătură.

EVE: Dar, serios vorbind, asta îmi aduce aminte de ce sunt unde sunt și de ce facem noi ceea ce facem. În plus, îmi amintește de ce pedeapsa cu moartea a evoluat de-a lungul anilor: de la plutonul de execuție, la spânzurătoare, la electrocutare; de la ani, luni și săptămâni petrecute în celule, la doar șapte zile; de la bătăliile dintre avocați în curțile de

judecată, de la dificultățile cu jurații și judecătorii, de la acuzațiile de malpraxis, dovezi inadecvate, *false* sau *manipulate*, la un sistem eficient și pus la punct. Sistemul este o formă de viață și, ca toate formele de viață, evoluează.

Face o pauză și se uită la fețele extaziate ale celor din public.

EVE: Și acum, că sistemul a găsit soluții chiar și pentru aceste delikte, va continua să evolueze. De ce? Pentru ca străzile și casele noastre să fie mai sigure. Pentru că ai noștri copii să poată merge pe jos de acasă la școală, pentru ca bunicii noștri să se ducă la magazin, pentru ca fiicele noastre să poată ieși în oraș singure, iar fiii noștri să nu se teamă de bande.

Cei din public aplaudă frenetic, iar câțiva se ridică. Joshua dă aprobator din cap și bate din palme. Kristina nu reacționează în niciun fel.

Treptat, zgomotul făcut de public își pierde din intensitate.

KRISTINA: Eve, aș vrea să știu ce părere ai despre acest caz deosebit. Martha Honeydew. Cred că e de-o seamă cu fiul tău, Max. Cum te-ai simți dacă fiul tău ar fi trebuit să fie executat în această seară?

EVE: Nu aș fi bucuroasă. Nu pentru că ar fi condamnat la moarte, ci pentru că a comis o infracțiune care i-a garantat pedeapsa. Aș simți că am greșit ca mamă.

JOSHUA: Tocmai despre asta am discutat chiar ieri. Această fată, *copilă*, a fost crescută...

EVE: Nu este o copilă, ci o tânără femeie.

KRISTINA: Așadar, crezi că ar trebui executată?

Eve își pleacă privirea, ținându-și șervețelul în dreptul gurii.

KRISTINA: Îmi pare rău, doamnă Stanton, nu v-am auzit răspunsul.

Avocata se uită la cei din public.

EVE: Șase ani am fost avocat desemnat și, în acest timp, am fost consilier pentru mai mult de 250 de acuzați care au ajuns să fie executați și pentru mai puțin de douăzeci care au fost eliberați. Înainte de a fi consilier din oficiu, am fost procuror al Coroanei. În toți acești ani, am văzut, m-am întâlnit, am vorbit și am avut de-a face cu tot felul de oameni de-a dreptul îngrozitori, dar, în fața morții, i-am văzut plângând ca niște copii mici. I-am văzut implorând milă, cerându-i iertare lui Dumnezeu. Însă am avut și ghinionul să întâlnesc și oameni cu adevărat buni. Spun asta pentru că, dintr-un motiv oarecare, acei oameni au căzut pradă legii. Unii erau vinovați, pentru că împrejurările i-au

pus în niște situații teribile – să-și apere copilul, de exemplu.
Nu toți am face orice ca să ne apărăm copilul?

Cei din public își murmură acordul.

EVE: Alții, puțini, erau acuzați pe nedrept.

JOSHUA: Groaznic.

KRISTINA: De unde *știi* asta?

Eve o ignoră, uitându-se în continuare la public și apoi spre cameră.

EVE: Din toată experiența mea ca procuror, consilier și ca om păcălit de cineva apropiat mie, pot să afirm, cu toată încrederea, că acum știu să judec oamenii. Îi citesc.

Publicul se agată de fiecare cuvânt.

EVE: Văd nebunia unora care chiar nu înțeleg ce au făcut. În alții, văd mânia care i-a condus. Văd ura, răutatea pură, urâtenia unei persoane care vrea doar să facă rău sau lăcomia uneia care ucide pentru câștigul propriu. Dar...

Acum, în picioare, ridică o mână și se uită la fețele tuturor și direct spre cameră.

EVE: Văd până și remușcarea în cei care nu au intenționat să ucidă, vina în cei care au crezut că era singura lor opțiune și frustrarea celui nevinovat.

JOSHUA: Spune-ne ce ai văzut în ochii Marthei.

Kristina tâțâie și își încrucișează brațele la piept.

EVE: Nu am văzut nimic din toate acestea.

Lasă cuvintele să plutească în aer. Publicul, Joshua și Kristina sunt uluiți.

EVE: Am văzut disperare.

JOSHUA: Disperare?

EVE: Am văzut o tânără care a fost împinsă în pragul disperării. Nu mânia sau frustrarea, nebunia, urâtenia sau lăcomia; nimic din toate acestea. Am văzut pe cineva pus la colț. Pe cineva care a ținut piept tuturor provocărilor vieții până când nu a mai putut și, disperată, a pus piciorul în prag și a spus „La dracu’!”

Publicului i se taie răsuflarea. Joshua chicotește jenat.

JOSHUA: Eve, trebuie să îți aduc aminte că ne aflăm în fața camerelor de filmat, te rog...

EVE: Îmi cer scuze, nu mi-ar plăcea să-ți jignesc spectatorii, dar uneori...

JOSHUA: Înțeleg, te rog, continuă. Fără cuvinte vulgare.

EVE: Eu, și asta vi se va părea controversat...

JOSHUA: Spune!

Camera se concentrează asupra lui Eve. Are ochii închiși și capul plecat. Anticiparea învăluie studioul, publicul și telespectatorii.

Eve își înalță capul și deschide ochii, iar albastrul pal al acestora atinge sufletele oamenilor.

EVE: Eu cred că este nevinovată.

Spectatorii rămân fără grai.

EVE: Cred că o acoperă pe persoana care l-a ucis cu adevărat pe Jackson Paige. Ceva nu se leagă.

JOSHUA: Încă...

Se oprește, ia o gură de aer, se uită la public și apoi la Kristina. Își atinge urechea.

JOSHUA: Redacția? Da, puteți să vă uitați la secvențele de ieri, vă rog?

KRISTINA (șuierând): Ce faci?

JOSHUA: Stimați spectatori, nu sunt sigur dacă vă aduceți aminte, dar...

Se concentrează asupra vocii din cască.

JOSHUA: Da, partea cu Martha Honeydew în noua sală de consiliere virtuală, vă rog, căutați cuvântul „secret”.

Rămași fără aer, spectatorii murmură. Joshua se uită la ei.

JOSHUA: Da, nu sunt sigur dacă vă veți aminti, dar ieri, în noua cameră de consiliere virtuală, Martha a avut ceva foarte interesant de spus. Și asta ar putea să facă destul de ușor legătura cu afirmațiile stimatei noastre invitate.

Își duce un deget la ureche.

JOSHUA: Da, o avem, mulțumesc!

Înregistrarea din camera de consiliere virtuală apare pe ecran – o înfățișează pe Martha dând din cap spre ecranul computerului.

MARTHA: Nu. O să-ți spun secretul meu, tot ce știu, mâine, înainte să mor.

Înregistrarea este reluată. Și încă o dată. A treia oară se oprește asupra feței Marthei, care se uită la cameră. În studio se lasă tăcerea.

JOSHUA: Presupun că secretul este numele adevăratului criminal. Să presupunem că *este* nevinovată?

În milioane de case din toată țară, în baruri, restaurante și vitrine ale magazinelor, oamenii se opresc și se holbează la chipul Marthei Honeydew.

JOSHUA: Tot ceea ce putem face este să așteptăm.

Martha

„Este ora patru după-amiază. Mai ai: cinci ore până la posibila ta execuție. Statisticile curente sunt: 76,4% pentru, 23,6 % împotriva. Îți vom mai transmite informații peste: o oră”.

Rahat, cred că am adormit.

Dumnezeule, e întuneric afară. Am dormit în ultima mea zi. Ora patru a spus chestia aia? La naiba!

O, mi se învârt capul. Îmi este rău.

Au mai rămas cinci ore. Asta înseamnă 300 de minute. Adică... 18.000 de secunde? E corect? Mai puține acum. Mă bucur că nu-i niciun ceas aici.

Iisuse, podeaua e rece! Ar trebui să mă ridic. Am să răcesc. Hm, ce mai contează? Acum, aș putea să fac toate lucrurile pe care nu am voie să le fac. Aș putea să mă plimb pe-afară fără șosete sau pălărie – prin creștetul capului se pierde cea mai multă căldură, desigur, nu așa ni s-a zis tuturor când eram copii? Aș putea sta în ploaie – *ai să mori*, îmi spunea mama. Ei bine, ghici ce, mamă? Da, am să mor, dar nu așa!

Aș putea să fumez, să mă droghez, să traversez strada fără să mă uit, să ignor barierele de tren, să fac orice!

Stai un pic, ce-a spus? Șaptezeci și șase la sută pentru? Nu atât era înainte. Era mai mult. Când am venit aici, era nouăzeci și ceva la sută. Ce se întâmplă? De ce a scăzut?

Pentru că ești nevinovată.

Taci!

Nu tu ai făcut-o. Știi cine a făcut-o.

Taci naibii!

Mă frec la ochi și ușa din spatele meu se trânteste. Mă învârt.

— M-am gândit că ați vrea să luați cina mai devreme, domnișoară, spune un paznic. Având în vedere că... ei bine, știți...

Mă ridic și mă îndrept spre el. Mă simt nesigură pe picioare. Amețită.

— Mulțumesc, bodogănesc eu.

Nu l-am mai văzut până acum. De obicei, paznicii nu intră în celule, dar presupun că e o situație deosebită.

— Miroase minunat, îi spun.

— Pui tikka masala, pilaf și peshwari naan^[1]. Și budincă lipicioasă cu caramel și cremă.

— Toate sunt preferatele mele, spun eu.

El rânjește.

— Sunt bune, nu-i așa? Ca atunci când te răsfața mama ta, pe vreme când trăia.

Simt că-mi vine să zâmbesc. Mă uit la mâncarea fierbinte și aburindă și apoi la paznic, dar nu este aici. În schimb, este mama.

Mi se face rău.

— Mamă? spun eu. Doamne, mamă, mi-a fost atât de dor de tine.

Îmi zâmbește, iar eu am ochii plini de lacrimi. Mi le șterg cu mâna și totul se încetează. Clipesc, mă tot șterg și, când încep să văd mai bine, îmi dau seama că nu e nimeni aici. Nici mama, nici mâncarea, nimic.

Mintea mi se limpezește. Traversez împleticită camera și mă așez pe scaunul electric.

Când îmi ridic genunchii la piept, mă uit prin camera goală.
„Sunt speriată, spun eu. Dar este în regulă”.

Eve

Poticnindu-se, Eve ajunge în culise. Max o îmbrățișează strâns, iar ea plânge în brațele lui.

— Nu am vorbit serios, îi șoptește ea la ureche. Despre tatăl tău. Nu am crezut niciun cuvânt.

— Știu, mamă, îi răspunde el legănând-o ușor. Nici el nu crede.

Plângând în hohote, se îndepărtează, dar el o ia de mână și o duce departe de zarva oamenilor și în umbră.

— Ai atras publicul de partea ta. Îți mânca din palmă.

— Nu mi-a plăcut deloc să spun lucrurile acelea îngrozitoare, dar a trebuit să-i conving să mă creadă, răspunde ea. Care mai e situația voturilor?

— Sunt mai puține, spune el și dă din cap.

— Sper că e de ajuns. Și cât facem asta, ea tot are un as în mânecă și încă susține că e vinovată. Nu înțeleg. Ea și Isaac pun ceva la cale.

Isaac

O limuzină lungă și albă parchează lângă peluzele îngrijite ale casei familiei Page. Isaac își potrivește cravata, își netezește costumul și, cu pași mari, se îndreaptă spre partea din față a casei.

— Au ajuns! strigă el.

Cât timp Isaac le deschide ușa bărbatului și femeii în uniformă, mama lui coboară pe scara minuțios sculptată din spatele lui.

— Vă rog, spune el, intrați!

Aceștia dau aprobator din cap, intră și se duc să-i strângă mâna mamei. Când Isaac se întoarce și o vede, se oprește brusc, holbându-se la ea.

— Nu poți să mergi îmbrăcată *așa*, spune el.

— Isaac, te rog, avem musafiri, răspunde ea.

— Nu e o ținută adecvată, bolborosește el.

Musafirii se uită în altă parte.

— Fusta este prea scurtă! Și e *roz*! Iar bluza aia... adaugă arătând spre o bluză albă și dantelată, transparentă și decoltată. Este... Mamă, ți se vede sutienul!

— Și? zice ea.

— Mergem la o execuție, șuieră el. Ar trebui să dai dovadă de ceva respect.

— Față de ea? Față de fata care mi-a ucis soțul? Care mi-a răpit fericirea? se repede ea vorbind din ce în ce mai tare și pe un ton mai ascutit.

— Doamnă Paige, spune bărbatul. Trebuie să lămurim câteva aspecte. Noi suntem agenții de securitate care vă vom fi alături în această zi dificilă. Haideți să luăm loc undeva și poate că veți discuta despre asta mai târziu cu fiul dumneavoastră.

— Da, domnule, eu voi lua loc, pentru că nu trebuie să discut despre nimic cu fiul meu.

Se întoarce spre Isaac.

— Sincer, ar trebui să te relaxezi!

— Mamă...

Tocurile lui Patty țacăne pe podeaua de marmură când se îndepărtează, conducându-i pe musafiri în sufragerie. Isaac o urmează, scuturând din cap.

— Doamnă Paige, spune femeia, noi lucrăm pentru compania care difuzează *Moartea este Justiție*, emisiunea care, după cum știți, are drepturi exclusive asupra cazurilor de condamnări la moarte. De asemenea, compania se ocupă și cu organizarea sistemului de votare, cu luarea măsurilor în ceea ce privește prizonierii și de organizarea interviurilor relevante, de acuzații și de ziua execuției în sine și, în general, de toate aspectele referitoare la rudele celor decedați și la drepturile privind prezența la execuție.

— În regulă, răspunde Patty.

— Am venit să vă spunem exact ceea ce se va întâmpla și să vă răspundem la întrebări, dacă aveți. Prioritatea noastră este ca procedura din această seară să decurgă cât mai bine posibil, iar dumneavoastră și fiul dumneavoastră să nu fiți supuși stresului sau presiunii. Pentru că în trecut am lucrat cu multe familii îndurerate, înțelegem că treceți printr-un moment dificil.

— Să o văd pe fata aceea murind va fi unul dintre cele mai fericite momente din viața mea.

Agentul de securitate inspiră și se agită în scaun.

— Doamnă Paige, este responsabilitatea mea să vă aduc aminte faptul că execuția ei nu este un lucru sigur. Nu trebuie să uitați asta. În trecut, am fost martorii câtorva schimbări de situație surprinzătoare chiar în ultimele ore sau minute.

— E moartă! Țineți minte ce vă spun!

— Mamă, statisticile s-au schimbat mult astăzi.

— S-au schimbat?

— Da, doamnă Paige, spune femeia-ofițer atingând ușor dispozitivul pe care-l ține în mână. Voturile „vinovată” au scăzut cu 23% în ultimele opt ore. Statisticile curente indică 74% pentru execuție.

Patty ridică din sprâncenele vopsite.

— Ei bine, asta-i o surpriză, zice ea râzând nervos. Oameni buni, vă rog să mă scuzați o clipă.

Când se ridică și pleacă, își scoate telefonul din buzunar, formează un număr și, înainte să iasă din cameră, vorbește la telefon.

— Da, sunt Patty Paige, trebuie să discut cu avocatul soțului meu, William Crawford, chiar acum. Nu, nu suportă amânare.

Isaac se uită la agenții de securitate. Știe ce se întâmplă, știe ce face mama lui; e sigur că și ei știu, chiar dacă nu spun nimic.

Aceștia își țin capetele plecate, de parcă ar fi prezenți doar fizic.

— William? Da... Acum, tu să mă asculți pe mine, eu îți plătesc salariul...

Pentru o clipă, mama lui Isaac vorbește mai încet, iar el trebuie să se întindă ca să audă, dar, chiar și așa, nu distinge decât niște bolboroseli.

— O Vei FACE! șuieră Patty cele trei cuvinte.

Musafirii tresar și se uită mai întâi la Isaac, apoi unul la celălalt.

— Nu-mi pasă cum! țipă mama lui. Sau ce trebuie să faci. Eu și soțul meu ți-am fost loiali, te-am ajutat să îți deschizi afacerea, iar tu ne ești dator. Așa ne răsplătești?... Și trebuie să-ți aduc aminte de informațiile pe care le dețin?

— Știți ce face, nu-i așa? îi întreabă Isaac pe agenți.

— De vreme ce nici eu și nici partenerul meu nu suntem oamenii *legii*, nu ne privește ceea ce face mama ta.

— Manipulează voturile.

— Nu este grija noastră.

— Atunci, nu vă interesează dreptatea?

— Oamenii fac dreptatea. Un milion de voci care iau o decizie în mod democratic.

— Este o glumă.

— Ce este o glumă?

Patty intră din nou în cameră, pășind mai ușor și afișând un zâmbet forțat.

— Nimic, mormăie el.

Se așază lângă Isaac.

— Deci, unde am rămas?

— Doamnă Paige, vreau doar să vă pun câteva întrebări, ca să ne asigurăm că toate procedurile vor decurge bine în această seară. Dumneavoastră și fiul dumneavoastră aveți la dispoziție câteva opțiuni de vizionare și ar fi mai simplu dacă vi le-am prezenta acum.

— Vreau să-i văd fața, spune ea.

Bărbatul se holbează la ea.

— OK. Acesta ar fi răspunsul la una dintre întrebări, dar dacă v-aș prezenta toate etapele evenimentului...

— Nu este nevoie, îi răspunde ea. Am urmărit emisiunea. Este un ecran, nu-i așa? Un perete de sticlă sau așa ceva? Am observat că uneori este, alteori nu.

— Asta s-a schimbat acum, spune el. Între acuzat și public e o fereastră din sticlă securizată, dar ne-am dat seama că, dacă e îndepărtată, apar probleme.

— Nu mă deranjează problemele!

— Au fost probleme cu mirosurile...

— Nu-mi pasă.

— Și se știe că acuzații îi scuipă pe cei din public.

— Numai să-ncerce și-am s-o scuip și eu.

— Chiar și așa, continuă agenții, acum, ecranul este blocat din sistemul calculatorului central.

Isaac privește în altă parte. Pe canapeaua de lângă el este un dosar; îl examinează atingându-l ușor cu vârfurile degetelor.

— Doamnă Paige, dacă nu vă supărați, aș avea totuși o întrebare, spune bărbatul. Ați dori ca unul dintre dumneavoastră să le adreseze câteva cuvinte invitaților și celor din presă la execuție?

— Jurnaliștii vor fi în încăpere? întreabă Isaac.

El încuviințează.

— Ca întotdeauna. Pentru noi este foarte important să înregistrăm procedura și să ne asumăm răspunderea față de cei care votează, ca să ne asigurăm că dorințele lor sunt pe deplin respectate.

— Mie mi-ar plăcea să spun câteva cuvinte, zice Isaac intervenind repede.

— Atunci, noi am terminat aici, spune femeia și se uită la ceas. E timpul să plecăm.

— Deja? întreabă Patty.

— Mă tem că da, doamnă Paige.

Îngrețosat, Isaac ia dosarul de lângă el și-i conduce spre ieșire.

Martha

„Este ora șapte după-amiaza. Mai ai: două ore până la posibila ta execuție. Statisticile curente sunt: 77,6% pentru, 22,4% împotriva. Îți vom mai transmite informații peste: treizeci de minute”.

Hei, la fiecare jumătate de oră acum?

Mi-au mai rămas două ore din viață. Și aceste două ore pot fi urmărite în direct, la televizor. Doar de cei cu abonament premium.

Cine-ar fi crezut că sunt atât de interesantă, încât oamenii vor plăti ca să vadă cum mor. Asta-i definiția voyeurismului.

Câți oameni îmi vor urmări ultimele clipe?

Mai mulți decât în cazul lui Iisus! Ha-ha!

Dumnezeule, sper să nu fac pe mine sau ceva de genul ăsta. Știi... când am să mor... sau să trag vreun vânt, pentru că se spune că așa se întâmplă, nu? O, ar fi groaznic! Dar, hei, voi fi moartă, așa că nu-mi va păsa.

Doar dacă n-am să fiu vreo fantomă, și atunci am să mă rușinez.

Nu mă deranjează dacă alți oameni mă văd așa, dar, Isaac, nu vreau să-ți aduci aminte așa de mine.

Vreau să-ți amintești de mine zâmbind, aproape de tine, ținându-te de mână sau sărutându-te, în brațele tale.

Cum eram înainte de toate astea.

•

Cei fără adăpost începuseră să se întoarcă în vechiul lor loc, din pasajul subteran. Era protejat de vânt și de vreme și păstra mai mult din căldura focurilor aprinse în coșurile din metal. După moartea mamei, Jackson le dăduse bani ca să le cumpere tăcerea și, pentru o vreme, pleaseră pe la hoteluri și pensiuni, dar, rând pe rând, se întorseseră la ceea ce presupun că se gândeau că era casa lor.

Câțiva dintre ei au ridicat o mână când am trecut pe acolo, în noaptea aceea, iar alții, mai puțini, și-au plecat capetele. Cred că nu voiau să li se aducă aminte de cele întâmplate. Vezi tu, toți știau cine sunt. „Fata aia orfană”, spuneau ei, sau „flica ei”, sau „fata aia săracă”.

Doar unul sau doi chiar știau cum mă cheamă, cei care veniseră la înmormântarea mamei și rămăseseră cu capetele plecate de rușine, pentru că nu le era permis să spună adevărul.

„Este OK, am priceput, știu, înțeleg”, le-am spus eu.

Fierbeam de mânie și eram furioasă, dar nu pe ei, ci pe societate.

Trenul își luminează calea spre o gară mohorâtă. Vagoanele sunt calde și primitive, dar miroase a urină, transpirație și alcool. Vezi tu, poate că în Rises sunt și mulți oameni simpatici și de treabă, dar și destui bețivi, drogați și idioți, ca peste tot, și ei sunt cei care folosesc trenul ca pe-un loc unde se pot distra.

Totuși, în tren, tu nu te-ai amestecat cu ceilalți. Te-ai sprijinit într-un colț, cu gluga trasă, cu o sticlă în buzunar pentru că te ajuta să scapi mai ușor de probleme – așa mi-ai spus –, dar te-am văzut stând în picioare și mișcându-te spre ușă. Când trenul a oprit, iar tu ai coborât, zâmbetul tău m-a încălzit mai mult decât ar fi făcut-o orice băutură fierbinte sau foc în seara aceea.

Ne-am plimbat prin ger, braț la braț, am vorbit despre ce-am putea face, ne-am oprit sub un felinar stradal, te-ai uitat la mine, iar eu am văzut în ochii tăi ce voiai să-mi spui.

— Trebuie să facem ceva, mi-ai șoptit. Nu mai putem continua așa. El știe că încă ne vedem. O să-ți faci rău, știi că o va face.

— Atunci, așa să fie.

— Nu...

— M-am săturat să mă tot intimideze, Isaac. Ceva trebuie să se schimbe. Nu doar pentru mine. Oamenii trebuie să afle adevărul.

— Nu crezi că-l știu deja?

— Trebuie să li se spună verde-n față și apoi vor fi forțați să acționeze.

Am plecat de sub felinar și ne-am plimbat pe lângă magazinele abandonate, unde l-am văzut prima dată. În susul străzii Crocus, o mașină închisă la culoare era parcată la marginea drumului.

— Nu poți să-i forțezi pe oameni să acționeze, mi-ai spus.

În spatele nostru s-a trântit o portieră și ne-am întors amândoi. Cineva se îndrepta spre noi.

De ce nu ne-am mișcat, de ce nu am fugit? De ce am rămas pe loc și am așteptat să se apropie de noi?

— Martha Honeydew, ești o târfă împruțită! Ca mama ta!

I-am recunoscut vocea imediat.

— Și a venit vremea să scăpăm lumea de povara existenței tale. Ai fost o greșeală care nu ar fi trebuit să se întâmple.

— Poftim? ai întrebat.

Am auzit un clic și, când s-a apropiat, am văzut cum lumina lunii strălucea pe țeava unui pistol.

— Tată, nu!

Am văzut că ai înaintat, dar picioarele mele erau ca de plumb.

— Isaac, nu vreau să-ți fac rău, dar am s-o omor și-am să mă asigur că vreun sărman nenorocit o s-o încaseze pentru asta. N-o să-i pese nimănui și, peste câteva săptămâni, nimeni nu o să-și mai amintească. Doi iepuri dintr-o lovitură. Doi rahați degenerați, fără de care orașului ăstuia îi va fi mai bine. Nu este bună pentru tine! E un nimic, doar o scursură nenorocită, așa cum era și mama ei.

— Mama mea a fost o femeie bună! am strigat și m-am apropiat de el. Dar ai lăsat-o fără nimic! Cu nimic, în afară de mine!

— Despre ce vorbești, cătea proastă?

— Știi la ce se referă, i-ai răspuns tu.

Ne mișcăm unul în jurul celuilalt, ca într-un dans lent și elegant – un pas aici, unul dincolo –, fără ca vreunul dintre noi să fie avantajat, de-a lungul străzii Crocus și înapoi spre pasajul subteran.

— Și eu am dovezi, am spus.

— În legătură cu ce? a pufnit Jackson.

— Hai să-ncepem cu faptul că mi-ai ucis mama. Apoi o să continuăm și cu restul.

— Nu poți să dovedești nimic, a spus el.

Un glonț mi-a şuierat pe lângă ureche, pocnitura răsunând atât de tare, încât noaptea a încremenit în liniștea ce-a urmat.

— Data viitoare n-am să ratez, mi-a spus.

O armă îndreptată spre capul tău, bărbatul pe care-l iubești lângă tine, familia moartă, fără viitor, fără educație... ei bine, te cam face să te gândești la imaginea de ansamblu.

* * *

„Este ora 7.30 după-amiaza, anunță vocea electronică. Mai ai: o oră și treizeci de minute până la posibila ta execuție. Statisticile curente sunt: 79,6% pentru, 20,4% împotriva. Îți vom mai transmite informații peste... treizeci de minute”.

Rahat!

Isaac

Limuzina albă ajunge în fața porților închisorii. Mulțimea este impresionantă: presa cu microfoane și camere, oameni cu pancarte, turiști veniți pentru spectacol. Sunt gălăgioși și strigă „Moarte acuzatului”, „Ochi pentru ochi”.

Într-o parte a mulțimii este un grup mai mic de oameni, cu steaguri pe care scrie „Să se aducă dovezi!”, „Voturi echitabile pentru toți!”, dar vocile nu li se aud, iar cei din presă îi ignoră.

În clipa în care Isaac și mama lor coboară din mașină, se lasă tăcerea, iar cei din mulțime își dau jos pălăriile și nimeni nu-și mai dă coate. Oamenii stau neclintiți, cu capetele plecate sau cu mâinile la piept.

— Jackson a fost eroul nostru! strigă cineva și, din spatele ochelarilor ei negri, Patty Paige zâmbește larg.

— Eroul poporului! strigă un altul, iar restul aplaudă.

— Dacă ați ști adevărul, mormăie Isaac, dar nimeni nu-l aude.

Ei sunt conduși de-a lungul unei alei dintr-o parte a clădirii, pe lângă un copac în care stă o vrabie și pe lângă o fereastră cu gratii. La ușă, sunt verificați ca să vadă dacă nu poartă arme.

— Ce-i ăsta? îl întreabă paznicul pe Isaac ridicând dosarul.

— Un discurs, răspunde el. Vorbesc în numele mamei.

Paznicul dă aprobator din cap și-i lasă să treacă.

— Pe aici, vă rog, le spune agentul de securitate, care este o femeie, și îi conduce într-o încăpere mare. Trebuie să vă informez că, în acest moment, sticla este luminată doar cât să se vadă în celulă. Acum, acuzata *nu poate* să vă vadă sau vă vede neclar.

Isaac intră în cameră.

Aceasta îi aduce aminte de o sală de cinema sau de una de teatru. Rânduri de scaune se întind în spate și ușor în sus, luminile sunt îndreptate spre partea din față a camerei, iar între scenă și primul rând de scaune este un spațiu gol.

El se oprește și se holbează la ecranul de sticlă. E mai aproape decât se aștepta, neacoperit de nicio cortină înainte de derularea titlurilor sau de apariția pe scenă a actorilor. Nu vede niciun act de identitate sau vreo secvență înainte ca totul să înceapă pentru că iat-o!

Se uită la ea și nu se poate abține să nu înainteze până când ajunge chiar în fața ecranului de sticlă și întinde degetele, ca să o atingă.

— Mă aude? întreabă el.

— Nu, desigur că nu, îi răspunde femeia. Poți să-i spui ce vrei, dar va auzi doar o șoaptă.

Se uită cum stă pe scaunul electric, cu fața roșie, umflată, și cu părul tuns scurt.

— Martha, șoptește el.

Isaac nu este atent la ce-i explică celălalt agent mamei lui și, de vreme ce inima îl ține lângă sticlă, o urmărește pe Martha cum se agită în scaun, cu picioarele goale.

Nu își concentrează privirea când se îndreaptă spre el. Ochii ei sunt goi sau pierduți în vreo amintire, dar se oprește lângă sticlă, chiar în fața lui, ridică o mână și atinge ecranul chiar acolo unde-și ține el mâna.

— Mă vezi? șoptește el. Mă auzi?

Se uită la el fără să se concentreze.

— Te iubesc, îi șoptește el.

Ea se uită atent prin sticlă, privindu-l acum, apoi se apleacă și suflă puternic, făcând nori de aburi. El o urmărește cum își mișcă un deget și, începând din dreapta ei, literele, neclare și ciudate, încep să prindă contur:

„TE IUBESC”.

Când înghite, ea se uită peste umărul lui și, cu palma, șterge repede mesajul.

În spatele lui, conversația continuă, dar el o urmărește pe Martha.

— Îmi pare rău, mormăie el.

Ea scutură din cap și mai suflă o dată peste sticlă.

„NU UITA CE MI-AI PROMIS”.

El dă aprobator din cap și închide ochii, iar când îi deschide, ea este așezată din nou pe scaun.

— Aveți locuri rezervate în față, spune agentul de securitate. De asemenea, vor fi prezenți și câțiva demnitari, mai ales directorul executiv al trustului media Life Visions, redactorul-șef al Știrilor Naționale, un reprezentant al firmei Cyber Secure. Dacă vă doriți să mai stea și alți oameni lângă dumneavoastră, cum ar fi membri ai familiei, prieteni apropiați, se poate aranja...

— Eve Stanton, răspunde el.

— Poftim? Consilierul? întreabă Patty. De ce ai ales-o pe ea? Nu o cunoști.

— Și judecătorul Cicero, adaugă el.

— Poftim? întreabă ea din nou.

Femeia ridică o mână.

— Doamnă Paige, dacă îi includeți pe acești oameni pe lista invitaților, cu siguranță curiozitatea publicului va crește și, prin urmare, vor fi și mai mulți spectatori. Putem da acum un comunicat de presă.

Patty dă aprobator din cap și cele două femei pleacă împreună.

Agentul se întoarce spre Isaac.

— La ora convenită, două ecrane de televizor vor fi coborâte din tavan, câte unul de fiecare parte a sticlei, pentru transmisiunea în direct a emisiunii *Moartea este Justiție*. Cu ceva timp înainte de asta, luminile vor fi modificate, pentru ca

atât acuzata, cât și dumneavoastră să vedeți prin ecranul de sticlă.

Isaac dă aprobator din cap.

— I se va oferi șansa de a-și spune ultimele cuvinte în aproximativ... el se uită la ceas... cincizeci de minute. Și, nu uitați, pretinde că are un secret de împărtășit, așa că va atrage multă atenție. Va fi cel mai mare rating din istorie! E un lucru foarte important. E primul de genul acesta. O adolescență acuzată că a ucis o persoană ca tatăl dumneavoastră...

Isaac îl întrerupe.

— Și eu când voi avea ocazia să vorbesc?

— După închiderea liniilor telefonice și verificarea voturilor. Cu cinci minute înainte să fie executată, deci seara, la 8.55.

— Sunteți foarte sigur că va fi găsită vinovată.

El râde.

— O, asta e o certitudine!

Martha

„Este ora opt seara. Mai ai: o oră până la posibila ta execuție. Statisticile curente sunt: 97% pentru, 3% împotriva. Îți vom mai transmite informații peste: treizeci de minute”.

Au revenit la cum erau acum douăsprezece ore.

Cum mai zboară timpul.

Asta este! Ultima oră!

Fă-o să conteze, Martha!

Acum e o chestiune de minute. Cincizeci și nouă de minute până la posibila mea execuție...

„Posibilă execuție”. Pe naiba!

Cincizeci și nouă de minute până când am să mor.

Cincizeci și opt?

O, au schimbat sticla, pot să văd bine dincolo de ea.

Iisuse, ce scaune multe. Cum se așteaptă să fie toate ocupate? Dar sunt! Oamenii năvălesc înăuntru! Nu cunosc pe nimeni!

Cineva le verifică biletele și îi conduce la locurile lor. Dumnezeu, este... este înspăimântător... o, Doamne... o, rahat. Se uită la mine, mă urmăresc de parcă aș fi vreun animal de la grădina zoologică sau așa ceva. Iisuse!

Vreau să mă ascund, dar nu am unde.

***Moartea
este
Justiție***

La pupitru, Kristina și Joshua urmăresc ecranul plin cu imagini din Celula 7 și camera de vizionare. El este sobru, iar mișcărilor-i sunt lente și căutate; ea zâmbeste tot timpul, ochii strălucindu-i de încântare.

JOSHUA: Ce părere ai despre asta, Kristina?

KRISTINA: Sincer, abia pot să-mi stăpânesc entuziasmul! Îmi *doresc* să fi fost acolo, în direct!

Pielea feței i se întinde într-o grimasă sau un zâmbet fals.

JOSHUA (râzând): Kristina, ar fi trebuit să trăiești în Roma gladiatorilor. Se pare că te bucuri de spectacolul suferinței!

Ei îi piere zâmbetul și, dinspre cameră, se întoarce spre el. Ignorând asta, el continuă:

JOSHUA: Am auzit că biletele s-au vândut la un preț de patru ori mai mare decât cel stabilit.

KRISTINA: Da, ei bine, sinceră să fiu, mi-aș fi dat un rinichi ca să fiu acolo! Spectacol al suferinței sau nu, e ceva unic în viață.

JOSHUA: Ei bine, să sperăm. Bineînțeles că sperăm și ne rugăm să trăim într-o societate în care să *nu ne întâlnim* cu acest tip de crimă.

KRISTINA: Într-adevăr! O, ia uită-te la asta!

Amândoi se uită la ecran.

JOSHUA: O, Doamne...

KRISTINA: Ei bine, e o surpriză. Cred că în primul rând se află, dacă nu mă înșel, nu doar familia noastră îndoliată, ci și domnul Cicero și Eve Stanton! Vrei să-mi spui *ce* înțelegi tu din asta?

JOSHUA: Kristina, nu am nici cea mai mică idee!

Martha

Eve, uite-o pe Eve, și-l recunosc și pe bărbatul ăla, e judecătorul Cicero.

Eve, mă vezi?

Încerc să o implor din priviri să se uite în sus, dar nu o face.

Și pe Isaac. Se uită la mine. Mă privește încontinuu.

O, îmi este rău! Vreau să țip.

Ajutați-mă, să mă ajute cineva!

Eu nu... eu nu...

Nu... nu face asta... fii puternică...

Eve

— Nu vreau să fiu aici, îi șoptește Eve lui Cicero. Nu pot să mă uit la ea.

— Trebuie, îi răspunde el. Trebuie să fii puternică pentru ea. Vorbește-i din priviri.

— E o greșeală, spune Eve. Asta nu ar trebui să se întâmple. Dar nu știu ce să fac.

El se apleacă spre ea.

— Băieții au plănuț ceva.

Ea se încruntă la el.

— Băieții? Care băieți?

El inspiră adânc.

— Isaac și Max al tău.

— Max!? șuieră ea. Ce treabă are Max în toată chestia asta? Cicero, nu pot să-l las să se implice.

— Șșș, spune el. E în regulă. Mi-a promis că nu-i nimic de genul acela. A spus că nici măcar nu va fi aici.

— Atunci cum...? Și când v-ați cunoscut voi doi?

— În dimineața asta, când cu televiziunea. Fiul tău se pricepe la tehnologie.

— Ce?

Martha

„Este ora: 8.30 seara. Mai ai: treizeci de minute până la posibila ta execuție. Statisticile curente sunt: 97,4% pentru, 2,6% împotriva. Ți vom mai transmite informații peste: zece minute.”

O, Dumnezeule!

Dumnezeule din ceruri, ajută-mă!

Nu cred că pot să fac asta.

Îmi e frică de moarte.

Vreau să mă răzgândesc...

•

Noaptea aia, *noaptea aia*, îți amintești? Acum o săptămână! Doar o săptămână!

Săptămâna trecută, cam pe la ora asta, am traversat parcul înghețat, ne-am întâlnit în gară, am mers ținându-ne de mână, știind, simțind ceva tot timpul... *ceva*...

Și apoi, a apărut. Jackson ne fixa cu privirea și ne amenința cu un pistol în mână...

Brusc, am înțeles totul.

Am crezut că am să mor. Am crezut că o să mă împuște atunci și acolo, că o să scape de mine, că o să-și reîntrească mica lui familie și că nimeni nu-i va afla secretul. Nu trebuia decât să apese pe trăgaci. El știa, eu știam și tu știai că nu o să fie prins niciodată pentru asta.

Aș fi fost doar o victimă în plus.
Mama ta, mama mea și cu mine.
Ele erau doar cele despre care știam.
Am spus că lucrurile trebuie să se schimbe și, când m-am uitat la țeava pistolului, mi-am dat seama că era timpul. Trebuia să acționez atunci sau niciodată.

Am strigat din toți răunchii și am fugit spre el. Nu a tras – poate că din cauză că era prea surprins –, iar eu l-am trântit la pământ și am auzit cum s-a lovit zgomotos cu capul de asfalt.

Dar s-a ridicat și m-a apucat de picior când am încercat să fug.

Am așteptat să simt răceala pistolului pe piele, dar nu a fost așa.

„Isaac!”, te-am strigat. M-am răsucit, apoi m-am întors spre Jackson și i-am dat un pumn în obraz.

„Cățea ce ești!” m-a înjurat el.

M-am sucit într-o parte, dar nu destul de repede. Brusc, m-am trezit din nou pe jos. Fața mă ustura, iar capul mi se învârtea. În fața mea, i-am văzut pantofii și am simțit lovitura unuia în stomac. Nu am putut să strig sau să țip.

„Isaac, unde ești?” m-am întrebat.

Am ignorat durerea și, dincolo de asfalt, am văzut cum pistolul lui Jackson zăcea pe gheața strălucitoare.

„Nu pot s-o fac”, m-am gândit eu, aerul arzându-mi plămânii.

„Ba pot”, m-am contrazis. „Trebuie!”

Am încercat să ajung pe partea cealaltă târâindu-mă. Am primit încă o lovitură în picioare și una în cap. Totul se învârtea.

„O, Dumnezeuule, cel mai rău mod de-a muri! Bătută mă!”

M-a lovit puternic în spate.

Am întins mâna după pistol.

„Trebuie să faci asta”, mi-am spus.

Am simțit o durere surdă în braț. M-am ferit. O, Dumnezeuule, durerea! Te rog, oprește-te! Te rog, ajută-mă!

M-am concentrat din nou. Iată-l, acolo! întinde-te după pistol! întinde-te!

Pantofii s-au apropiat de degetele mele, mâinile au luat pistolul din fața mea. M-am prăbușit.

„Sunt terminată. Asta este”.

Am auzit o voce. „N-ai îndrăzni”, a spus.

„Ba da”, i-a răspuns cealaltă voce.

Nu puteam să le disting. M-am rostogolit. În apropiere, am văzut picioarele lui Jackson.

— Pleacă de lângă ea!

— Nu pot să fac asta, fiule. Știi că nu pot. Ar putea să ne distrugă. Trebuie să scăpăm de ea.

M-am uitat în sus. El își desfăcea cureaua. O scotea prin găici.

— Vrei să spui că ar putea să te distrugă pe tine, nu pe noi. Și te înșeli – nu există niciun *ar putea* în cazul ăsta! O *va face*. Nu ea, ci eu și cu ea, eu și Martha, noi *te vom distruge* și o meriți.

— Isaac, nu gândești limpede. Fata asta se joacă cu mintea ta.

— Nu, Jackson.

— „Tată”, sunt tatăl tău.

— Nu, nu ești. Da, m-ai adoptat, dar m-ai luat de acolo ca să nu spun că ai împins-o pe mama peste balcon și ca să dai bine! Ca în public să pară că ai un dram de umanitate! Știu că ai *ucis-o*!

— Isaac...

— Nu nega.

— În regulă, dacă ai nevoie să o auzi de la mine, da – am omorât-o! OK? Dar nu de aceea te-am adoptat. Ci pentru că tu... te-ai *uitat* la mine cu ochi mari și inocenți, iar eu nu m-am gândit decât la cum a fost viața mea cât am locuit acolo și la ce se va întâmpla cu tine.

— Ce? l-ai întrebat pe un ton batjocoritor. Te-ai lăsat cumva dus de vreun rar moment de compasiune?

— Mă crezi sau nu, da, am făcut-o! Dar Patty a transformat toată situația în altceva. A pufnit și a clătinat din cap. Patty... Restul... s-a întâmplat din cauza lui Patty.

— Nu! Patty nu a vândut droguri în Rises, nu i-a făcut pe oameni dependenți, ca să obțină mai mulți bani. Patty nu a avut aventuri doar ca să-și demonstreze că încă mai e atrăgătoare sau, nu știu, pentru putere. Patty nu a împins-o pe mama mea peste balcon, nu a călcat-o pe mama Marthei cu mașina, nu i-a mituit pe oameni ca să-și atingă interesele, nu...

— ÎN REGULĂ!

Vocea i-a răsunat prin tot pasajul. Cu colțul ochiului, am văzut cum cureaua i-a alunecat printre mâini și cum degetele i s-au oprit la cataramă.

— Nu vreau să fiu asociat cu tine, i-ai spus.

— Nu trebuie, ți-a răspuns el. Poți să pleci, să-ți trăiești viața.

— Îi vei lăsa pe cei din presă să vadă asta? O familie destrămată? Cum ai dat greș, ca tată?

L-am simțit cum s-a apropiat de mine, dintr-o parte.

— Nu este nevoie. Îi vom mulțumi în continuare. Îi vom arăta publicului ce vrea să vadă, iar în privat vom face ce ne

dorim.

— Vrei să-i minți? Să manipulezi presa cu toate legăturile tale dubioase? Da, desigur, pentru că asta faci mereu!

— Lasă arma jos! Nu vezi limpede! Vom scăpa de fată și totul poate reveni la normal.

Am ridicat privirea și te-am văzut scuturând din cap.

Jackson s-a apropiat de mine. Tremuram urmărindu-l cum își scotea cureaua. Nu puteam să mă mișc.

— Trebuie, a spus Jackson și a ajuns chiar în spatele meu, iar eu am simțit mirosul curelei de piele și cum m-a atins cu ea peste umăr, când a legănat-o.

— Pleacă de lângă ea! ai spus tu.

— Nu. Am să termin ce-am început și tu te vei duce acasă și vom da uitării întregul fiasco.

— Am spus să pleci de lângă ea!

— Ești un copil! Nu știi ce faci.

Eu plângeam, disperată să fug, dar nu puteam să mă mișc, nu puteam să vorbesc.

— PLEACĂ! ai strigat din nou.

În spatele meu, Jackson a râs.

— Te avertizez!

— Ba nu. Ești doar un băiețel în lumea adulților. Un copilăș care nu știe să se comporte.

Am simțit cum cureaua mi-a alunecat peste cap.

Te-am văzut ținând pistolul în mână întinsă, cu degetul pe trăgaci și cu lacrimi în ochi.

Am simțit pielea pe gât.

— Tu m-ai făcut să fiu așa! ai strigat.

— Așchia nu sare departe...

•

Bubuitul armei a terminat propoziția.

Mă întorc cu spatele la scaunul ăla electric și îngrozitor, care așteaptă să mă omoare, și mă mișc spre sticlă. Vreau să îți spun că îmi pare rău. Isaac, te rog, uită-te la mine! Spune-mi că totul va fi bine! Spune-mi că nu o să mă doară!

Iisuse, sunt speriată.

Pieptul îmi arde. Îmi este rău.

Nu... calmează-te... respiră ușor... hai.

Ceva se întâmplă în spatele meu. Ușa se deschide. Văd un paznic și... ce este ăla?

Isaac

— Ce este acela? întreabă Isaac.

Agentul de securitate se apleacă înainte, de pe scaunul din spate.

— Noul nostru dispozitiv.

Îi zâmbește lui Isaac și îi arată ecranele de televizor care coboară din tavan.

— Privește! Urmează să-l prezinte la *Moartea este Justiție*.

***Moartea
este
Justiție***

Kristina și Joshua stau lângă ecranul mare. Pe acesta se văd versiunea animată a Celulei 7 și versiunea Marthei stând pe scaunul electric. Încheieturile, gleznele și pieptul îi sunt strânse cu curele. Deasupra ei, o coroană de metal îi este coborâtă pe cap.

KRISTINA (zâmbind): Da, dragi spectatori, cred că este cea mai minunată invenție de până acum.

JOSHUA: Așa cred mulți...

KRISTINA: Lasă-mă să explic.

Pe ecran, o ușiță se deschide în partea din spate a celulei și un dispozitiv rulează pe traseul prestabilit.

KRISTINA: Această nouă invenție este complet automată. Astfel, nu mai este nevoie de un călău.

Când dispozitivul ajunge lângă versiunea animată a Marthei, un braț se extinde și intră în partea din spate a scaunului. Pe un ecran apar un contor, statisticile și un voltmetru care indică valoarea zero.

KRISTINA: Când contorul numără voturile finale și statisticile, declanșează o reacție automată din partea dispozitivului. Dacă apare verdictul „vinovată”, un cronometru separat numără invers ultimele trei minute...

Ecranul afișează acum versiunea animată a unui bărbat care stă în picioare la un pupitru, în partea din față a zonei de vizionare, și care vorbește mulțimii de spectatori.

KRISTINA: ...permițându-i familiei victimei să rostească ultimele cuvinte.

Bărbatul se întoarce la locul lui și, când cronometrul ajunge la zero, valoarea indicată de voltmetru crește, iar versiunea animată a Marthei este electrocutată. După câteva minute, valorile scad, iar Martha închide ochii. Joshua se întoarce spre cameră.

JOSHUA: Ce părere au spectatorii noștri despre asta?

Din studio se aud aplauze.

KRISTINA: Vedeți, doamnelor și domnilor, justiția și moartea sunt, așadar, în mâinile voastre. Dumneavoastră sunteți judecătorul, juriul și, acum, și *călăul*. Dispozitivul preia informațiile de la liniile telefonice, le transformă în acțiune care, în ultimă instanță, omoară acuzatul. Nu vrem decât să vă oferim putere!

Isaac

— Poate fi oprit în cazul în care ceva nu e în regulă? șoptește el.

Agentul ridică din umeri.

— Ce ar putea să nu fie în regulă?

— Totul, spune Isaac scuturând din cap. Dar cred că s-a întâmplat acum multă vreme.

Cicero se întoarce și îl atinge ușor pe braț.

— Isaac, privește.

În celulă, Martha e în picioare.

Moartea este Justiție

La pupitru, Kristina și Joshua se întorc pe scaunele lor înalte ca să vadă filmarea în direct, sigla cu ochiul învârtindu-se în colțul ecranului.

JOSHUA: Ei bine, acesta este momentul pe care l-am așteptat toți.

KRISTINA (râzând): Unul dintre ele!

JOSHUA: Nici nu pot să vă spun cât sunt de încântat să aud secretul Marthei. Kristina, cât i se va permite să vorbească?

KRISTINA: Va avea dreptul la trei minute. Ceea ce, sincer, mă surprinde, având în vedere că și familia victimei are la dispoziție același timp. Nu mi se pare corect. Nu cred că vinovaților ar trebui să li se permită să vorbească atât de mult.

Transmisiunea în direct arată că paznicul i-a încătușat mâinile și gleznele Marthei și că a mutat-o spre geamul de sticlă.

Joshua își duce degetul la buze și se uită la public. Sunetul se schimbă, se aud pârâituri, iar zgomotul respirației Marthei plutește prin studio.

Martha

Martha își concentrează privirea asupra lui Isaac. Îi zâmbeste doar cât să o vadă el, apoi este atentă la cei din public.

— V-am promis un secret, spune ea cu o voce slabă și tremurândă. Nu cred că vreți să-l auziți, iar eu nu mai vreau să vi-l spun.

— Începeți odată și omorâți-o! strigă cineva.

— Dar trebuie să vă mai spun ceva înainte, așa că, vă rog, să aveți răbdare...

Inspiră adânc și se uită la oamenii care așteaptă.

— Mama mea...

— Mama ta a fost o prostituată, spune o femeie. Rises e plin de prostituate!

Martha tace.

— Mama nu a fost o prostituată, dar aveți dreptate – în Rises sunt prostituate. Spuneți-mi ce ați face – v-ați vinde trupul sau ați muri de foame?

— Aș munci!

Martha se strâmbă.

— Vă rog, am doar trei minute la dispoziție și nu vreau să le irosesc vorbind despre lipsa slujbelor și despre cât de puțin sunt plătite toate, vă rog...

Respiră sacadat, iar privirea-i planează deasupra publicului, surprinzându-le fețele tuturor.

— Mama a crezut în iubire. În adevăr și onestitate. Și încredere. Îmi place să mă gândesc la ea ca la o idealistă, dar presupun că, de fapt, era naivă. Se uită la ceas. Acum șaptesprezece ani, s-a îndrăgostit. Era un bărbat arătos, fermecător, care a răsfățat-o și i-a promis lumea. Ea a crescut în sărăcie, iar familia ei s-a chinuit cu banii de la o lună la alta.

— N-ai să vezi milă din partea mea! strigă un bărbat. N-ai nicio scuză pentru ce ai făcut!

Câțiva oameni se întorc spre el și se uită lung. Alții își duc degetele la buze, făcându-i semn să tacă.

— Ultimul lucru pe care-l vreau de la voi e mila voastră de rahat! îi strigă la rândul ei.

Pentru o clipă, se lasă liniștea, iar Martha se uită pe furiș la Eve, care stă cu mâinile ridicate, de parcă ar vrea să o calmeze.

— Îmi cer scuze, spune ea mai încet. Aș vrea doar să mă ascultați. Cu mintea deschisă. (Inspiră.) Presupun că era vulnerabilă. Presupun că ar fi trebuit să știe mai bine. Știa cine era tipul, l-a văzut prin preajmă și a auzit bârfele. Prietenii au încercat să o avertizeze. Când mi-a povestit asta, mi-a spus că e proastă. Eu nu cred că era proastă, ci că a fost manipulată. Bărbatul era inteligent. Știa cum să obțină ce voia, îi făcea felul victimei și trecea la următoarea. Cu timpul, șirul

distrugerilor pe care le-a lăsat în urmă s-a tot mărit. Când mama l-a întâlnit prima dată, totul era de-abia la început. În clipa în care i-a spus că este gravidă, a plecat și a lăsat-o să se descurce de una singură. Nu am aflat cum îl cheamă. Ea nu mi-a spus niciodată. Mi-a zis că este mai bine așa, iar eu am crezut-o. Probabil că ar fi fost...

Se uită încă o dată la ceas – mai are la dispoziție nouăzeci de secunde.

— Dar faptele au obiceiul ăsta ciudat de-a ieși la iveală. După ce a murit, după ce a fost *omorâtă*, după un timp, nu chiar imediat, pentru că nu puteam face față, i-am căutat printre lucruri. Nu am vrut. Era viața ei privată, dar am fost nevoită să o fac. Și am găsit niște scrisori și le-am luat. Când m-am uitat la numele ei de pe plic și la inima desenată de pe spatele altuia, am știut că trebuie să fie de la el. Nu am reușit să înțeleg de ce le-a păstrat, știam că trebuie să fie de la el, de la *tatăl* meu, și... și... am scos hârtiile... și le-am citit.

Tremură, își freacă brațele pe care și le încrucișează, apoi se freacă la ochi. Clipește și începe să plângă.

— Printre ele mai era o scrisoare, una care părea oficială, cu adresa dactilografiată. Am citit-o și pe aceea. Era de la un avocat. Un contract semnat de ea, în care scria că, dacă nu-l contactează, pe tatăl meu adică, și nu îi dezvăluie identitatea, va primi cincizeci de lire sterline în fiecare lună, până când voi împlini optsprezece ani. Cincizeci de lire pe lună pentru tăcerea ei! Scrisorile scrise de mână erau semnate doar cu inițialele lui și îmi aduc aminte că m-am holbat la ele și m-am gândit că era imposibil să fie persoana pe care o aveam în minte. (Ea inspiră adânc și neregulat; se uită la cele treizeci de secunde indicate de cronometru și înapoi la public.) Însă în scrisoarea avocatului, numele lui era scris complet. Tatăl meu... tatăl meu... Se uită la cei din public. Era Jackson Paige.

Moartea este Justiție

În studio este liniște. Kristina și Joshua sunt cu gura căscată și așteaptă nerăbdători.

JOSHUA: Aha... ei bine... dragi spectatori...

KRISTINA: Minciuni și înșelătorie! Nu se poate să fie adevărat.

JOSHUA: în acest moment, Kristina, mă întreb de ce ar minți.

Martha

Un freamăt din ce în ce mai intens învăluie mulțimea.

— De asta l-ai omorât! strigă cineva.

— Jackson Paige, strigă Martha peste zarvă, vizita cartierul High Rises în mod regulat. Munca lui de binefacere era de fațadă. Acolo avea amante și vindea droguri. Nu ne respecta nici pe noi, nici locul din care-a plecat, ne-a folosit!

Zgomotul devine din ce în ce mai puternic. Un gardian vine din spatele Marthei și o apucă, dar ea rămâne pe loc.

— A lăsat-o însărcinată pe mama și a plecat. Nu i-a păsat. Pur și simplu, a cunoscut pe altcineva. Era un mincinos și un escroc. Era corupt. *El* a ucis-o pe mama mea, nu băiatul care a fost executat, și a scăpat pentru că are bani!

— Ea îl ura! strigă cineva. Era geloasă!

— Îl voia mort!

— Executați-o!

Gardianul o târâie pe Martha înapoi pe scaunul electric, dar ea se luptă și se desprinde de el, împleticindu-se către geamul de sticlă și holbându-se dincolo de el.

— Niciodată nu am vrut să moară! strigă ea. Am vrut doar să se afle adevărul, pentru mama și Ollie. Toți ar trebui să avem parte de-un proces corect, nu doar oamenii care au bani să-l cumpere!

Eve, Cicero și Isaac se ridică în picioare și aplaudă.

Moartea este Justiție

KRISTINA: Ca să vezi! Ce adunătură ciudată formează consilierul, judecătorul și cel *îndoliat*, nu crezi? Ce se *petrece* acolo?

JOSHUA: Kristina, cred că lumea știe mai multe decât noi...

KRISTINA: Imposibil!

JOSHUA (scuturând din cap): Situația este mai complicată decât pare. Încă nu s-a terminat.

Spectatorii din studio sunt ciudat de tăcuți și stau cu gurile căscate cât timp urmăresc desfășurarea evenimentelor.

Martha

— Vă rog, zice Martha. Vă spun adevărul!

— Ți-a expirat timpul, cățea ce ești! se aude vocea unei femei.

Martha se uită la public, iar privirea i se oprește asupra feței lui Isaac, care o urmărește cum plânge. Pentru o clipă, ea își

ține capul plecat, iar umerii i se cutremură când inspiră și expiră.

— Vă promit că o să înțelegeți și mai multe după ce o să auziți tot, continuă ea uitându-se din nou în sus. O să vă gândiți la ce v-am spus și-o să vă mirați. Cândva, cineva mi-a spus că vine o vreme în care trebuie să alegi să acționezi sau să taci pentru totdeauna. Am doar șaisprezece ani, dar până și eu am văzut indiferența celor care ar putea să facă ceva și frustrarea celor care nu pot. Acesta e singurul lucru pe care pot să-l fac pentru a schimba, *poate*, lucrurile. Din ziua în care s-a apăsât pe trăgaci și Jackson a căzut, am știut că rolul meu este al martirului. Altcineva, altcineva mai puternic decât mine trebuie să ducă lupta mai departe.

Gardianul o târâie spre scaun și o trânteste în el.

— Te rog, oprește-te, spune ea. Lasă-mă să continui, te rog!

Curelele îi strâng și mai mult încheieturile mâinilor și gleznelor.

— Oprește-te! strigă ea. Te rog!

O cârpă îi este pusă la gură, iar ochii i se măresc de teroare.

Se agită, se smucește și se zdruncină, dar nu poate să se elibereze.

Moartea este Justiție

KRISTINA: După cum am spus, stimați spectatori: minciuni și disperare.

JOSHUA (încet): Nu uitați să vă alăturați dezbaterii de pe dispozitivele cu acces la internet și rămâneți conectați ca să urmăriți în direct aceste evenimente și să ascultați întrebările din studio. De fapt, Kristina, lucrurile au cam luat-o razna pe internet, nu-i așa?

KRISTINA: Într-adevăr! Doamnelor și domnilor, sunt sigură că aveți niște convingeri puternice în ceea ce privește acest caz deosebit de important, dar nu vă lăsați influențați de faptul că ea este doar o adolescentă. Acestea sunt ultimele cinci minute în care puteți vota, așa că puteți începe! Și nu uitați, în seara asta, și dumneavoastră sunteți călăii! Haideți să adunăm acele numere importante...

Martha

„Este ora: 8.50 seara. Mai ai: zece minute până la posibila ta execuție. Statisticile curente sunt: 98,3% pentru, 1,7 %

împotrivă. Îți vom mai transmite informații peste: cinci minute, odată cu numărătoarea finală.”

Atunci înseamnă că asta este. Pun pariu că toată lumea crede că am inventat. Că am încercat să trag de timp. Voi muri și tot ce știu ei și-și vor aminti despre mine sunt minciuni.

A spus niște prostii, cum că ar avea un secret, și după aceea ne-a zis că Jackson era tatăl ei – asta aud acum. Cred că voia să se răzbune sau era geloasă. E o cățea cu sânge rece, care a apăsător pe un trăgaci și ne-a ucis eroul

Doar că nu eu am apăsător pe trăgaci, nu?

•

Mi s-a părut că am stat ore întregi pe asfaltul înghețat, bătută și plină de vânățăi. Sunetul pistolului îmi răsună în urechi. Mă holbez la cadavrul de lângă mine. Are ochii deschiși și goi. Și o gaură în cap. Una singură, nu mai multe, cum scria în ziare.

Nu puteam să nu mă holbez la el.

Nu am văzut când te-ai prăbușit lângă mine, ci doar te-am simțit, brusc, acolo.

Eu... el... nu-mi găseam cuvintele. Nu puteam să gândesc, sau să înțeleg, sau...

— Poliția va ajunge curând aici, mi-ai șoptit tu.

Ți-am atins mâna. Minte a început să mi se limpezească.

Nu-i așa că am spus că lucrurile trebuie să se schimbe?

— Se întâmplă.

— Martha, ar trebui să pleci. Nu vreau ca polițiștii să te implice în asta, nu vreau să încerce să dea vina pe tine.

— Lasă-i s-o facă, am spus eu.

Și iată momentul.

— Lasă-i să dea vina pe mine. Știi, ar putea să funcționeze, asta ar putea să fie soluția.

Știam că, pentru mine, totul s-a terminat. Nu mai aveam niciun viitor. M-am băgat într-o situație fără scăpare.

Nu mi-am dorit decât dreptate și adevăr, nu moartea lui... dar să spun că eu am făcut-o?

— Isaac, ar putea să meargă. Asta chiar ar putea să schimbe lucrurile. Să aibă un impact, să facă bine, nu-i așa?

— Ce?

Am urmărit lumina lunii din ochii tăi și m-am uitat la cerul sub care eram amândoi.

— Asta-i soluția. Dacă spun că eu am făcut-o, media va fi foarte interesată și, dacă în ultimele minute le spun că sunt fiica lui Jackson, atunci oamenii vor *trebui* să asculte. Tu poți să faci rost de dovezi. Apoi, în timpul discursului victimei, poți să le arăți ce-a făcut. Avem tot. Toate lucrurile de la Gus. Scrisoarea avocatului de la mama, documentele pe care le-ai

fotocopiat. Poți să le arăți pe toate, pentru că ei vor asculta. Asta am așteptat. Asta am spus. Apoi, lucrurile vor trebui să se schimbe. Vor *trebui*!

— Nu. Nu te las să-ți asumi vina. *Tu* poți să le arăți dovezile, oricum media va fi dată peste cap!

Am scuturat din cap.

— Nu, nu pot. Sunt doar o fată din Rises. O orfană din Rises, o nulitate. Nimeni nu-mi va acorda atenție. Știi asta. Tu ești fiul lui Jackson Paige! Oamenii te vor asculta.

— Nu, Martha, n-am să te las să faci asta. Vorbești așa din cauza șocului. Nu gândești limpede...

— Gândesc mai limpede decât am făcut-o de multă vreme. Ascultă-mă, Isaac! Presa nu va face altceva decât să se distreze, știi asta. Vor râde de mine și așa mai departe – lista aia, toți oamenii ăia nevinovați – totul va fi în zadar. Dar pe tine te vor asculta! Ești educat! Ai influență. Oamenii *te plac*. Te vor asculta. Isaac, pot să fiu eu martirul, dar luptătorul trebuie să fii tu.

— Nu.

— Așa *trebuie* să fie. Tu ai banii și influența. Oamenii te vor asculta. Poți s-o faci. Eu, nu. Dar eu pot să fac asta.

În întuneric și tăcere încep să se audă sunetele sirenelor. Se zărește o lumină albastră.

— Vezi unde te împinge disperarea? În punctul în care îți jertfești viața pentru un principiu?

M-ai luat de mână.

— Dar... Nu vreau să mori! Nu este corect! Nu ești vinovată! Eu ar trebui să mă predau.

Tremuram, îmi simțeam nervii, dar știam că așa trebuia să procedez.

— Isaac, nu mai are legătură cu noi doi. Este mai important decât noi. Gândește-te la toți oamenii de pe lista aceea. La familiile care nu au avut niciodată parte de dreptate, la oamenii nevinovați care au fost executați sau închiși, la vinovații care nu au fost pedepsiți. *Câți să mai urmeze?*

Sirena se auzea mai tare. Lumina albastră pâlpâia și mai strălucitor.

— Știi că am putea schimba situația, am șoptit. Trebuie măcar să *încercăm*.

M-ai luat în brațe.

— Te iubesc, mi-ai spus. Nu...

— Lasă-mă, te-am rugat. Pentru mama mea și pentru mama ta. Pentru Ollie și pentru *toată lumea*. Te rog, lasă-mă!

Mi-ai cuprins fața cu mâinile și m-ai sărutat și, când te-ai îndepărtat, am văzut lumina albastră licărind în ochii tăi.

— Promite-mi, am spus. Promite-mi că nu vei spune, promite-mi că vei face tot ce-ți stă în putință.

— Dacă asta este ceea ce vrei, mi-ai răspuns tu, atunci îți promit. Îți promit cu toată ființa mea!

Sirena se auzea tot mai tare, iar farurile albe și lumina albastră dansau prin întuneric.

— Pleacă! ți-am strigat.

•

Isaac, acum totul depinde de tine.

Legată în scaun, te văd cum te îndrepti spre pupitru.

Mă bucur că te-am cunoscut.

Am fost împreună doar un an, dar a fost cel mai bun an din viața mea.

În lumea asta, nu am putea avea parte niciodată de mai mult.

Îți amintești de prima noastră plimbare în pădure? Îți amintești că ne-am uitat la cerul întunecat, presărat cu stele? Îți amintești că am stat împreună în leagăn? Îți amintești că am făcut dragoste în apartamentul meu?

„Vom împărți cerul”, mi-ai spus tu. Pentru totdeauna.

Îmi va fi dor de tine.

Te voi iubi mereu.

„Este ora: 8.55 seara și liniile sunt acum închise. Statisticile finale sunt: 98,6% pentru, 1,4% împotriva. Execuția ta va începe în: cinci minute”.

Atunci, acesta e momentul.

Isaac

— Doamnelor și domnilor, sunt extrem de conștient că nu avem mult timp la dispoziție și vă implor să-mi permiteți să vorbesc fără să fiu întrerupt, pentru că mi-aș dori ca și acuzata să audă ceea ce am de zis. După cum știți, numele meu este Isaac Paige. Sunt fiul adoptiv al lui Jackson și Patty Paige. Sunt sigur că toți știți că Jackson m-a *salvat* din High Rises, dar sunt sigur că nu toți știți că avea și o relație cu mama mea. Mă grăbesc să adaug că nu este tatăl meu.

Isaac face o pauză, se uită în jur și inspiră.

— Mama mea nu a sărit de la balconul apartamentului ei, el a împins-o. Da, Jackson Paige este, a fost un criminal! Nu, asta nu pot s-o dovedesc!

Oamenii din studio, cei din zona de vizionare și mulțimile de afară care urmăresc transmisiunea în direct tac.

— În noaptea în care Beth Honeydew, mama Marthei, a fost omorâtă, Jackson a venit acasă beat. Eu eram în pat. Cearta lui cu Patty m-a trezit. Mă credeți sau nu, se certau des. Ea câștiga mereu. Când m-am uitat afară, am văzut că partea din față a

mașinii era atât de avariată, încât am crezut că nu o va mai putea folosi. Era pătată de sânge. Am făcut o fotografie.

Din dosar, scoate o fotografie format A4 și o ridică spre public.

— Și i-am mai fotografiat și pe bărbații care au venit să repare mașina – ridică și acea poză – și am asta.

O înregistrare cu fâșâituri se aude din difuzoare.

„Curăț-o! Și repede! Cătea proastă... Nu, Honeydew, femeia... Nu știu, rezolv-o. Cum o faci de obicei? Ei bine, nu știu, găsește o mașină și lovește-o un pic... Află cui îi aparține și ia legătura cu avocatul... Se pricepe la voturi”.

Vocea nu se mai aude.

Isaac vorbește din nou.

— Vocea este inconfundabilă. Și asta.

Pe ecran, transmisiunea în direct este înlocuită cu o înregistrare video neclară, în alb și negru. Data și ora sunt afișate în partea de jos în vreme ce, în mijloc, camera se concentrează asupra drumului de lângă pasajul subteran. O mașină – plăcuța cu numărul de înmatriculare se vede bine – așteaptă la mică distanță. O femeie apare din stânga, ținând o sacoșă cu cumpărături. În clipa în care pășește pe stradă, se aud turațiile motorului mașinii. Femeia se întoarce când ajunge în mijlocul străzii, dar este prea târziu. Vehiculul intră în ea și o aruncă în aer și peste capotă.

La câțiva metri, mașina se oprește cu un scârțâit și un bărbat coboară, iar imaginile îl au în prim-plan; Jackson Paige se vede clar. Cei din public își țin respirația când îl văd cum se îndreaptă spre cadavru, se apleacă și apoi se întoarce înapoi la mașină.

— Se pare că, în noaptea în care mama Marthei a fost omorâtă, camerele de supraveghere *funcționau*, spune Isaac. Băiatul vecinei, Oliver Barkova, a fost executat aici, în celula din spatele meu, pentru că a lovit-o cu mașina pe Beth Honeydew și a fugit de la locul faptei. Mereu a spus că era nevinovat.

El se uită la cei din public.

— Știam că Jackson era vinovat și că nu era prima dată când omora pe cineva. De ce a făcut-o? Pot să speculez că incidentul cu mama mea a fost rezultatul unei discuții care a mers prost sau că a lovit-o pe mama Marthei și a fugit de la locul faptei pentru că ea voia să atace contractul semnat și să-l dea în vileag. Sau aș putea să presupun că a fost doar un psihopat care căuta metode prin care să-și exercite puterea. Mi-aș dori să fie aici ca să dea socoteală. Dar ce ar rezolva asta? El avea un sistem, oameni pe care-i influența. Se știu ei care sunt, și ar trebui să le fie rușine. Oameni nevinovați au

fost condamnați la moarte din cauza lor. Sistemul judiciar din țara asta nu funcționează. E greșit și corupt. Ca să condamni pe cineva pentru crimă sau delict, ai nevoie de dovezi. Ai nevoie de martori. Condamnarea nu ar trebui să se facă pe baza unor voturi pe care doar unii își permit să le cumpere. Avem nevoie de schimbare! Știam asta, dar nu am făcut nimic. Vina pe care am simțit-o față de Beth Honeydew m-a făcut să revin de nenumărate ori în High Rises. În fiecare seară, mă trezeam în apropierea locului în care a fost ucisă. Într-una dintre serile în care am stat de veghe, am întâlnit pe cineva. Mi-a spus că am salvat-o, că i-am dat un motiv să se trezească dimineața, dar, în realitate, ea m-a salvat pe mine. Mi-a dat speranță într-o societate pe care o credeam osândită. Am început o relație, dar, având în vedere cine sunt și de unde era ea, a trebuit să o păstrăm secretă, cel puțin față de cei din lumea mea. Dar, după cum se spune, toate lucrurile bune trebuie să ajungă la un sfârșit. Când Jackson a aflat, mi-a pus un pistol la cap și mi-a spus să nu mă aliez cu *scursurile*.

Oftează din greu, se întoarce și se uită la Martha și la cronometru. Mai are la dispoziție două minute și jumătate.

— Dar o iubeam, și încă o iubesc. Nu am putut să renunț la ea, chiar dacă el m-a amenințat că mă omoară. Ea era... *este* totul pentru mine. Cu toate acestea, Jackson s-a ținut de cuvânt. M-a urmărit și m-a găsit cu ea. Cu Martha.

Moartea este Justiție

JOSHUA: O, vai! O, Dumnezeu! *Nu* mă așteptam la asta.

Kristina, este o poveste de dragoste, ei sunt Romeo și Julieta. Din lumi diferite. Din familii diferite. Este... frumos. Este... *tragic*.

KRISTINA: Îi implor pe privitori să nu țină cont de asta. Sunt sigură că nu poate fi adevărat.

JOSHUA: Dar...

KRISTINA (dând din cap): E destul de ridicol. Să gândim logic! De ce ar avea o relație cu o fată ca ea cineva cu statutul lui? Gândiți-vă la cât de multe fete frumoase i s-ar oferi pe tavă fiului lui Jackson Paige.

JOSHUA (încruntându-se): Kristina, este vorba despre *dragoste*, nu despre logică!

El aruncă o privire spre transmisiunea în direct și apoi se uită din nou la ea.

JOSHUA: Oricum ar fi, haideți să auzim mai multe.

Isaac

Isaac gesticulează spre Martha. Cei din public sunt uimiți.

— A avut loc o ceartă și s-au auzit multe țipete. Nu am crezut niciodată că o persoană ar putea să fie atât de absorbită de sine sau de îngustă la minte. L-am mai văzut cum a scăpat de a fi acuzat de crimă de două ori, l-am văzut distrugând viețile oamenilor pentru câștigurile proprii. Dar, cel mai important, l-am văzut pervertind cursul justiției. Acum, este o expresie... „Aici, justiția se face dând un telefon”. E ușor, nu-i așa? Nu și dacă nu vă permiteți. Ușor de modificat și de reparat. Nu este un sistem corect. „Am s-o omor”, mi-a spus el prima dată când a aflat despre relația noastră. Și, după câteva luni, când mi-a dat din nou un ultimatum, pentru că am refuzat să ne despărțim, mi-a dovedit că vorbea serios.

Pe ecran apare o altă înregistrare. Spectatorii urmăresc în tăcere cum Jackson îndreaptă o armă spre Martha, icnesc atunci când o bate, își țin respirația când Isaac ia pistolul și își duc mâinile la gură în clipa în care cureaua alunecă peste capul Marthei.

— Când Martha l-a trântit la pământ și eu am țintit spre el, nu am făcut-o din mânie, ci pentru a o salva pe persoana pe care o iubeam și pentru că mașinăria în care s-a transformat Jackson trebuia oprită.

Inspiră adânc și stă drept.

Lumini albe apar pe ecran când Isaac apasă pe trăgaci și Jackson cade la pământ. Publicul tace.

— Eu l-am ucis pe Jackson Paige, nu Martha Honeydew, spune el.

Ecranul afișează altă imagine. Apare fotografia din ziar a Marthei de la locul faptei. Se concentrează asupra umbrelor și o formă neclară poate fi zărită. Se concentrează din nou, imaginea se mărește, acum clară și luminoasă, arătându-l pe Isaac cum fuge.

— Toți ați putut să o vedeți, dar ați ales să nu vă uitați. Martha nu vrea ca eu să fac asta, dar știți de ce își asumă vina?

El își ridică mâinile disperat.

— Pentru că e de părere că, spre deosebire de ea, poziția în care mă aflu îmi permite să schimb sistemul. Crede că nimeni nu o va asculta pentru că *e doar o fată din Rises*. Eu cred că se înșală. Și cred că destui oameni au murit din cauza unor lucruri pe care nu le-au făcut.

În clipa în care părăsește pupitrul, ecranul de sticlă care separă celula de public alunecă într-o parte. Privitorii icnesc, iar Martha se holbează la el.

Afișajul indică faptul că au mai rămas aproape două minute.

— Vezi? îi șoptește Cicero lui Eve. Ți-am spus că Max al tău se pricepe la tehnologie.

***Moartea
este
Justiție***

JOSHUA: Cum mișcă sticla? Nu ar mai trebui să se miște.

Kristina se holbează la ecran.

JOSHUA: Sunt uluit! Așa ceva nu s-a mai întâmplat. *Ce* se va întâmpla? S-a votat că este vinovată, dar acum... Trebuie să-și schimbe pledoaria? Stimați privitori, pur și simplu nu știu.

Publicul tace.

JOSHUA (încet): Este nevinovată...

Martha

Isaac sare în celulă, se grăbește spre Martha și-i scoate cârpa din gură.

— Trebuie să te scoatem repede de aici, spune el și trage de cătușele din jurul încheieturilor ei, dar acestea nu se mișcă.

În spatele lui, Eve și Cicero se ridică și aleargă în celulă.

— Scoate-o de aici! strigă Eve.

Privitorii șocați stau ca pe ghimpi când agenții de securitate și paznicii închisorii dau năvală în celulă și se îndreaptă spre Martha.

Afișajul indică un minut.

— Nu pot să le desfac, îi spune Isaac lui Eve și trage iar de încuietori.

— Curentul, zice Eve, putem să întrerupem curentul? Cicero, ajută-mă să încerc să-i eliberez picioarele!

Cincizeci și două de secunde.

Isaac caută prin celulă.

— Nu-i niciun cablu! strigă el. Nu găsesc cablul!

Eve și Cicero trag și smucesc încuietorile din metal din jurul gleznelor Marthei.

— Nu se clintesc. Nu pot să i le scot! spune Cicero.

— Martha, îmi pare rău, șoptește Eve. Îmi...

— Este în regulă, îi răspunde ea. Este în regulă.

Isaac se uită la cei din public și apoi în sus, spre cameră.

— Cum puteți să faceți asta? strigă el. Cum puteți să o ucideți acum? Este nevinovată, pentru numele lui Dumnezeu! Scoateți-o de aici!

Se întoarce spre Martha, care este pe scaun, plângând când se agață de mâinile ei.

— Spune-le adevărul! Să fie înregistrat! Lasă-i pe oameni să vadă ce au devenit!

— Nu! strigă ea. Nu, știi ce se va întâmpla dacă fac asta. Dacă nu pot să mă ucidă, te vor lua pe tine și te vor ucide. Nu pot să încerc să schimb nimic. Ți-am spus, nu sunt destul de puternică. Nu sunt deșteaptă, nu...

— Ești! șoptește el. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-le că ești nevinovată! îi cere el. Spune-le că am făcut-o eu. Trebuie să o audă de la tine! Trebuie să-ți schimbi pledoaria!

Ea îl fixează cu privirea.

Patruzeci de secunde.

Moartea este Justiție

KRISTINA: Dar... avem nevoie de o execuție... privitorii, *votanții* nu pot fi lipsiți de ceea ce-și doresc. De lucrul pentru care au *plătit*.

JOSHUA: Dar este nevinovată. Sunt pe cale să execute o fată nevinovată de șaisprezece ani. Și cum rămâne cu Isaac, care a spus că este vinovat?

KRISTINA: Eu spun să-i execute pe amândoi.

Joshua o ținutuește cu privirea.

Isaac

Afișajul indică treizeci și cinci de secunde.

— Spune-le adevărul! o imploră Isaac. Trebuie să-l audă de la tine. Trebuie să fie înregistrat. Te rog, Martha, fă asta pentru mine! Ai încredere în mine! Spune-le adevărul!

— Dar...

— Ești destul de puternică. Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc! Uită-te la tine, la cât de mult muncești ca să te întreții, la cum te descurci cu părinții tăi, la fericirea pe care mi-o aduci mie și doamnei B., la prietenia pe care le-o oferi oamenilor ca Ollie și Gus. Ești puternică. Ești un om bun. Spune-le adevărul! Dacă te vor omori, vei ajunge în mormânt știind că toată lumea a aflat că ești nevinovată – pentru că ești!

Martha se uită la marea de fețe care așteaptă, apoi la gardienii care blochează celula în fața oamenilor care încearcă să intre, la Eve care plânge în timp ce trage în van de încuietori și la Cicero care încearcă să distrugă dispozitivul, la numărătoarea inversă a cronometrului... douăzeci și șase... douăzeci și cinci... douăzeci și patru... și, în cele din urmă, la Isaac.

Are atât de puțin timp și atât de puține opțiuni.

— Eu... Nu eu am făcut-o, șoptește ea. Nu l-am împușcat pe Jackson Paige.

Ea și Isaac se privesc reciproc.

— Continuă! o roagă el. Spune-le cine a făcut-o!

Lacrimile îi curg pe obraz și, ușor, scutură din cap, într-o parte.

— Isaac, șoptește ea. Isaac l-a ucis. Dar a făcut-o pentru mine.

Douăzeci și cinci de secunde.

— V-am spus eu, nu-i așa? strigă el. Acum, eliberați-o!

Trage și scutură încuietorile, dar nu se întâmplă nimic.

— ELIBERAȚI-O!

Începe să plângă și, cuprinzându-i fața Marthei cu mâinile, se uită lung în ochii ei.

— Îmi pare atât de rău, spune el. Nu ar fi trebuit să fiu de acord cu asta. Nu pot...

Douăzeci de secunde.

Se învâрте din nou.

— OPRIȚI EXECUȚIA! strigă cu toată puterea.

— Isaac, trebuie să te miști, trage Eve de el.

— Haide, îi spune Cicero.

Cincisprezece secunde.

— Cineva trebuie să plătească! strigă un bărbat din public.

— Am plătit bani buni ca să văd o execuție! adaugă un altul.

Un gardian o înșfacă pe Eve și o târâie afară din celulă.

— Isaac, nu poți să faci nimic! Trebuie să te miști! Curentul... dacă o atingi... îi strigă ea din partea cealaltă a celulei.

Un alt gardian îl împinge pe Cicero.

Treisprezece secunde.

— Sunteți niște monștri! strigă Isaac, iar aerul vibrează din cauza forței vocii sale.

Coroana începe să coboare spre capul Marthei. Isaac trage de ea și încearcă să o smulgă, dar este prea solidă.

Un gardian îl apucă, dar el se rotește și-i dă un pumn în față.

— De ce faceți asta? urlă el. Este nevinovată! Eu am făcut-o, v-am spus. Ea v-a spus! Eu sunt vinovat, nu Martha!

— Isaac, ascultă, spune Martha.

Nouă secunde.

El se întoarce spre ea și amândoi plâng.

— Dă-mi drumul, îi șoptește ea.

— Nu...

Șapte secunde.

— Am făcut ce-am vrut! Va ajunge în ziare. Oamenii vor ști. Acum, trebuie să îmi dai drumul.

Şase secunde.

El scutură din nou din cap.

Cinci secunde.

— *Trebuie!* Nu are sens să lupţi acum pentru mine, dar poţi să lupţi împotriva sistemului în viitor, aşa cum am plănuit.

Patru secunde.

— Dar...

Trei secunde.

— Dă-mi drumul şi luptă pentru un viitor mai bun. Promite-mi, spune ea.

Două secunde.

Lui îi curg lacrimi pe obraji.

— Dă-mi drumul, îi spune Martha. Şi promite-mi că vei lupta.

O secundă.

— Îţi promit, şopteşte el şi-i dă drumul mâinii.

URMARE

Martha

Se aude o bubuitură. Luminile se sting.

Nu simt nicio durere.

Am murit atât de repede?

Nu am simțit nimic. Nu văd nimic. Totul este în întuneric.

Pur și simplu, stau și nu știu sigur ce se întâmplă. Se pare că oamenii se mișcă în jurul meu. Aud voci care murmură și pași târșâiți. Clipesc, mă uit în jur, dar nimic nu se schimbă.

Asta este tot? Am murit?

Asta-i viața de după moarte la care mă gândeam?

Încerc să-mi mișc mâinile, așteptându-mă să fie încă înțepenite, dar le scot cu ușurință din încuietori. Și gleznele la fel.

Poate sunt o fantomă.

Ridic o mână și-mi ating fața.

Cred că respir. Cred... *cred*... că pieptul mi se mișcă-n sus și-n jos.

Deschid gura.

— Isaac? întreb cu o voce răgușită.

Am gura uscată, dar o simt. Dacă o *simt*, asta înseamnă că...

Sau îmi imaginez?

Îmi întind brațele, mă ridic ușor în picioare și înaintez. Picioarele-mi sunt încă încătușate.

— Isaac? spun din nou și îmi aud vocea.

— Martha? Niște mâini se întind și simt că el mă ia în brațe. Martha, Martha, o, Dumnezeule, Martha, trăiești. Mă strânge, iar eu mă țin de el. Își lipește chipul de al meu și îi simt lacrimile. Trupurile noastre tremură, iar eu îl pipăi, ca să mă asigur că este chiar el.

— Te iubesc, îi spun. Te iubesc, te iubesc și îmi pare rău.

— Trăiești! repetă el.

Zâmbesc pentru că da, așa este. Chiar trăiesc.

Ne prăbușim amândoi pe podea, ținându-ne unul de celălalt în întuneric.

— Cum s-a întâmplat asta? Cum ai oprit dispozitivul? întreb eu.

— Cred că a fost Max, îmi răspunde el și-mi șterge lacrimile.

— Max?

— Fiul lui Eve... Nu contează... ai scăpat... ești în siguranță...

— Ce-o să se întâmple acum? Să fugim? Ar *trebui* să fugim, să ieșim de aici. Să găsim un loc sigur. Haide, să mergem. Repede.

Lumina unei lanterne pâlpâie. Fețele mă înconjoară ca niște fantome.

— Nu cred că putem, spune el.

— Aprindeți luminile de urgență! bubuie o voce.

Undeva, o ușă se întredeschide. Se aud mai mulți pași și trupuri care se mișcă.

— Putem să încercăm, șoptesc eu. Haide!

Mă ridic, dar, brusc, degetele lui îmi dau drumul, iar mâinile i se îndepărtează de mine.

Voci neclare strigă, iar sunetul bocancilor se aude mai tare și mai aproape.

— Isaac? spun eu și mă întind spre el. Isaac? repet, dar acum nu-l mai găsesc.

Mă las în patru labe și îl caut prin jur.

— Isaac! strig eu.

Niște picioare mă calcă pe degete, iar trupuri se izbesc în mine.

Nu-l găsesc.

— Isaac, te rog, unde ești? strig încă o dată.

Lumini verzi pâlpâie. Îmi înalț capul și încerc să văd printre umbrele ciudate și pe jumătate luminate pe care le face. Parcă sunt într-un vis – nu, mai degrabă într-un coșmar. Sau poate că *am murit*, iar asta e vreo iluzie a iadului.

Acum, lumina verde pâlpâie. Apare, dispare, apare, dispare, apare și dispare repede, ca un fel de efect special dintr-un film sau ca o chestie psihologică, menită să te dezorienteze sau să te facă să vomiti.

Dar, prin tot ce se întâmplă, îl văd.

Dă din picioare în timp ce este tras înapoi și se luptă cu brațele care-l țin, iar gura-i este schimonosită de durere sau frustrare.

Îl trag spre ușa celulei!

Mă ridic și fug spre ei.

— Isaac! strig eu.

Într-una dintre secunde în care lumina verde pâlpâie, ne vedem, dar eu mă împiedic și alunec și nu-l mai văd. Mă ridic în picioare și alerg spre el, privind printre pâlpâieli cum îi lovește pe gardieni. Însă vine un alt gardian, acum sunt trei, și toți încearcă să-l copleșească. O mână îi acoperă gura, un braț i se înfășoară în jurul gâtului, iar picioarele îi sunt ridicate de pe podea, în vreme ce alți și alți gardieni se alătură.

— Nu! strig eu.

Dar, în spatele lui, ușa celei se deschide. Lumina albă năvălește, iar eu ridic o mână în fața ochilor, pentru că aproape mă orbește.

Pentru o secundă, mă uit printre degete și văd cum silueta lui întunecată dispare în lumina celulelor de dincolo. Sunt mai mulți gardieni decât îmi dau eu seama; e în inferioritate numerică.

Alerg spre ușă.

Poate reușesc să bag un picior înăuntru, poate că-i reușesc să-i fac să se oprească, să se răzgândească, să-i dea drumul. Dar se închide înainte să ajung acolo. E solidă. Neagră. De neclintit. Speranța luminii albe dispare.

La mai puțin de jumătate de metru de el, dar la fel de bine aș putea să fiu într-o altă lume.

Fără rușine, sfială sau grija că nu *ar trebui* să o fac, plâng în hohote și nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cine mă vede sau comentează. Vreau să dărâm ușa și să-i bat măr pe gardieni pentru că l-au luat. Vreau să țip la ticăloșii care au luat decizii în privința sistemului. Să-i fac să simtă durerea pierderii, disperarea de a privi cum moare cineva despre care știi că e nevinovat. Vreau să simtă tot ce am simțit eu și tot prin ce-am trecut – mahnirea, ura, neliniștea, singurătatea, confuzia, teama și *disperarea* asta interminabilă și nenorocită.

Strig la ușă.

Bat cu palmele.

Strig și urlu.

O lovesc cu picioarele.

Dau cu pumnii, smucesc mânerul și încerc să-l scot.

— Aduceți-mi-l înapoi! strig eu. Aduceți-l înapoi!

Fac totul ca să trec de ușa aia, până când mă prăbușesc la podea, epuizată.

„Vacă inutilă, îmi spun în sinea mea. Vacă egoistă și inutilă”.

— Este o greșeală! încerc să strig, dar gura și gâtul îmi sunt uscate.

Dar este vinovat, nu? El a spus asta și am spus-o și eu. Îl vor pregăti pentru Celula 1, așa cum procedează cu toți prizonierii și, peste o săptămână, va sta în scaunul acela și va aștepta numărătoarea și curentul electric. Cine-l va vota „nevinovat”, dacă „circumstanțele atenuante” nu sunt permise, când nu există o cale de mijloc?

Cum va lupta?

„Tu trebuie să lupți, îmi spune o voce din capul meu. Cu tot ce ai și în toate felurile posibile. Acum, el e închis în locul tău. Trebuie să lupți!”

O mână mă atinge pe umăr. Mă întorc și o văd pe Eve ghemuită lângă mine. Dau din cap în direcția ei. Judecătorul Cicero este cu ea – le spune paznicilor să mă lase în pace.

Lumina verde încetează să mai pâlpâie, înlocuită din nou de cea albă, așa cum era înainte.

În spatele nostru, ecranul se aprinde iar și ochiul supradimensionat ne clipește de sus, înainte să dispară.

***Moartea
este
Justiție***

Privitorii din studio tac. Kristina și Joshua se uită la ecran cu gurile căscate. Fața Kristinei e ca de piatră, ochii îi sunt reci, iar trupul țeapăn. Joshua inspiră ușor, scoate un șervețel din buzunar și se șterge la ochi.

SPECTATORUL 1: Ne vrem banii înapoi! Ar fi trebuit să fie electrocutată!

Se aud aplauze.

SPECTATORUL 2: A fost găsită vinovată!

SPECTATORUL 3: Cui îi pasă dacă a spus că e nevinovată?

Eu spun că e prea târziu.

SPECTATORUL 4: Eu spun să-i executăm pe amândoi, pentru că au mințit!

Joshua ridică o mână, iar pe cealaltă și-o duce la ureche. Dă precaut din cap.

JOSHUA (încet): Doamnelor și domnilor, cred că nu există nicio îndoială că, în seara aceasta, am fost martorii unui lucru destul de remarcabil, pe care nici eu nu cred că pot să-l rezum. Emoțiile ating cote înalte. Sunt multe chestiuni de dezbatut și de discutat, pe care nu trebuie să le pierdem din vedere. Acuzații de corupție la cele mai înalte niveluri, insinuări cu privire la un sistem juridic inadecvat, cereri pentru schimbări din interior, acuzații de crimă. Cvasiexecutarea unei adolescente care, în mod clar, este nevinovată. O adevărată telenovelă. Cât dramatism v-ați mai putea dori? Ei bine...

El își atinge din nou urechea.

KRISTINA (întrerupându-l): Într-adevăr, a fost o...

JOSHUA: Kristina, îmi permiți să continui? Da, nu se știe ce s-a întâmplat cu sursa de alimentare din celulă și cu scaunul electric, dar, cu siguranță, se va desfășura o anchetă completă. Cu toate acestea, ca să ne îndreptăm atenția spre

ce se întâmplă în acest moment, îi rog pe spectatori să mă urmeze.

El se ridică și traversează studioul spre ecranul de pe partea dreaptă. Imaginea se înceteșează, pâlpâie și apare imaginea unei camere – cu un pat, o chiuvetă și un vas de toaletă. Sus, pe perete, este o fereastră. Totul este alb și monoton. Tânărul din cameră poartă o salopetă albă și are lanțuri la glezne și la încheieturile mâinilor. Stă pe scaun cât cineva îi rade părul. Se oprește și se uită la cameră. Este Isaac.

JOSHUA: Da, doamnelor și domnilor, ca urmare a dezvăluirii faptului că el l-a împușcat pe Jackson Paige, Isaac Paige este acum în Celula 1 din culoarul morții. Desigur, îi puteți urmări călătoria aici, cu noutăți zilnice. Dar, între timp...

Imaginea de pe ecran se schimbă. Martha e în Celula 7, alături de Eve și Cicero. Scaunul, un memento al apropierei ei de moarte, se zărește în spatele lor.

JOSHUA: Simt că suntem martorii unui început. Această tânără, care a luptat împotriva sărăciei, a statutului ei de orfan, a singurătății, a lipsei și a nedreptății, care a fost expusă atenției publicului în lupta personală pentru dreptate, poate fi eroul de care nu ne-am dat seama că ne lipsește. Un erou care să ne ghideze printre greutăți și spre o societate mai bună. Sunt sigur că mass-media o va urmări îndeaproape, iar eu aștept asta cu nerăbdare. Pot să spun sincer că sunt mândru că această emisiune v-a supus-o atenției.

Spectatorii aplaudă. Kristina tace.

Martha

Toți pleacă.

Isaac a dispărut.

Sunt în viață.

Sunt bucuroasă? Nu știu. Totul mi se pare dificil și nu văd cum aș putea fi persoana potrivită pentru lupta asta.

Nu am niciun ban. Acum, nu am unde să locuiesc. Sunt minoră, orfană și nu am niciun tutore legal – or să mă trimită la vreun orfelinat. Ce viitor e ăsta?

Scutur din cap. Este imposibil. Ar fi trebuit să mor acolo. Isaac ar trebui să fie aici, nu eu. Eu nu știu ce să fac.

„Ascultă-te, îmi spune vocea din mintea mea. Nu ești slabă. Tu nu te dai bătută. Nu ai făcut-o niciodată, așa că de ce s-o faci acum? Știi ce să faci! Să lupți, să lupți, și să lupți, îmi spun eu. Le-ai arătat oamenilor ce a făcut Jackson. Știu că el a omorât-o pe mama ta și pe a lui Isaac. Tu ai reușit asta – tu și

Isaac. E datoria ta față de tine să continui. Și lui îi ești datoare. Poți să o faci”.

Afară

Martha o ia pe Eve de mână și împreună traversează etajul și ies din clădire, însoțite de Cicero.

Este întuneric, dar felinarele stradale formează zone luminoase, iar lumina pătrunde din ferestre; la mică distanță se văd blițurile camerelor de televiziune și ale telefoanelor oamenilor care, împreună, par a fi un bâlci în noapte. Ambiguu și derutant.

Merg pe alee și se opresc.

— Așa arată copacul din partea asta, șoptește Martha. Nu credeam să-l văd vreodată. Pentru o clipă, se uită lung la el. E mai mare decât credeam.

O vrabie este în copac. Ei trec mai departe.

La poartă așteaptă o mulțime de oameni, câțiva jurnaliști cu camere și microfoane și niște manifestanți care par că au renunțat la pancarte, dar cei care cer un sistem mai bun și mai corect le ridică mai sus pe ale lor. Gus a plecat, iar acum nu se vede pe nicăieri.

Cicero se oprește în fața mulțimii.

— Ce face? o întreabă Martha pe Eve.

— Nu știu.

— V-aș ruga să fiți un pic atenți, spune el.

Mulțimea se întoarce spre el.

— Sunt camerele pornite? Și microfoanele?

Oamenii dau aprobator din cap.

— Sunt sigur că toți știți ce tocmai s-a întâmplat înăuntru și că înțelegeți rugămintea mea de a-i acorda intimitate Marthei în zilele care urmează. Totuși, trebuie să fac ceva, chiar în acest moment.

Face o pauză și se uită la un plic pe care-l ține în mâini.

— Cu puțin timp înainte... de evenimentele din această seară, Isaac Paige mi-a dat asta. Mi-a spus că, dacă nu va putea vorbi după *proceduri*, eu trebuie să o fac în locul lui. Nu știu ce scrie, dar...

Rupe plicul și scoate o foaie de hârtie. Pentru o secundă, citește în diagonală, apoi inspiră adânc și se uită la mulțime.

— Vă voi citi. Acestea sunt cuvintele lui Isaac.

„Chiar dacă eram conștient de ceea ce se întâmplă în societate și în sistemul nostru judiciar, a fost nevoie să o întâlnesc pe Martha pentru a-i înțelege, cu adevărat, impactul. I-am văzut frustrarea tăcută în fața pierderii pe care ea și alții au trăit-o din cauza cruzimii tatălui meu adoptiv și a puterii pe

care o avea asupra altora și mi-am dat seama că trebuie făcut ceva. Nu am plănuit niciodată să-l omor sau să o las pe Martha să-și asume vina. Împreună, am avut o idee – să facem dreptate pentru mama ei, pentru mine și pentru Oliver Barkova. Am sperat că asta va declanșa o schimbare. Însă ideea unei dreptăți adevărate se baza pe pervertirea cursului justiției – Martha trebuia să-și asume vina pentru acțiunile mele. M-am gândit că este o ipocrizie. Însă am făcut o promisiune – în grabă, pentru că nu am avut timp să discutăm dar tot rămâne o promisiune, iar eu nu am de gând să o încalc”.

Cicero se întoarce spre Martha și continuă să citească.

„Martha, dacă nu am șansa să-ți vorbesc, trebuie să afli câteva lucruri. În primul rând, te-ai înșelat. Știu că nu-ți va plăcea să auzi asta, dar așa este. Te îndoiești de tine și de capacitățile tale, dar atât de mulți nu o fac. Asimilează puterea de la cei din jurul tău, acceptă ajutorul când este nevoie și nu renunța la principiile tale. Singurele lucruri care te împiedică sunt propria persoană, ocazia și, din nefericire, banii. Abia îți permiți să mănânci, ca să nu mai spun să înveți, să duci o luptă pentru schimbare. Din acest motiv, am trecut pe numele tău tot ce am. Nu sunt multe pentru un băiat de șaisprezece ani, nu de obicei, dar, de vreme ce tatăl meu, spre surprinderea mea, ne-a lăsat totul mie și lui Patty, chiar și o mică alocație pe viață, cred că îți vor fi suficiente”.

Cicero face o pauză ca să-și dreagă gâtul.

„În al doilea rând, ai în plic un obiect care a fost al mamei mele naturale – un inel puzzle. Mă jucam cu el când eram copil. La început este greu, dar insistă și vei reuși, îmi spunea ea.

Sper să alegi să-l porți și să-ți aduci aminte de mine, oriunde m-aș afla acum, și sper să te inspire să continui să încerci.

Ai adus lumină în viața mea, Martha Honeydew. Acum este timpul să aduci lumina și în viețile altor oameni.

Te iubesc și te voi iubi mereu, Isaac”.

Cicero caută în plic și scoate inelul, cinci piese legate între ele, dar care s-au desfăcut.

I-l înmânează Marthei.

— Îl voi purta, șoptește ea. Mereu!

***Moartea
este
Justiție***

Joshua nu se mai uită la ecran. Scoate un șervețel din buzunar și se șterge din nou pe față, dar nu-și poate ascunde lacrimile.

Sigla cu ochiul din colț clipește încet și dispare.

JOSHUA: O, vai, doamnelor și domnilor, ce emisiune, *ce emisiune* am realizat pentru voi în această seară. De fapt, toată săptămâna. A fost emoționant. A fost un *montagne russe*. Și nu mă deranjează să vă spun că sunt epuizat. Kristina?

Părul și machiajul moderatoarei sunt încă intacte, iar ea stă perfect dreaptă în scaunul ei obișnuit de la pupitrul înalt, dar acum spectatorii se uită la Joshua.

KRISTINA: Într-adevăr, dar nu uitați să votați...

JOSHUA: Și Jackson nu i-a lăsat banii lui Patty? *Ce se petrece acolo?*

El se uită la public, inspiră adânc și se ridică. Lumina unui reflector îl urmărește cât traversează studioul, lăsând-o pe Kristina în umbră. Se oprește în dreptul ecranului și se uită lung la imaginea supradimensionată a Marthei în celulă, la lacrimile care i se văd când privește în sus.

JOSHUA: Martha Honeydew... ce fată!

Se uită din nou spre public și afișează un rânjet subtil.

JOSHUA: Doamnelor și domnilor, de-abia aștept să văd ce mai pune la cale buna Martha și ce se va întâmpla cu Isaac peste încă șapte zile. Dar, până atunci, este vremea să ieșim din emisie, să punem punct acestui episod *monumental* din *Moartea este Justiție*. Să sperăm că vom reuși să obținem, pentru dumneavoastră, un interviu exclusiv cu Martha și, poate, să-i punem întrebarea – este moartea justiție? Studiourile *Ochi pentru ochi* vă urează noapte bună și vă mulțumesc pentru că ne-ați fost alături!

Mulțumiri

Această carte nu ar fi ajuns în mâinile voastre fără ajutorul și sprijinul multor oameni, iar eu mă simt incredibil de norocoasă că i-am avut lângă mine.

Multe mulțumiri unui grup de oameni care m-au întâmpinat mereu când m-am întors din propria minte, care m-au făcut să râd, care mi-au amintit că există viață în afara laptopului meu și care mi-au fost cei mai minunați și devotați prieteni în ultimii ani: John Sharp, Stephen Johnson, Martin Ball, Simon Sharp, Tracey Wilkinson, Kate și Richard Conway, Jo și Steve Hunt și, bineînțeles, Jackie Hall.

Mulțumiri lui Peter Bretan, pentru numele sugerate și pentru băuturile și prăjiturile pe care mi le-a adus cât am stat în mijlocul unui lac, în dimineața Anului Nou.

Când m-am gândit prima dată la *Celula 7*, am citit un eseu al istoricului Liz Homans, intitulat *Swinging Sixties: Abolition of Capital Punishment*, și mi-ar plăcea să-i mulțumesc pentru un text atât de plin de informații și de interesant, care chiar m-a făcut să mă gândesc „dar dacă...?”

Îi mulțumesc lui Ian Durant, pentru că a avut răbdare să discute și să-mi împărtășească cunoștințele pe care le are despre actualul sistem legal din Regatul Unit, și lui Miriam Barber, pentru că ne-a făcut cunoștință.

Comunitatea YA m-a susținut incredibil de mult și mă simt onorată să fac parte din ea, așadar, le mulțumesc tuturor celor de la Manatees (știți voi cine sunteți!) și celor de la Author Allsorts. Sunteți cei mai buni.

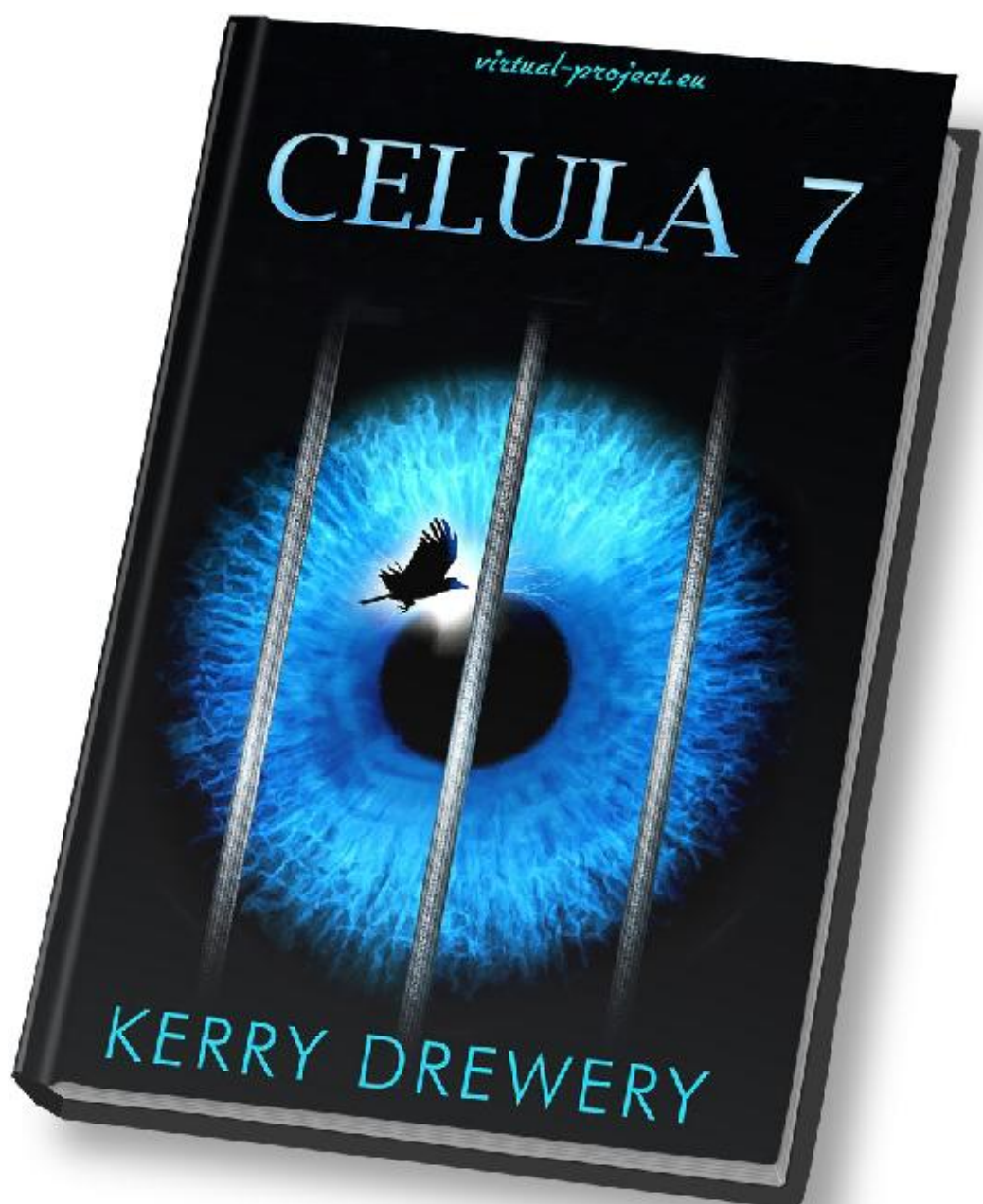
Mulțumiri speciale autoarelor Rebecca Mascull și Emma Pass, care au citit ciornele acestei cărți, m-au sprijinit și au avut grijă de mine. Sprijinul vostru, prietenia voastră și bunătatea înseamnă mai mult decât vă dați seama.

Multe mulțumiri minunatului meu agent, Jane Willis (de la United Agents), căreia, în casa mea, i se spune Agentul Jane, cu tot cu mantia și superputerile de agent, pentru entuziasmul de la început și pentru sprijinul continuu. De asemenea, le mulțumesc lui Julian Dickson și lui Emily Talbot, care fac parte tot din UA, și pentru toate lucrurile despre film și televiziune, îi mulțumesc lui Yaasmin McDonald.

Mă simt foarte privilegiată că am fost întâmpinată atât de cald în familia Hot Key și mi-ar plăcea să-i mulțumesc Emmei Matthewson pentru toate sfaturile ei și pentru că m-a ajutat enorm pentru ca această carte să devină mai bună. Îi mulțumesc lui Jenny Jacoby pentru ochii ei ageri (și promit să

nu mai folosesc cuvântul „mormăie”!), lui Ruth, Monique, lui Rosi și lui James Fraser pentru o copertă uimitoare.

Și, în cele din urmă, transmit mulțumiri, dragoste și promisiunea unei prăjituri cu brânză minunatei mele familii. Soțului meu, Russ, copiilor mei, Jess, Dan și Bowen, tatălui meu, Richard, mamei mele vitrege, Ann, și fratelui meu, Colin. Vă iubesc pe toți!

virtual-project.eu

¹¹ Turtă umplută cu un amestec de nuci și stafide (n.tr.).

Table of Contents

[PROLOG](#)
[CELULA 1](#)
[CELULA 2](#)
[CELULA 3](#)
[CELULA 4](#)
[CELULA 5](#)
[CELULA 6](#)
[CELULA 7](#)
[URMARE](#)

Table of Contents

[PROLOG](#)
[CELULA 1](#)
[CELULA 2](#)
[CELULA 3](#)
[CELULA 4](#)
[CELULA 5](#)
[CELULA 6](#)
[CELULA 7](#)
[URMARE](#)

Table of Contents

PROLOG	3
CELULA 1	5
CELULA 2	25
CELULA 3	52
CELULA 4	85
CELULA 5	104
CELULA 6	126
CELULA 7	149
URMARE	204